

Spravodaj c 152

+++++

Motto 52: „Slovenskú budúcnosť nikto nemôže uchmatnúť, ani vylomiť z pántov. Tá budúcnosť sa čochvíľa bude konať nie ako celonárodná slávnosť na holiach ani ako politický míting, ale ako logický posun v našich dejinách, ako výslednica dlhodobého, hoci trochu utajeného vzostupu – sme na vzostupe nie od včera, ale vari od liptovskosvätomikulášskych žiadostí, od vystúpenia štúrovcov. Nikdy som nemal strach, že nás niekto vygumuje z dejín alebo z mapy.”

Vladimír Mináč –Koridor, 7.3.1992

+++++

- Gratulujeme Dr,h.c. Doc. Ing. Juliusovi Binderovi k 80-tinam. julius@binder.sk

+++++

Kto by mal záujem vypočítať si z archívu Rádia Lumen dnešnú Literárnu kaviareň (k mojím 55-tinám) O vznešenom srdci, tu sa to dá stiahnuť alebo prehrať
Teodor Krizka

<http://www.lumen.sk/live-detail.php?id=21>

+++++

Arogantna televízia uraža kresťanských obyvateľov Slovenska a dava facku všetkým manželským parom. Pani Tapakova a pan Nunez su stoka ktora sa nam zacala vylietav v nasich obyvacach, - do zakladnych hodnot slovenskych rodin.

Podpora otvoreného listu - Forum života vs. Lets dance

OTVORTE SI STRÁNKU PROTESTU PROTI ÚČASTI HOMOSEXUÁLNEHO PÁRU V TELEVÍZNEJ RELÁCII A PODPÍŠTE! DOSŤ BOLO ŽARTOVANIA! IDE O POKUS LEGITIMIZOVAŤ DEVIÁCIU A ROZVRÁTIŤ TAK AJ ZVÝŠKY MORÁLKY SPOLOČNOSTI.

Vážení členovia, sympatizanti Ligy pár páru.

Vedenie Ligy pár páru dnes oficiálne podporilo otvorený list vedeniu TV Markíza, v ktorom je vyjadrený nesúhlas s účinkovaním mužského tanečného páru v pripravovanej súťaži Lets Dance. V kontexte doby a tohtoročných snáh o legalizáciu manželstiev osôb rovnakého pohlavia vnímame toto rozhodnutie TV Markíza za krajne nevhodné a nezodpovedné. Chceme vás vyzvať k podpore tohto listu, ktorý pripravilo Fórum života spolu s ďalšími organizáciami. Tento list je zverejnený na stránke www.peticia.sk/lets-dance. Zároveň vás chceme poprosiť o šírenie tejto výzvy medzi vašimi známymi a o to, aby ste nesledovali súťaž Lets Dance, kým v nej bude vystupovať mužský tanečný pár.

Ďakujeme.

Ústredie Ligy pár páru

Jozef a Simona Predáčovci

Od soboty vzrastol počet odporcov, ktorým sa nepaci to čo televízia nasilu dava 800 na dnesných 6800. Tu je možnosť sa vyjadriť. Najspolahlivejšia cesta je ignorovať vysielanie TV Markíza.

Otvorený list generálnej riaditeľke TV Markíza a iným zainteresovaným v pripravovanej súťaži LET'S DANCE

Možnosť (anonymne) podpísať:

<http://www.peticia.sk/lets-dance/index.php>

http://spravy.pravda.sk/mimovladky-sa-pustili-do-muzskeho-paru-v-let-s-dance-fyn-/sk_domace.asp?c=A110909_150836_sk_domace_p58

+++++

Ani TV JOJ (hnoj) nezaostava. 11. septembra 2011 vysielala Česko-Slovensko ma talent a na zaver relacie sa s ceskym moderatom plavil po Dunaji a snazil sa povedat, ze DOM kostol je pomenovany po nom a na otazku "Vy ste mali kralov?" PYCO odpovedal mali sme tu korunovanych rakuskych a madarskych kralov a kralovne. Ked uz mal odpovedat, mal odpovedat takto: "Mali sme tu korunovanych rakuskych a UHORSKYCH kralov. Ved v tom case Madarsko ani neexistovalo. Skoro 300 rokov Madarsko bolo v podrucci Turkov. V Budine (cast Budapesti) bol zriadeny turecky Pasalik a Uhorsko bolo de fakto len SLOVENSKO. Kto posle Pyca spat do zakladnej skoly aby sa to naucil?"

+++++

- 13.9.2011, 16.00-22.00, Den umenia, Hlavne namestie, Hviezdoslavovo nam., Nam. Starej radnice, Cerveny rak. Vystupi vela umelcov pod nazvom: Nechajte nas zit a prezit.

+++++

Umelci a živnostníci za zmenu návrhu daňovej a odvodovej reformy

Miesto: Hlavné námestie, nádvorie Starej radnice, Letná čítareň U Červeného raka, Hviezdoslavovo námestie (pri soche P. O. Hviezdoslava)

Termínpodujatia: 13. september 2011, 16.00 – 22.00

Na podujatí vystúpia poprední predstavitelia súčasnej slovenskej kultúry: hudobníci, speváci, herci, tanečníci, divadelníci, spisovatelia a básnici čítajúci svoje diela, výtvarníci a karikatúristi tvoriaci priamo pred Vašími očami.

+++++

- 15.9.2011, 16.9.2011 9.30-21.00 hod. Seminarna miestnosť, Klariska 5, Cesty hudobnej vedy v strednej Európe

+++++

-19.9.2011 EUROVAL A BUDÚCNOSŤ EUROZÓNY

19. septembra 2011 (pondelok) **od 14.00 hod.**
v hoteli Avance (Medená 9, 811 02 Bratislava)

Registrácia, Welcome Coffee | od 13:30

Prezentácie hostí | od 14.00

- *Richard Sulík* | *predseda Národnej rady SR*
- *Ivan Mikloš* | *podpredseda vlády a minister financií SR*
- *Ronald Ižip* | *analytik TRIM Broker*
- *Juraj Karpiš* | *analytik INESS*
- *Peter Gonda* | *riaditeľ Konzervatívneho inštitútu M.R. Štefánika*

+++++

-21. septembra 2011, 16.30, Stretnutie spojené s prednáškou, **VYSTAHOVALECTVO**, knižnica na Kapitulskej ulici, Spolok Slovakov z Juhoslavie.

+++++

- 22.9.2011, 19.00, Prednáskova sala, Venturska 11, Vzdialene a blízke osudy, príbeh Polska, J.E. Andrzej Krawczyk, Magdalena Vasaryova, Frantisek Ruzicka

+++++

- 28.septembra 2011, 17.00 hod. Saleziani- Mileticova ul. Prof.Dr. Marcela Gburova, **SLOVENSKO 2011**

+++++

- 29.9.2011, 19.00, Predenaskova sala, Venturska 11, Ziva veda. Reforma VS a vedy: sanca na rozvoj alebo dokoncenie likvidacie vedy?Marina Zavaacka HU SAV, Emil Visnovsky, FF UK Bratislava, Mir. Tizik, SU SAV

+++++

- 4.októbra 2011 o 14 hod. Rektoratna zasadačka na Vazovovej 5. ALUMNI Klub STU. Zablahoželáme nášmu členovi prof. J. Jaroškovi k 90.narodeninám. Prof. V. Slugeň nám povie nové informácie o dianí a vývoji v jadrovej energetike po Fukušime.

+++++

Nie je čas pomenovať veci pravým menom?

Čo majú spoločné generálny tajomník OSN Ban Ki-moon, Kongres USA, americká ministerka zahraničných vecí H.Clintonová, poslanci nemeckého Bundestagu, Európsky parlament, OBSE a Rada Európy vo vzťahu k nášmu južnému susedovi? V priebehu niekoľkých týždňov všetci títo významní predstavitelia, resp. inštitúcie vo vzácnej zhode vyjadrili nahlas svoje obavy o osud demokracie v Maďarsku. Táto otvorená kritika ešte nadobúda na svojej sile ak si uvedomíme, že tradične dobre pripravená maďarská diplomacia v spolupráci s medzinárodnou loby sa dozaista snažila eliminovať túto kritiku ako aj to, že – minimálne v európskych podmienkach – štát, predsedajúci Európskej únii logicky sa teší väčšej autorite. Keďže ešte nemáme prezidenta našej galaxie, hádam všetci relevantní politici sa už k téme (ne)demokratického vývoja v Maďarsku vyjadrili – a Slovensko stále mlčí.

Ani snaha zapáčiť sa odhalením sochy nekorunovanému víťazovi studenej vojny a hrobárovi svetového komunizmu – R.Reaganovi v Budapešti nezalepila oči americkému establishmentu. Americkým predstaviteľom zrejme neušla tá skutočnosť, že nedávno orbánovské Maďarsko v duchu svojej revizionistickej politiky vymazalo z mapy Budapešti námestie nesúce meno F.D.Roosevelta. Maďarským elitám tento americký prezident prekázal aj preto, lebo zásadným spôsobom prispel k víťazstvu demokratických síl v druhej svetovej vojne a zabránil tak tomu, aby si Budapešť ponechala vojnový lup - získaný s pomocou Hitlera - v podobe územných ziskov aj na úkor Slovenska. Aby

nezostalo len pri jednej facke cez Atlantik, budapeštiansky starosta uštedril úder súčasne aj ruskej strane – v maďarskom hlavnom meste už nenájdeme ani Moskovské námestie.

Na pôde Európskej únie bola bezprecedentne kritizovaná predsednícka krajina – mediálny zákon, ústava a v súvislosti s tým celkový vývoj jej politického prostredia, ktoré sa postupne odkláňa od demokratických princípov. Európsky parlament na záver maďarského predsedníctva vystavil Budapešti vysvedčenie vo forme kritickej rezolúcie!

Rada Európy – najstaršia paneurópska organizácia a strážkyňa demokracie, ľudských práv a zásad právneho štátu v Európe – obvykle monitoruje tie štáty, ktoré sa uchádzajú o vstupenku do Štrasburgu. V prípade Maďarska však RE veľmi neštandardne zvažuje monitorovanie členského štátu, sediaceho už 20 rokov za jedným stolom spolu s celou rodinou demokratických krajín, ktoré majú vážne pochybnosti o tom čo sa deje v Budapešti!

Na dlhšie trvajúcu kritiku prichádzajúcu na adresu maďarskej politiky z euroatlantického demokratického sveta, uvedomujúc si, že ani „bojovné“ nasadenie V.Orbána nemôže donekonečna obhajovať neobhájiteľné, Maďarsko zareagovalo strategickým rozhodnutím smerom k Pekingu. Obratne pritom využíva chýbajúcu európsku zhodu o prípustnej miere čínskeho ekonomicko-politického vplyvu na starom kontinente. Maďarská orientácia na Čínu v dnešnom európskom, nie vždy prehľadnom vývoji môže – videné optikou Budapešti – priniesť viacero výhod. Prebytočný kapitál prichádzajúci k nášmu južnému susedovi z najľudnatejšej krajiny sveta si dozaista nebude klásť také podmienky ako napr. Medzinárodný menový fond. Súčasnému vládcovi v Budapešti musí imponovať aj čínsky politický systém jednej strany. Inými slovami, nedostatok „porozumenia“ demokratických štátov pre novú politickú kultúru v Maďarsku nahradia čínske sympatie. Kto vie, sledujúc najnovšiu módu v Budapešti, možno sa aj dočkáme pomenovania niektorého námestia po nejakom významnom čínskom vodcovi.

Kritické hlasy predstaviteľov štátov a relevantných medzinárodných inštitúcií na adresu Maďarska pochopiteľne dopĺňajú aj výhrady viacerých mimovládnych organizácií. Úroveň demokracie a ochrany ľudských práv klesá úmerne postupujúcemu procesu posilňovania pozícií FIDESZ-u. Vyznieva preto veľmi prekvapivo založenie ďalšieho inštitútu pre ľudské práva akurát v Budapešti. Za prejav zlého vkusu možno označiť pomenovanie toho inštitútu po nebohom americkom politikovi Tomovi Lantosovi ak si pripomenieme, že tento bol jediným americkým kongresmanom, ktorý prežil hrôzy koncentračného tábora a ak si uvedomíme, že dnešná Budapešť prirovnáva Trianon k tragédii holocaustu! A možno sa novozaložený inštitút dopracuje k podobnému záveru, k akému došlo Centrum Simona Wiesenthala. Toto Centrum sa presne pred dvoma rokmi obrátilo na 47 štátov Rady Európy so žiadosťou aby bol vírus fašizmu, šíriaci sa z Maďarska, čo najskôr zastavený. V tejto žiadosti bolo konštatované, že Maďarsko sa potápa do priepasti nenávisťi a súčasne poukázané aj na to, že udalosti v Maďarsku môžu napomáhať podobným javom v susedných krajinách a to najmä vďaka moderným komunikačným technológiám (toto by azda malo zaujímať aj nás na Slovensku?!). Veľmi zvláštne v tejto súvislosti vyznieva „obhajoba“ exponenta fašizmu J.Esterházyho samotným maďarským prezidentom, ktorý dokonca neváha za týmto účelom nevyberaným spôsobom kritizovať svojho slovenského partnera.

Možno konštatovať, že vláda V.Orbána toho za prvý rok svojho vládnutia stihla naozaj veľa. Zatiaľ nič nenasvedčuje tomu, žeby Budapešť hodlala korigovať svoje

správanie. Skôr naopak. Ak si naprojektujeme doposiaľ veľmi čitateľný vývoj maďarskej politickej scény na ďalšie roky – majme na pamäti aj to, že tam prijímaná legislatíva smeruje k „zabetónovaniu“ súčasného mocensko-politického prostredia na desaťročia – má sa (nielen) stredná Európa na čo tešiť. Aj americký kongres je znepokojený fixáciou maďarskej vlády na stratené impérium (rozumej Uhorsko) takým spôsobom, ktorý ostatné štáty v regióne nemôžu vnímať inak ako nepriateľsky.

Vývoj v Maďarsku môže mať na svoje bezprostredné okolie (negatívne) dopady minimálne v týchto dvoch rovinách. Po prvé, znižuje demokratickú stabilitu v regióne a preto by malo byť imperatívom pre zodpovedných politikov (nielen) susedných štátov podporovať demokratické sily v Maďarsku. A mlčaním po vzore slovenskej vlády ich veru sotva podporia!

Po druhé, je to politika revizionizmu v podaní maďarských elít, predstavujúca ústrednú stratégiu politiky Budapešti voči regiónu a nadobúdajúca stále zreteľnejšie kontúry. „Ústavný“ návrat maďarskej spoločnosti do minulosti Uhorska, vývoz maďarskej jurisdikcie za hranice, poskytovanie štátneho občianstva občanom susedných štátov v rozpore s medzinárodným právom atď. Že to myslí Budapešť vážne so zastupovaním „záujmov“ maďarského etnika, žijúceho v iných štátoch dokázala nedávno otvorením bruselského úradu pre rumunských Sikulov. Stanovisko rumunskej vlády ju pramálo zaujíma, podobne boli ignorované aj nesúhlasné stanoviská slovenských kalvínov k „procesu“ zjednocovania kalvínskej cirkvi v regióne pod záštitou centrály v Maďarsku.

Z doterajších reakcií slovenských politikov nie je úplne zrejmé, či si uvedomujú komplexnosť a prípadné dôsledky maďarskej revizionistickej politiky. Koľko vody ešte bude musieť pretiecť v našej spoločnej rieke Dunaji, aby si politici na našej strane uvedomili, že strategické záujmy oboch krajín sa mierne povedané rozchádzajú. Zatiaľ čo strategickým cieľom Slovenska je zachovať status quo povojnového usporiadania v našom regióne – a teda chrániť integritu štátu, strategickým zámerom našich južných susedov je revízia týchto pomerov – ktorá túto integritu narušuje. Po celé uplynulé obdobie (rozumej od konca studenej vojny) maďarské elity postupne budovali celospoločenský konsenzus na podporu revizionistickej politiky, slovenskí politici, žiaľ na škodu Slovenska stále preferujú úzko stranický (aj z tohto dôvodu málo efektívny) prístup.

V uplynulom období sme mohli pozorovať, že politiku bývalej slovenskej vlády, spočívajúcu v „zadržiavaní“ maďarského revizionizmu, vedúcu občas aj ku diplomaticko-politickej konfrontácii (toto bola cena za ono zadržiavanie), vystriedala ústretová politika „hľadania vzájomného porozumenia“ súčasnej vlády. Rozdiel v prístupoch slovenských vlád – je potrebné zdôrazniť, že prístup Budapešti sa nemení – možno dokumentovať napríklad na problémy jazykovej otázky, prípadne štátneho občianstva.

Predchádzajúca vláda usilovala o hľadanie a udržanie rovnováhy na jazykovo zmiešanom území Slovenska. Súčasná vláda prijatím novej legislatívy tento princíp rovnováhy narušila v neprospech pozície štátneho jazyka, čoho dôsledkom bude jeho postupné vytlačanie z komunikácie medzi občanmi a úradmi. Paradoxne, takmer nikto nie je spokojný s novým zákonom o používaní jazykov menšín. Jeho iniciátori, predstavitelia maďarskej menšiny nedosiahli svoj cieľ aby menšinové jazyky požívali status ďalšieho úradného jazyka (nie náhodou strane Most kolísajú preferencie), časť vládnych poslancov musela byť znechutená dohadovaním sa o texte zákona, opozícia nie

je spokojná z princípu a prezident SR odmietol podpísať zákon aj po jeho opätovnom odsúhlasení v NR SR. Na dôvažok, maďarská diplomacia na medzinárodných fórach pokračuje v kampani v tejto záležitosti. A akoby nikomu nevadila skutočnosť, že zatiaľ čo slovenská strana posilňuje status menšinových jazykov (aj na úkor štátneho jazyka), v Maďarsku ide vývoj presne opačným smerom. Z nedávno schválenej ústavy bola zámerne vynechaná ochrana menšinových jazykov na základe nasledujúcej argumentácie v predkladacej správe: „Štátnym jazykom a úradným jazykom Maďarska je maďarčina a preto maďarský štát deklaruje záväzky v oblasti ochrany jazyka výlučne vo vzťahu k maďarskému jazyku“ !?!?!?

Ani v otázke štátneho občianstva sa napriek deklarovanému (a zrejme aj skutočnému) úsiliu slovenskej strany veci nepohli dopredu. Ako čas plynie, stále viac sa ukazuje, že prijatá legislatíva predchádzajúcej vlády bola a je efektívnou reakciou na maďarský zákon, ktorý je v rozpore s medzinárodným právom, keďže ponúka štátne občianstvo bez „skutočného vzťahu“ medzi štátom a žiadateľom/kou o toto občianstvo. Nová slovenská vláda v snahe hľadať riešenie predložila maďarskej strane návrh medzivládnej dohody, ktorý však pochopiteľne Budapešť odmietla. Pochopiteľne preto, lebo zatiaľ čo slovenská strana chce záležitosť dvojakého štátneho občianstva upraviť v súlade s medzinárodným právom, prístup maďarskej strany nemá oporu v medzinárodnom práve. Ak som vyššie uviedla, že strategické záujmy oboch štátov sa rozchádzajú, diskusia o štátnom občianstve je názornou ilustráciou, prečo je tomu tak. SR uprednostňuje občiansky princíp, MR presadzuje etnicko-historický, kompromis medzi týmito prístupmi zrejme nie je možný. Je potrebné neustále zdôrazňovať, že maďarský zákon o štátnom občianstve je len nástrojom politiky revizionizmu v snahe resuscitovať už takmer sto rokov neexistujúci štátny útvar Uhorska. Aj ďalšie kroky Budapešti, ktoré nasledovali po prijatí tohoto zákona to len a len potvrdzujú. A nie sú to len plamenné prejavy vedúcich maďarských politikov na letnej univerzite v rumunskom Tusuade („nech sa zrastie to, čo sa má zrást“) ale najmä reálne a skoré poskytnutie volebného práva týmto novým maďarským občanom, žijúcim mimo územie MR. Občania susedných štátov budú takto stále viac vťahovaní do vnútropolitického diania v Maďarsku so všetkým, čo k tomu patrí. Zdá sa, že aj slovenský parlament je pod určitým tlakom modifikovať legislatívu predošlej vlády. Používajú sa k tomu, ako obvykle aj nesprávne, ba priam zavádzajúce argumenty. Slovenský zákon údajne „zbavil“ štátneho občianstva približne stovku našich občanov. Nepovie sa však, že títo sa slobodne rozhodli pre výber štátneho občianstva a najmä to, že niektoré demokratické štáty sa bránia vzniku dvojakého štátneho občianstva. Je preto veľmi pravdepodobné, že tí slovenskí občania, ktorí požiadali o rakúske alebo nemecké štátne občianstvo a získali ho, boli by nútení sa zriecť slovenského občianstva tak či tak v dôsledku legislatívy týchto štátov. A hlavne sa nepovie to, že ak by slovenský zákon nebol prijatý, dnes by na území nášho štátu žilo možno niekoľko desiatok tisíc občanov s dvojakým občianstvom. A niet pochýb o tom, že Budapešť by dôrazne presadzovala „ich záujmy“ aj za cenu sporov s Bratislavou. Jedinou pridanou hodnotou takto získaného občianstva by bol právny a inštitucionálny vzťah medzi občanmi SR a susedným štátom, čo v žiadnom prípade nemôže byť v záujme SR a napokon ani v záujme menšiny. Treba zdôrazniť, že záujem menšiny nemožno identifikovať s politickými záujmami niektorých politických predstaviteľov menšiny (viď nižšie), ktorých neskrýтым cieľom je zámerne udržiavať pri živote túto konfliktnú tému.

Nedávno zverejnený výskum v ôsmych štátoch EÚ a v krajinách susediacich s EÚ, zameraný na národnostné menšiny opäť potvrdil, že v prípade SR, tu žijúca maďarská menšina sa cíti v zásade komfortne. Viac ako dve tretiny oslovených sa cíti byť Maďarmi, žijúcimi na Slovensku, považujúcich za podstatné svoju príslušnosť k etnicite a svoj jazyk. Menej ako 15 percent sa zaujíma o občianstvo cudzieho štátu. Potvrďuje to len hlavný trend vo vývoji maďarskej menšiny, ktorá je plnohodnotne národnostne uvedomená (má na to priaznivé podmienky) a chce byť súčasťou slovenskej spoločnosti (nie v etnickom ale občianskom slova zmysle). Inými slovami, nie je jej záujmom byť piatou kolónou Budapešti a zdrojom sporov cez Dunaj.

Spomínaná roztrieštenosť slovenskej politickej scény a stranický prístup k citlivým otázkam slovensko-maďarských vzťahov – prejavujúc sa buď ústupkami (jazykový zákon) alebo neriešením problému (štátne občianstvo) - ako keby uvoľňoval priestor pre radikálne sily. Ako posledné príklady možno uviesť „nálepkovú akciu“ na juhu Slovenska (vynucujúcu si používanie maďarského jazyka) a „občianske zhromaždenie“ v Komárne na podporu dvojakeho štátneho občianstva na maďarský spôsob.

Niektorí slovenskí politici sa nazdávajú, že voči Maďarsku by mali zasiahnuť medzinárodné inštitúcie. Je to očividne naivné chápanie toho, čo môže medzinárodné spoločenstvo podniknúť voči problémovému štátu okrem iného aj z nasledujúcich dôvodov. Na jednej strane, ako som uviedla v úvode toho príspevku, mnohí vplyvní medzinárodní aktéri konajú a zaujali veľmi jednoznačné stanovisko. Vskutku, tak vysoká koncentrácia kritiky voči štátu - ktorý je členom vyspelých demokratických štruktúr - je mimoriadne neobvyklá. Na strane druhej, ak sa štát, ktorého sa priamo dotýka politika problémového štátu správa nejednoznačne a primerane a včas nereaguje, medzinárodné spoločenstvo to vníma tak, že dotknutý štát vie veľmi dobre čo robí a uvedomuje si aj prípadné následky za svoje (ne)konanie. Preto majú pravdu tí, ktorí tvrdia, že kľúč k riešeniu týchto otázok sa nachádza na Slovensku. Je potrebné si uvedomiť aj skutočnosť, že (nielen) dnešná Európa sa nachádza v búrlivých vodách. Zdá sa, že proces politickej a ekonomickej integrácie, zhmotnený do jednotnej meny narazil na určité limity a zatiaľ sa nedospelo ku konsenzu, či tieto limity prekročiť. Očakávať preto, že dnes sa bude niekto špeciálne zaoberať situáciou v Maďarsku je možno naivné. A možno aj maďarským elitám nahráva táto situácia a v tieni „globálnych problémov“ majú väčší kľud pre završenie svojho projektu politickej integrácie maďarského národa. Za predpokladu, že si slovenské elity neuvedomia včas všetky súvislosti tejto veľmi čitateľnej budapeštianskej politiky, je vysoko pravdepodobné, že účet za tento projekt bude platiť aj Slovensko.

Mária Gyucseková

Bratislava, 7.9.2011

+++++

OTVORENÝ LIST

Vážený pán minister zahraničných vecí,
obraciam sa na Vás v mene Matice slovenskej, našej najstaršej ustanovizne, ktorej zákonom stanovenou povinnosťou je upevňovať slovenské vlastenectvo všetkých občanov Slovenskej republiky a šíriť slovenskú kultúru na celom slovenskom území. Členovia Matice slovenskej so znepokojením sledujú neskrýte úsilie susedného štátu zmocniť sa časti slovenských občanov a najnovšie volebným právom zapojiť ich aj do jeho politického života. Znepokojenie je o to väčšie, že ide o suseda, ktorého vládna moc

sa už takmer celé storočie nedokáže zmieriť s historickým faktom, ktorým bol zánik stredoeurópskeho „žalára národov“, spôsobený v rozhodujúcej miere práve jej agresívnou asimilačnou politikou, za ktorou dala bodku tak prvá, ako aj druhá svetová vojna. Z následných mierových zmlúv, ktoré ako porazený štát musel náš sused podpísať, vyplynuli konzekvencie a záväzky, s ktorými sa na rozdiel od ostatných porazených štátov vytrvalo a tvrdohlavo nechce zmieriť a vierolomne programovo ich ignoruje a odmieta.

Obávame sa, že úsilie rozdeliť a dokonca oddeliť občanov nášho štátu podľa etnického princípu vážne ohrozuje nielen základné záujmy nášho štátu, ale aj pokojné spolunažívanie v Európe v napätých krízových časoch. Ide o arogantný útok na integritu a jednotu našich občanov a výsmech našim cieľom spájať občanov Slovenska na báze vlastenectva a vzájomnej úcty.

Keďže celkom dobre nerozumieme politike mlčania a čakania na iný ako nekonštruktívny prístup suseda, obraciam sa na Vás v mene desaťtisícov členov Matice slovenskej s vážnou výzvou, aby ste primerane konali. Aby ste naďalej pasívne nesledovali čoraz bezprecedentnejšie a nebezpečnejšie zámery nepokojného suseda, ale aby ste náležite a naliehavo informovali medzinárodné inštitúcie a Vašich partnerov o hrozbách, ktoré z toho rozrastajúceho sa zámeru vyplývajú a urobili primerané kroky na ochranu záujmov nášho štátu.

13. septembra 2011.

Marián Tkáč,
predseda Matice slovenskej

+++++

Pozvánka na Myjavu

Stalo sa tradíciou, že členovia združení slovenskej inteligencie – KORENE, Slovakia plus a Slobodnej rady slovenského národa – si každoročne pripomínajú významné udalosti slovenských dejín a prejavujú úctu osobnostiam, ktoré sa o ne pričínili a neraz v boji o našu národnú slobodu položili aj svoje životy.

K najvýznamnejším dejinotvorným míľnikom a zároveň majákom na ceste k našej národnej slobode patrí aj vznik SNR a Slovenské povstanie v rokoch 1848-49.

Aj tohto roku si členovia obnovenej SNR 1848 pripomenú odkaz svojich veľkých predchodcov slávnosťou na ich počesť, ktorá sa uskutoční v **nedeľu 18. septembra 2011 o 14.00 pred Pamätníkom SNR na Myjave.**

Svoju vďaku prejavíme nielen pietnou spomienkou, ale aj odovzdaním výročných dokumentov – ako dokladov našej činnosti - do archívu Múzea SNR a zápisom do pamätnej knihy s podpismi účastníkov a odtlačkom originálnej pečate SNR 1848, spolu s dvojpečaťou nami obnovenej SNR.

Po prehliadke Múzea SNR sa cestou späť do Bratislavy – tak ako každý rok – zastavíme na Bradle, aby sme sa poklonili pamiatke jedného z najväčších synov slovenského národa Dr. M. R. Štefánika.

Som presvedčený, že najmä prisahajúci členovia - 1. mája 2004 na Devíne obnovenej SNR – ako členovia „Parlamentu cti a svedomia slovenskej národne uvedomelej inteligencie“, naplnia svoju Devínsku prísahu a zúčastnia sa spomienkovej slávnosti na historickom mieste prvého vyhlásenia nezávislosti slovenského národa.

Na Vašu účasť sa úprimne teší

Akad. mal. Viliam Hornáček

predseda

P.S.

Ohľadom zabezpečenia dopravy je potrebné nahlásiť Vašu záväznú účasť!

+++++

Dr.h.c., doc. Július Binder 80-ročný!

Vážení členovia Združenie slovenskej inteligencie, dávam do Vašej pozornosti, že 12. septembra 2011 sa dožíva významného a pozhnaného životného jubilea – 80. rokov – náš zakladajúci člen a druh v zápasoch o slobodný a dôstojný život slovenského národa, jeden z najvýznamnejších odborných aj ľudských symbolov našej doby, hlavný staviteľ „prvého monumentu slovenskej zvrchovanosti“ – gabčíkovského vodného diela na Dunaji, verejný činiteľ – predovšetkým však vysoko charakterný a hlboko ľudský človek a kľúčová osobnosť moderných slovenských dejín.

S prianím všetkého najlepšieho do ďalších rokov jeho plodného života – vďaka slovenská inteligencia!

+++++

Kľúčová osobnosť našej doby (Júliusovi Binderovi k osemdesiatke)

Ak si trúfneme významného a navyše aj nám osobne blízkeho človeka a priateľa zaradiť medzi „kľúčové osobnosti“, je našou čestnou povinnosťou aj dokázať – čím sa ňou stal a pomenovať aj ten „kľúč či kľúče“, ktorými otvoril onú pomyselnú, predsa však aj konkrétnu, tzv. trinástu komnatu ako neobyčajné, pre obyčajných ľudí nedosiahnuteľné, nanajvýš významné a úctyhodné miesto, ktoré je symbolom ľudskej výnimočnosti a nenahraditeľnosti hraničiacej často až s nadčasovosťou, ba dokonca s nesmrteľnosťou. Pochopiteľne, iba v našom ľudskom ponímaní...

Vráťme sa však na Zem, lebo náš jubilant je z celkom reálneho exaktného sveta a preto namiesto chválospevov určite uprednostní konkrétnosti opodstatňujúce jeho nárok na tento čestný titul a priamo dokazujúce jeho „kľúčovosť“ – aj v jeho odbornosti, aj v dejinách svojho národa.

Základným „kľúčom“ ku všetkému v čom bol a je výnimočný a aj nasledovateľný, je jeho základný principiálny postoj k životu, k ľuďom a k hodnotám – najmä k hodnotám kultúry – pevne ukotvený v jeho úprimnom kresťanstve. A jeho prirodzená a hlboká ľudskosť – ktorou doslova oplýva – má svoje korene práve tu, v presvedčení, že človek sa má obetovať pre ľudí a nie naopak. Budem však konkrétny a začnem priamo „in medias res“.

Prvý raz som sa s pánom Júliusom Binderom ako vtedajším riaditeľom štátneho podniku Vodohospodárska výstavba stretol, keď som sa mu bol v mene našich členov poďakovať „cenou SSI KORENE“ za jeho odvážne a nekompromisné dvíhanie sebavedomia slovenského národa svojim osobným príkladom. Bolo to na začiatku 90-tych rokov, keď sa náš národ učil svoje prvé krôčiky v relatívne slobodnej dobe po páde minulého režimu. Na moju otázku – ako to robí, že nikdy nie je zachmúrený a srší optimizmom – mi vtedajší šesťdesiatnik odpovedal „Verím, že každá, aj tá najzložitejšia situácia, má aspoň jedno riešenie. Preto nepodlieham náladám ani depresiám, ale to

riešenie hľadám. A obyčajne ho aj nájdem!“ Takto sa vyjadril človek, ktorý už predtým v mojich očiach žiaril ako jeden z mojich životných vzorov a ktorý ním zostal dodnes.

V tejto súvislosti sa mi žiada celkom otvorene povedať, že nebyť inžiniera Bindera – nebolo by ani Gabčíkovo. Nie preto, že by ho nemal kto naprojektovať, ale preto, že by sa – okrem neho – v tom čase sotva našiel človek s takou pevnou vôľou a s takými mimoriadnymi schopnosťami presadiť - a v takom krátkom čase a pod takým tlakom zorganizovať aj postaviť - toto impozantné dielo. Samozrejme, že nikdy nezabudol pripomenúť svojich spolupracovníkov, ktorí mu pri tom pomáhali. Nikdy nezabudol vyzdvihnúť najmä svojho učiteľa ako svoj vzor a neskôr aj kolegu spolupracovníka pána profesora Petra Danišoviča.

Peripetie a najmä zákerné tlaky a podrazy, koordinované maďarsko-české, ba aj tzv. slovenské útoky, ktoré sa sústredili proti slovenským záujmom ohľadom stavby SVD Gabčíkovo-Nagymaros, mohla vydržať a úspešne im čeliť – ba dokonca v tomto boji víťazne obstáť! – iba vyzretá, vykryštalizovaná osobnosť bytostne presvedčená, že „pravda je na našej, slovenskej strane“. V tejto kauze bol náš jubilant, stavitel' a zároveň ľudský symbol Gabčíkova, skutočne tou ústrednou, nenahraditeľnou, čiže kľúčovou osobnosťou.

Kým vierolomným vypovedaním, čiže vinou maďarskej strany – čo v svojom rozsudku potvrdil aj medzinárodný súdny dvor v Haagu – bola SVD G-N zredukovaná, zásluhou predovšetkým Júliusa Bindera a prostredníctvom obdivuhodne zvládnutého variantu „C“ Gabčíkovo-Čuňovo, bola obohatená. Hlavný „kľúčový“ hrdina tejto stavby - ako „prvého monumentu slovenskej zvrchovanosti“ - sa nedal svojimi a našimi neprajníkmi ani chytiť či nachytať, ani podsypať hrachom a nielen prehradil Dunaj a postavil gabčíkovskú hrádzu aj s elektrárnou, ale podstatnou mierou prispel aj k nášmu prvému medzinárodnému víťazstvu v spore s Maďarskom pred MSD v Haagu. Jeho obdivuhodné dielo ocenili aj kolegovia – odborníci. A nie hocijako, ale významným medzinárodným uznaním - „Európskou cenou za kvalitu“. Pričom treba dodať, že pri prehliadke VD žasli aj japonskí odborníci!

Potrebovali sme, celý slovenský národ vtedy potreboval – a veľmi potreboval – aby sa na mrakmi zaclonenom obzore našej slobodnej budúcnosti jasne zablyso a osvietilo nám cestu. Túto úlohu na seba odvážne zobral náš jubilant a 24. októbra 1992 – ešte pred vyhlásením obnovenia slovenskej štátnej samostatnosti a suverenity – vyslovil svoje pamätné „Sypte!“ Paradoxné, ale nanajvýš spravodlivé v tejto kauze „statočnosť kontra podlosť“ je, že Dunaj prehadzovali slovenskí technici a robotníci v Maďarsku vyrobenými betónovými blokmi...

My sme nesklamali ani nezradili. S takými veliteľmi – ako sa na čele „svojej armády spolupracovníkov“ prejavil v osudových chvíľach novodobých slovenských dejín Ing. Július Binder – sa to ani nedá.

Spomeňme si ešte na jeden typický postoj nášho jubilanta, keď – ignorovaný moderátorom pražskej televízie v relácii „Co týden dal“ – vstal uprostred debaty a hlasom rozhnevaného Dia či Perúna povedal „Ja som sem cestoval vyše 300 km na to, aby som ľuďom povedal pravdu o Gabčíkove. Ak mi nedáte slovo – idem preč!“ To bol nový, sebavedomý postoj voči Prahe, ktorý sa dovtedy – nenosil. A veru ním boli „pražskí páni“ riadne zaskočení a veru aj cúvli, lebo pochopili, že čas slovenskej podriadenosti a nerovnosti sa skončil. A medzi tých, ktorí mu podstatnou mierou – a verme, že navždy – odzvonili, patrí aj náš oslávenec.

Odborný – projektantský, stavebný a manažérsky - profil Ing. Júliusa Bindera je všeobecne známy. Na jeho pripomenutie sa stačí pozrieť do internetu. Treba však vyzdvihnúť aj jeho občiansky profil. Veď bol prítomný – aktívne prítomný – vo všetkých významných pronárodných iniciatívach, kde išlo o kultúrne aj morálne pozdvihnutie slovenskej spoločnosti. Či už v zápase o slovenčinu, zvrchovanosť a štátnosť či o „nový, dôstojný pamätník generála Dr. M. R. Štefánika“ alebo o záchranu novostavby SND pre slovenský národ a kultúru... A bol to tiež on, kto sa stal aj „otcom zakladateľom“ časopisu KULTÚRA, kde je dodnes predsedom redakčnej rady. A pripomenúť treba ešte aj, dnes už historické, oslovenie slovenského národa dokumentom známym ako „Výzva Binder-Hlinka“.

Aj výpočet zásluh a názvy pôct a vyznamenaní, ktorými – v jeho prípade zaslúžene – bola odmenená odborná aj občiansko-národná činnosť Júliusa Bindera, nájdeme na internete. A že si – za to všetko, čo urobil pre slovenský národ a jeho moderné dejiny - zaslúži aj pomník?

Veď ho predsa už má. A nie hocijaký! Taký, ktorý bude slúžiť nielen ako symbol jeho schopností, ale aj ako symbol tých najlepších vlastností slovenského národa, ktorý dokazuje, že - keď sa naše sily spoja za spoločným cieľom – dokážeme doslova zázraky. A dosiahneme aj uznanie medzinárodného spoločenstva. Tak to bolo v prípade Gabčíkova a tak to bolo aj v prípade obnovenia slovenskej štátnej samostatnosti našou vlastnou „slovenskou cestou“...

Na obidvoch týchto kľúčových dejinotvorných udalostiach sa výraznou – v prípade vodného diela dokonca rozhodujúcou mierou – ako kľúčová osobnosť, podieľal Dr.h.c., doc. Ing. Július Binder, náš vzácny druh a vzor zodpovedného, vysoko kvalifikovaného odborníka a zároveň hlboko ľudského človeka, ktorému úprimne, srdečne a s tými najlepšimi úmyslami prajeme – všetci členovia KOREŇOV, Slovakia plus a Obnovenej SNR, ktorej je Čestným predsedom – len to najlepšie, čo si dokážu priat' skutoční priatelia.

Vďaka Vám, pán inžinier Július Binder, už dnes ste súčasťou živého Panteónu kľúčových osobností našej doby – a to miesto Vám patrí oprávnené. Srdečná vďaka Ti, Julko a – Mnoga leta, živijó!

A ja – už iba čisto za seba – sa pripájam ku gratulantom s básňou o tom najvzácnejšom, čo mi – okrem inej pomoci – môj vzor a priateľ nad priateľov poskytol. Viliam Hornáček
predseda Združeni slovenskej inteligencie

Priateľstvo

(Júliusovi Binderovi)

*Vzácnny, vznešený a čistý
nad lásku úprimnejší cit
a vzájomnosti štít
Vrchol spolupatričnosti
nezištná pomoc v núdzi
dar spoločného osudu
keď vlastné sebestvo
sám v sebe každý*

premôže navždy
- navždy premôže
Človek človeku
druh druhovi
aj národ národu
či ľudstvu
- viac dať nemôže...

*

Preto tá ľudská túžba
- odveká
mať nebotyčné šťastie
stretnúť človeka
čo nám v živote
- tak ako my jemu
bezvýhradne praje...
Spolu s ním prežívať taje
hlbok aj výšok ľudskosti
keď múdrosť
- vlastnou krvou vykúpená
pred vlastnú krehkosť
kľakne na kolená
skúsená bolesťami múk
a vd'ačne
- gestom podania si rúk
požehná cestu
spoločného cieľa

*

A na jej konci
- mystériom sebaobety
z kúdoľa sadzí
rozkvitne snehobiela
a cestu ľudí k ľuďom
teplom osvieti...

Viliam Hornáček

+++++

... posílám výňatek z opery G. Verdiho Nabucco - sbor zotročených Židů odvečených po prohrané válce do Babylonu asi 590 let před našim letopočtem.

Opera se hrála v Římě letos při příležitosti 150.výročí moderní Itálie za přítomnosti neoblíbeného Berlusconiho a starosty Říma, který v rámci projevu před zahájením opery kritizoval škrty rozpočtu na kulturu.

Už před začátkem opery byl dlouhý potlesk (Italové, jak víte, milují Verdiho a jeho opery a většinou znají opery nazpaměť a slavné árie zpívají často). Opera proběhla normálně až k uvedenému sboru, jehož první slova v překladu jsou: "Oh má země, tak krásná a ztracená" ...

V hledišti bylo zvláštní napětí, které cítil dirigent i účinkující. Když skončil sbor otroků, byl obrovský aplaus. Dirigent slyšel výkřiky: "opakovat!" A rozruch neustával.

V Itálii není zvykem opakovat části v průběhu opery, ale nakonec, když se

rozruch utišil, obrátil se dirigent na Berlusconiho a řekl:
"Jsem Ital. Cestuji po celém světě a teď se stydím za to, co se děje v mé zemi a proto (- k obecnstvu) přijímám Vaši prosbu o opakování ! - Nejen pro vlastenecký obsah, ale při dirigování slov "Ó má krásná ztracená země" myslím na to, že když budeme takto pokračovat, zničíme kulturu, která tvoří historický základ Itálie. V tom případě bude naše země opravdu ztracena."
Potom řekl: "Já Motti jsem mlčel po léta. Nyní bych chtěl dát této písni skutečný význam. Jsme doma v Římě, v divadle se skvělým sborem a nádherným doprovodným orchestrem. Navrhuji Vám, abyste se připojili, a budeme zpívat všichni spolu ."
Potom zahájil opakování písně sboru, obrátil se k publiku a dirigoval jejich zpěv. Lidi byli vidět jen tmavě, protože osvětlené bylo jen jeviště, ale jak publikum, tak všichni na jevišti zpívali ve stoje. Když sbor skončil, bylo vidět, jak si ženy zpívající ve sboru utíraly slzy.
Uvidíte sami.
Stojí za přečtení i shlédnutí videa - silný zážitek
(samotná píseň od 3:49 min)

video:

http://www.youtube.com/embed/G_gmtO6JnRs

Fryderik Chopin reagoval na pomale umieranie svojho rodneho Polska zasa takto:

http://www.youtube.com/watch?v=Hgw_RD_1_5l&feature=related

+++++

TYPOLÓGIA FORMOVANIA ÚSTAVNÉHO ZAKOTVENIA SLOVENSKEJ ŠTÁTNOTI

5. septembra 2011

(Príspevok do Stálej konferencie Panslovanskej únie)

www.pansu.sk

Dňa 1. septembra 1992 bola v demokraticky zvolenej Slovenskej národnej rade prijatá Ústava Slovenskej republiky. Vysokú legitimitu vzniku a schválenia ústavy SR konštatoval napríklad Eric Stein profesor Wisconsinkej univerzity. V roku 1990 ho pozval prezident Havel. Stein bol Čechoameričan židovského pôvodu a venoval sa po dva roky štúdiu ústavných pomerov v ČSFR. Koncom r. 1992 sa vrátil do USA a napísal vysoko objektívnu a brilantnú knihu o rozpade spoločného štátu. Stein vyzdvihol, že počas prípravy a priebehu 2. demokratických volieb slovenská reprezentácia v r. 1992 otvorene a bez hystérie ohlásila slovenské emancipačné zámery v tzv. „cestovnej mape“. Stein zdôraznil, že zo strany slovenskej reprezentácie nešlo ani o úskok, ani o blufovanie. Vtedajší predstaviteľ emancipačného snaženia (Mečiar) chcel - podľa slov Steina - „cestovnou mapou“ dokumentovať domácej i medzinárodnej verejnosti, že **slovenský emancipačný pohyb je kalkulatívny**. V cestovnej mape bolo uvedené, že najprv na pôde zákonodarného orgánu Slovenska bude prijatá deklarácia o zvrchovanosti, ktorá proklamuje sebaurčovací právo Slovenského národa „*byť subjektom medzinárodného práva*“ a teda byť štátnym rovnoprávnym partnerom ostatných európskych národov. V druhom kroku bude v slovenskom zákonodarnom orgáne prijatá ústava Slovenskej republiky. Ďalším avizovaným krokom bola ponuka v ktorej predstavitelia víťazov demokratických volieb na Slovensku navrhovali víťazom volieb v Česku spoločné rokovanie o budúcej novej súčinnosti slovenskej a českej štátnosti. Bola to hra s kartami na stole. A „cestovná mapa“ bola aj dodržaná.

Treba povedať, že najmä predstavitelia zahraničných Slovákov vyvíjali legitímny tlak, aby sa idea štátneho sebaurčenia nestratila. Slovenská uvedomelá emigrácia (slovenské paternalistické i politické zoskupenia na Západe) boli počas totality jedinými hovorcami ideí obnovenia prerušeného sebaurčujúceho pohybu. Domáce emancipačné sily odrážali v svojich ústavnoprávnych víziách jednak zahraničnú inšpiráciu, jednak stupeň prekonávania psychologickéj bariéry po mnohoročnej čechoslovakistickej ideovej „*inkvizícii*“. Ústava vznikala ako paralelné texty jednotlivcov, angažovaných skupín, pracovných komisií, občianskych i stranícko-politických orgánov. Vždy však medzi nimi prevažovali právni odborníci. V nich (v abecednom poradí) frekventovali nasledovné mená: M. Čič, L. Fogaš, I. Gašparovič, M. Janičina, V. Mečiar, I. Knap, M. Posluch, M. Sečanský a E. Valko. Tento zoznam však zďaleka nie je úplný. Práve tak dôležitou stránkou bol však nie len text ústavy ako sebakonštitučného aktu, ale stratégia dosiahnutia štátnosti cestou hľadania slovensko-českého vyjednávacieho partnerstva. Išlo o to dojednať slovensko-český kompromis o vytvorení paralelnej slovenskej a českej štátnosti, bez konfliktu a násilia. Treba povedať že priamu suverénnu slovenskú štátnosť mala z relevantných politických strán v svojom programe iba SNS a viaceré organizácie zahraničných Slovákov. Treba však tiež povedať, že už v lone VPN sa sformovalo vlastenecké jadro, ktoré do prvého predvolebného programu VPN „*Šanca pre Slovensko*“ presadilo princíp **medzinárodnoprávnej subjektivity Slovenska**, ktorý mal zaistiť nie len symetriu štátneho partnerstva Slovenska voči Česku, ale aj štátne partnerstvo Slovenska voči iným národným štátom. KDH ako novoetablovaný politický subjekt síce proklamovalo právo na „*vlastnú stoličku a hviezdičku*“ v európskom spoločenstve štátov, ale ho zasadilo ako cieľ do vzdialeného horizontu desiatich rokov. Po prvých pluralitných voľbách vznikla v dôsledku diferenciácie VPN jednak vlastenecká platforma (HZDS), jednak čechoslovakistická platforma, a jednak platforma maďarskej menšiny. Vlastenecká platforma „*Za demokratické Slovensko*“ sa zmenila na „*Hnutie*“, ktoré zvíťazilo v druhých demokratických voľbách. Pomocou svojej realizačnej stratégie sa „*Hnutie*“ prihlásilo k ťažiskovému programu VPN „*k medzinárodnoprávnej subjektivite Slovenska*“ a zároveň proklamovalo že bude usilovať o pretvorenie spoločného štátu na paralelné „*súšťátie*“. Tak teda po voľbách bolo českým víťazom volieb ponúknuté zrušenie spoločnej federálnej „*tretej republiky*“ a uzavretie dohody o súčinnosti dvoch rovných štátnosti v konfederatívnom, alebo úniomom súšťatí. V ťažkých, ale uvážlivo vedených trojmesačných rokovaniach slovenských a českých víťazov demokratických volieb sa zrodil kompromis v ktorom česká strana odmietla akékoľvek formy súšťátia a zároveň netrvala na spoločnom štáte. Slovenská strana odmietla asymetrické postavenie Slovenska v spoločnom štáte, ale netrvala na svojej ponuke konfederácie. Česká strana mala za sebou už tajne vypracovaný a Českou národnou radou i českou vládou schválený „*krízový scenár*“, ktorý pripravil priebeh českej separácie a teda v rokovaní si udržala zvýhodnenú pozíciu predprípravy delenia spoločného štátu. Nebolo v silách partnerov vytvoriť štartovaciu rovnosť paralelných štátností, lebo Česko bolo v historickom predstihu. Avšak obe strany sa usilovali aby napätie v dôsledku delenia nedostalo silovo konfrontačný charakter. Výskum priebehu medzinárodných stretov zistil, že každý deň silového konfliktu zmarí viac ako ročný násobok dennej produkcie národných ekonomík. Obom partnerom nešlo len o ochranu ľudských, ale aj ekonomických potenciálov. Hlavný prínos tzv. inštitucionálneho rozvoľnenia spoločného štátu spočíval v tom, že **rokovania o slovensko-českom**

politickom vyrovnaní ako jediné v Európe prebehli bez kvapky krvi. Slovensko bolo síce historicky slabším a menej rozvinutým partnerom, ale malo v predstihu inštitucionálne predpoklady (Deklaráciu o zvrchovanosti a Ústavu Slovenskej republiky). Práve predstihové pripravenie ústavy inšpirovanej ústavami renomovaných štátov uľahčilo proces začleňovania Slovenska do systému medzištátnych vzťahov. Ústava druhej SR svojim konštitučno-konsolidačným účinkom pomáhala Slovensku obnovovať slovenské štátne povedomie. Súčasná svetová kríza nás vyzýva, aby sme prekonalí politickú hašterivosť a solidárne sa spojili okolo ústavy ako štítu za ktorým musíme zopakovať premyslený spôsob čelenia podobným hrozbám, aké stáli pred Slovenskom po kolapse „odbytového priestoru v RVHP“. Ústava počas 19. rokov prežila deväť korekcií. Je nesporné, že ústava aj v budúcnosti musí v sebe sklbiť dva relatívne protichodné princípy: relatívnu stálosť konštitučných pomerov Slovenskej republiky a relatívnu prispôsobivosť voči prichádzajúcim limitom ekonomického, sociálneho a ekologického **udržateľného vývoja**. Pred 19. rokmi prijatá ústava preukázala podstatne viac kvalitatívnych predností než nedostatkov. Je však nesporné, že sa štátnickému umeniu musíme stále učiť a musíme sa vedieť vrátiť aj ku krízovému manažmentu a k novému poňatiu súčinnosti verejného a súkromného záujmu. Terajšia kríza postupne núti spoločenské elity všetkých štátov opustiť neregulovaný a teda bezbrehý konzumizmus. V ekonomickej súčinnosti štátov a súštátí bude kladený dôraz na **hmotno-energetickú úspornosť**, na obnovovanie **ekologickej rovnováhy** a na zatláčanie sklonu ku **plytvavému konzumu**. Ak svet nezvládne zastavenie ekonomických kolapsov a zastavenie priepasti medzi chudobou a bohatstvom, tak sa zrútia právne koridory v anarchickom chaose. Treba nám upevňovať slovenské štátne sebavedomie i ústavno-právnu stabilitu a to práve vo svetle trpkých skúseností, že multikulturalizmus a bezbrehý konzumizmus i sklon k centralizácii kompetencií do globálnej úrovne sú hrozbou zret'azenia kolapsov. Treba umnou lavirovacou stratégiou pomáhať vnášať do vnútroštátneho, do kontinentálneho i do globálneho systému princíp subsidiarity, t.j. princíp ochrany lokálnych, regionálnych a štátnych záujmov. Prijaté doplnky Ústavy SR nie sú všetky kompatibilné s budúcou limitnosťou vývoja. Dá sa však povedať, že realizované korektúry ústavy prehľadili politickú pluralitu (princípy samosprávnych krajov, princíp „verejného zástupcu/ombudsmana“ a princíp občianskych iniciatív), ale nenašli účinný spôsob ochrany verejnosti pred korupciou, lobizmom, politickým klientelizmom, drogovým biznisom, a rastom get neprispôsobivých občanov i pred chronickým zánikom pracovných príležitostí. Sklony elit uprednostňovať záujmy bohatších pred chudobnejšími a sklony benevolencie voči konzumnej špekulácii, korupcii, lobizmu a voči ilegálnym praktikám rozvracajú ústavno-právnu stabilitu tak u nás ako vo svete. To však neodráža „deravosť“ ústavného, ale obchodného a trestného práva. Musíme pracovať na tom aby sme nemenili príliš rýchlo ústavu, ale aby sme pôsobili pri obnove mravného a etického základu v spoločnosti. Musíme vytesňovať mravný nihilizmus a neváhať pri obnovení tradičných prameňov. Mali by sme si uvedomiť, že ranokresťanská idea o tom že všetci ľudia bez výnimky sú „božími deťmi“ nám pomohla na rozhraní staroveku a stredoveku prekonať traumy svojvôle otrokárskeho despotizmu a barbárie sťahovania nomádov. Nezabúdajme, pri „praskaní dnešných bublín kapitálových špekulácií“, že aj pred 2 tisícimi rokmi sa najprv zruinovala verejná morálka a praskla „bublina o neporaziteľnosti rímskych légii“ a potom sa zrútil aj celý právny systém. Mravný nihilizmus a bezuzdná chamtivosť nie je civilizačným vrcholom, ale

dnom od ktorého sa môžeme odraziť iba revitalizáciou mravných hodnôt. Mravný kódex totiž nestarne a preto kresťanská morálka netrpí gerontologickými poruchami. Do novo pripravovanej postkonzumistickej formácie musí znova nastúpiť koexistenčný dualizmus mravného kódexu a ústavnoprávneho kódexu. Rozpad rodiny a sociálnej solidarity vyžaduje aby sa spoločnosť dohodla s náboženskými inštitúciami a inštitúciami sekulárneho altruizmu, o tom, že budú pomáhať v slovenskej spoločnosti pri vytváraní záchranej siete pre sociálnych stroskotancov. Ďaleko viac musíme pracovať na zdokonalení a obnovení spoločenskej morálky než na ďalšom rýchlych menení ústavných mantinelov. Musíme zosilniť obranu subsidiarity a musíme viac vzdorovať falošným pravdám o zastaranosti statusu národných štátov. Tí z nás, ktorí mali príležitosť v r. 1991-1992 diskutovať o kontinuite a diskontinuite ústavnoprávnych systémov so spomínaným špičkovým americkým odborníkom Ericom Steinom, boli povzbudení jeho objektívnym konštatovaním, že sa Slovensku veľmi disproporčne upieralo nie len konštitučné právo, ale že české elity zneužívali svoje dominatívne postavenie k presadeniu českých sebeckých záujmov. Taktiež bolo pozoruhodné ako profesor Stein priznal že nové elity vznikajúcej prvej ČSR prejavili vysokú aroganciu voči národom slovenského živlu dosiahnuť ústavno-právne partnerstvo. Stein priznal, že pri komparácii s prekvapením zistil, že veľa demokratických a republikánskych princípov ktoré boli v ústave ČSR tvorené inšpiráciou z demokratických štátov západu boli neskôr uplatnené aj v Ústave prvej Slovenskej republiky. Stein konštatoval, že prijatie republikánskeho princípu a parlamentarizmu považoval za prekvapujúco odvážny konštitučný počin už aj preto, že dôverne poznal hitlerovské pohrdanie parlamentarizmom. Bolo pre nás veľkým zadosťučinením, že Stein prejavil takú citlivosť a znalosť komparačných výhod i nevýhod konštitučného práva uplatňovaného v Česko-Slovensku i na Slovensku v minulom storočí. Stein priznal, že síce prišiel k nám aby pomohol udržať spoločný štát, ale že hegemonistická prax silnejšieho ukázala, že sebaurčovacie právo národov na štátnosť musí mať konštitučnú prednosť. Treba však uznať, že aj stav dočasného veľmocenského vákuu pomohol slovenskej i českej spoločnosti slobodnejšie poňať svoje konštitučné dokumenty. Aj my, aj ostatné štáty Európy musíme vytvárať solidárnu a zároveň zvrchovanú stratégiu takého zdokonaľovania ústavných pomerov, ktoré urýchľujú oživenie mravnej obrody. Ústava, nemá byť maskovaním nadvlády, ale vysluhovaním sebaurčujúcej solidarity. Hoci aj Ústava SR je historicky podmienený produkt a nemôže byť dokonalejšia ako jej tvorcovia, predsa je vyvrcholením štátneho sebaurčenia a bez prehánania ju môžeme považovať za „*Magnu chartu libertatis*“ slovenskej spoločnosti.

Prof. Augustín Marián Húska

+++++

O privatizácii

(Príspevok do Stálej konferencie Panslovanskej únie)

30. augusta 2011

www.pansu.sk

Nie je tomu tak dávno, čo som bol pevne presvedčený, že k tejto téme sa už verejne vyjadrovať nebudem. A nemienim veľmi diskutovať ani v budúcnosti. V ostatnom čase sa však objavili články, úvahy, či dokonca pamflety obsahujúce kritiku privatizácie z dielne komunistických agentov vplyvu a tiež z dielne niektorých politických subjektov, ktoré sa síce tohto procesu sami veľmi aktívne zúčastnili ale svoje vlastné „*brvno v oku*“ nevidia, avšak o to razantnejšie poukazujú na smetie v očiach

iných. Tak preto som sa rozhodol predsa len sa k téme ešte raz vrátiť. To, že ľudia, ktorí (okrem účasti na kupónke) s privatizáciou nemali nič do činenia (pri pive, či pri káve) o veci diskutujú a mnohí sa pritom tvária ako naslovovzatí odborníci, ma nevyrušuje. Aj na Slovensku je totiž zvykom, že o futbale, či hokeji najzápalistejšie a „najfundovanejšie“ hovoria práve tí, čo si v živote nekopli do lopty a tiež tí, čo nikdy nestáli na korčuliach. A tak máme u nás päť a pol milióna „futbalových a hokejových trénerov“. S privatizáciou je to podobné. Futbal, či hokej však životnú úroveň nijako neovplyvňujú, ale privatizácia áno. Som presvedčený, že radoví občania majú právo aj na informácie o tom kto, čo, za akú cenu, kedy a za akých podmienok sprivatizoval. Pred parlamentnými voľbami v roku 1998 som preto navrhol zriadiť štátny informačný systém s pracovným názvom *Register privatizovaného majetku*. Odtiaľ by každý potrebné informácie získal. Nepochodil som však, pretože vraj zriadením toho informačného systému by bolo porušené právo privatizérov na ochranu ich osobných údajov.

Privatizácia bola nutným zlom. S tým súhlasili všetky politické strany (okrem ortodoxnej Komunistickej strany Slovenska), ktoré boli po prevrate v parlamente. Direktívne riadenie hospodárstva v súťaži s kapitalizmom prehralo a bolo treba vytvoriť súkromný sektor, ktorý je základnou ekonomickou podmienkou trhového mechanizmu. Uvedomme si, že *prostredníctvom plánovacích aktov* (ktoré boli v čase vlády komunistickej strany najdôležitejšími zákonmi) bolo priamo, či nepriamo, v rukách štátu cca 95% majetku podieľajúceho sa na hospodárskom živote štátu. Ak nepočítam bývalý Sovietsky zväz, tak to bolo medzi európskymi „socialistickými“ štátmi najviac. Súkromný sektor bolo možné vytvoriť len masívnou privatizáciou. Išlo teda o nevyhnutnú súčasť transformačného procesu, v ktorom sa slovenská spoločnosť vracala k štandardnému systému s trhovým hospodárstvom. Preto ak dnes niekto označí privatizáciu apriori za ožobračovanie národa tak buď ide o ortodoxného komunistu, alebo kapitálneho hlupáka. A domnievam sa tiež, že ak niekto, pri kritike privatizácie vychádza z princípu: „*Podľa seba súdim Teba.*“, tak by sme takého človeka ani nemali počúvať. Netvrdím, že v procese privatizácie sa nikdy nestalo nič nekalého. Ale ak niekto má odôvodnené podozrenie, tak má možnosť zverejniť konkrétne a presné informácie o takejto činnosti napríklad na internete (a potom sa taký skutok nedá utuľtať) a tiež môže podať trestné oznámenie. Ak nič také neurobí a blúzni o okrádaní, či ožobračovaní národa, tak je to buď obyčajný tlčhuba, alebo komunistický agent vplyvu.

Keď sme v roku 1990 začali, takpovediac „*na zelenej lúke*“, pripravovať vytváranie súkromného sektora prevodom majetku štátu do vlastníctva iných osôb (subjektov súkromného práva), mali sme každý určité predstavy, ale oprávnené sme očakávali názory aj od iných, najmä od rezortných ministerstiev a iných centrálnych inštitúcií. Nedočkali sme sa však ničoho – zato však dnes máme 5,5 milióna odborníkov na privatizáciu. Ako príklad uvediem pripomienkové konanie k zákonu o malej privatizácii, v ktorom zástupca Najvyššieho súdu SR (aj v mene Ministerstva spravodlivosti SR) vystúpil s námietkou, že na základe príklopu licitátora nemôže vzniknúť vlastníctvo, pretože Občiansky zákonník takýto spôsob vzniku vlastníctva nepozná. Musím povedať, že to bola kapitálna hlúposť, pretože Občiansky zákonník už vtedy pripúšťal aj iný spôsob vzniku vlastníctva (než aký sám zakotvoval) ak tak ustanoví osobitný zákon. Navyše právnici poznajú (alebo by mali poznať) zásadu, že novší zákon mení alebo ruší starší zákon. Ako ďalší príklad uvádzam humornú situáciu z návštevy riaditeľa istého štátneho podniku na ministerstve privatizácie v októbri 1990.

Súdruh riaditeľ si, ako posilu, priviedol zo sebou aj predsedu podnikovej odborovej organizácie a tiež predsedu podnikovej organizácie komunistickej strany. Súdruhovia mi položili otázku, že „... ako to teda s tou privatizáciou bude..“, pretože ich „vedenie podniku, a tiež stranícka a odborová organizácia sú už pripravené.“. Nevedeli nám v tom čase veľmi poradiť ani zahraniční poradcovia, pretože oni sami mali problém. Nerozumeli totiž zásadám vtedajšieho kumunistického česko-slovenského práva a museli sme im to dosť prácne vysvetľovať, čím sme len strácali čas. Napokon nám britskí poradcovia poradili aspoň to, aby sme (predtým, ako spustíme privatizáciu veľkých podnikov) štátne podniky najprv odštátnili. Takto vznikla myšlienka fondu národného majetku. Neskôr, keď sme proces spustili, fungoval istý čas, v roku 1994, na Ministerstve pre správu a privatizáciu národného majetku SR *transakčný tím*, zložený zo zahraničných právnikov a ekonómov. Títo ľudia nám v praxi predviedli, ako si treba overovať serióznosť a solventnosť záujemcov o privatizovaný majetok a ako treba formulovať zmluvu, ktorou sa záujemca zaviazal mlčať o obchodných tajomstvách privatizovaného podniku a ako treba formulovať privatizačné zmluvy. Povedzme pravdu, všetci sme boli odchovaní komunistickým systémom. Nevieť, či sa prípravy privatizácie a jej rozbehu zúčastnil niektorý Slovák s potrebnou praxou vo svete, kde také transfery boli v celku bežnou praxou, ale na slovenskom ministerstve privatizácie, ani na slovenskom fonde národného majetku taký zamestnanec nebol. Cenné rady a know how transakčného tímu sa však neskôr vôbec nevyužívali a privatizačné zmluvy boli formulované dosť laxne. Namiesto toho, aby štát vytvoril slovenský transakčný tím, využívajú sa dodnes služby tzv. privatizačných poradcov, čo sú v skutočnosti len legálne (?) peňazovody na odvádzanie „provízií“ v zmysle „obchodných záujmov“ vládnych politických strán.

Pamätám si, ako mi svojho času povedal riaditeľ legislatívno-právneho odboru ministerstva privatizácie: „*O prechode od kapitalizmu k socializmu toho bolo popísané veľa, ale o spätnom prechode toho ešte nenapísal nikto nič.*“. Taká bola vtedy pravda. Komunisti boli, nejaký čas po prevrate, zastrašení a čušali a tí, ktorí sa mali k príprave právnej úpravy privatizačného procesu profesionálne vyjadriť, okrem už vyššie uvedenej hlúposti, neponúkli žiadnu vecnú pripomienku. A samozrejme, niektoré systémové chyby urobili aj tí čo právnú úpravu privatizácie pripravovali. Žiadnej chyby sa však nedopustí len ten, kto nerobí nič. Je však úsmevné ak prácu kohokoľvek kritizuje ten, čo sám vo svojom fachu 20 rokov nič nové nevytvoril – ten skutočne 20 rokov „*nič nepokazil*“. Najväčšími kritikmi privatizácie sú dnes ortodoxní komunisti (čo je samozrejme a prirodzené) a tiež tí, čo v rozhodujúcom čase žiadne pripomienky nemali. Medzi „*zlepšovateľov*“ privatizačného procesu, sa po čase zaradili aj zástupcovia rôznych záujmových skupín. Pomery na Slovensku sa postupne menili a menil sa aj proces privatizácie. Pôvodné znenie zákona, ktoré nedovoľovalo „*prejedat*“ privatizačné výnosy sa pod tlakom (najmä ľavicových) populistov postupne menilo a tak sa stalo, že tieto peniaze sa nepoužili na rozvojové projekty, napríklad na stavbu diaľnic, ale plátajú sa nimi diery v rozpočte (spôsobené plytvaním) diery v sociálnom zabezpečení a podobne. Ja som bol posledný minister privatizácie, ktorý bránil výnosy z privatizácie pred ich „*prejedaním*“. Štát namiesto toho, aby šetril a rozumne narábala s peniazmi daňových poplatníkov, plytval a „*prejedal*“ aj privatizačné výnosy a robí to dodnes. Z väčšej časti bývalej *Komunistickej strany Slovenska* sa stala *Strana demokratickej ľavice* a z mnohých bývalých komunistických odporcov privatizácie sa stali *ľavicoví intelektuáli*, ktorí začali vystupovať ako *novátori a zlepšovateľia privatizácie*.

Najčastejšími námietkami zo strany kritikov privatizácie sú „holandské“ dražby v malej privatizácii, *priame predaje* a najmä „výpredaj do zahraničia“ vo veľkej privatizácii a *kupónová privatizácia*, ktorej vyčítajú najmä „rozdrobenosť vlastníctva“, a tiež *nekorektnú činnosť investičných privatizačných fondov*. Veľkej privatizácii vyčítajú tiež to, že nepodliehala žiadnemu procesnému režimu napríklad podľa Správneho poriadku.

Takzvané holandské dražby boli do zákona o malej privatizácii zakotvené preto, aby bolo možno predať aj neefektívne prevádzky a najmä inak nepredajné zásoby. Vzorom boli dražby (už starších) tulipánov v Holandsku – odtiaľ aj názov „holandská dražba“. V čase keď bola spustená malá privatizácia existovalo u nás skutočne až príliš veľa neefektívnych prevádzkových jednotiek, ktoré mali navyše v majetku množstvo nepredajného tovaru. Cieľom bolo teda zbaviť sa tejto príťaže. Je však pravda, že práve v procese malej privatizácie sa u nás začalo, vo väčšej miere, organizovať podsvetie. Chybou bola nedostatočná spolupráca ministerstva privatizácie, presnejšie povedané jeho odboru malej privatizácie s políciou a spravodajskou službou. Podľa môjho názoru, na každej holandskej dražbe sa mali inkognito zúčastňovať špecializovaní agenti. Isté hmlisté chýry o tom, že holandské dražby sú zneužívané presiakli aj na ministerstvo privatizácie a bolo vecou vedúcich pracovníkov odboru malej privatizácie, aby o veci informovali svojich nadriadených, a aby sa urobili patričné kroky. Ak sa tak nestalo, treba sa opýtať (tých, čo vtedy rozhodovali) prečo. A treba sa tiež pozrieť na podnikateľské aktivity vtedajších zodpovedných pracovníkov v neďalekej minulosti a v súčasnosti.

Veľkou chybou malej privatizácie bolo aj to, že do vlastníctva sa v mnohých prípadoch prevádzalo len zariadenie prevádzkovej jednotky a zásoby. Pokiaľ nešlo o samostatnú nehnuteľnosť, tak vydražiteľ získal, k dotknutej nehnuteľnosti, len právo nájmu. Aj keď bola doba nájmu neskôr predĺžená veľmi to nepomohlo. V malej privatizácii vzniklo množstvo malých rodinných podnikov, ktoré fungovali veľmi dobre. Po piatich rokoch však, v mnohých prípadoch, museli nadobúdatelia privatizovaného majetku prevádzku zavrieť a stali za nich často nezamestnaní. Keď sa pripravoval zákon, pracoval som na ministerstve privatizácie ako zástupca riaditeľa legislatívno-právneho odboru. Na porade v Prahe som navrhol, aby sme do privatizácie zahrnuli aj nebytové priestory, v ktorých sa privatizované prevádzkové jednotky nachádzajú, ak ide o budovy vo vlastníctve štátu. Nepochodil som však, pretože podľa názoru Federálneho ministerstva financií a českého ministerstva privatizácie: „*Trh všetchno vyřeší.*“ a vraj nemáme zákon, ktorý by upravoval vlastníctvo nebytových priestorov a pripravuje sa nová právna úprava tejto oblasti, ktorá tento problém vyrieši. Nebola to síce pravda, pretože už dávno pred 17. novembrom 1989 platil u nás zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a napokon pripravovali sme predsa federálny zákon, ktorý mohol ako *lex specialis* upraviť aj tento problém. Moji nadriadení ma ale zahriakli, že také je politické rozhodnutie. Trh však napokon „*nevyřešil nic*“. Myslím si tiež, že bolo chybou štátu, že nerobil dôslednejšiu osvetu medzi majiteľmi prevádzkových jednotiek sprivatizovaných v malej privatizácii, aby sa združovali do väčších celkov, či už družstiev alebo obchodných spoločností. Mohli tak úspešnejšie čeliť veľkým obchodným reťazcom, ktoré ich takmer úplne vytesnili z trhu. Toto však malo zmysel, len v období, keď sa malá privatizácia realizovala, po roku 1993 už bolo neskoro.

Ak by bol privatizačný proces podriadený režimu správneho poriadku - prípadne, ak by bo uzákonený nejaký obdobný osobitný proces, tak by asi dodnes nebolo nič sprivatizované a predprivatizačná agónia štátnych podnikov určených na privatizáciu by ich úplne položila na kolená. Treba si uvedomiť, že už tam, kde sa o privatizovaný majetok uchádzali aspoň dvaja záujemcovia, prebiehal tvrdý konkurenčný boj, ktorom sa využívajú všetky dovolené ale aj nedovolené maniere a fauly. Len sa pozrite na to ako dlho trvá výber pri verejných objednávaniach dnes a aké námietky a podozrenia sú takmer vždy vznášané. Ak by sa mohol neúspešný záujemca o privatizovaný majetok odvolávať a dovolávať a následne ešte nechať rozhodnutia vydané v správnom konaní preskúmať súdom a potom ešte ústavným súdom a napokon aj Európskym súdom pre ľudské práva, tak by privatizovaný podnik skapal sám od seba a jeho mršina by potom mala len mizernú zlomkovú cenu. To by sme to (pri kvalite a výkonnosti slovenského súdnictva) „vyhrali“. Chybou veľkej privatizácie bolo to, že neprebehla rýchlo, aspoň tá časť, v ktorej mal byť vytvorený, konkurencie schopný súkromný sektor. Chybou bolo aj to, že nedošlo ku konsenzuálnej dohode nekomunistickej časti politického spektra o tom, ktoré podniky považujeme z hľadiska slovenských záujmov za natoľko strategické, že ich nebudeme privatizovať buď vôbec, alebo maximálne do nejakej výšky (napríklad 40%) tak, aby štátu zostala garantovaná väčšinová účasť. Toto sme mohli urobiť aspoň po získaní samostatnosti, tu sa už na Prahu vyhovárať nemôžeme. Problém bol však v tom, že každá z politických strán mala vlastné „obchodné“ záujmy a zaujímalo ju najmä to, ako si z toho koláča čo najviac odhryznúť. A tento prístup neskončil ani dnes, prejavuje sa najmä v štátnych objednávkach, v dotáciách pre obce s „našími“ starostami a podobne. Pamätám sa ako dnes, keď mi jeden vysokopostavený demokratický politik, ktorý sám bol kedysi „kapitánom socialistického priemyslu“ povedal: „A čo sa im čuduješ. Ty by si nechal sprivatizovať stoličku pod zadkom?“. Dnes musím uznať, že v podstate mal pravdu a za ďalšiu chybu veľkej privatizácie považujem, že sme nezainteresovali manažérov. Ak by manažéri úspešných podnikov boli na privatizácii priamo zainteresovaní (napríklad opciou na 5-10% akcií), tak by podniky neboli pred privatizáciou rozkrádané a proces majetkovej transformácie mohol byť hladší a rýchlejší. Napokon ani noví vlastníci, či akcionári nemajú len tak dôvody meniť úspešný manažment a úspešní manažéri mohli zostať na svojich postoch aj po privatizácii..

Kritizovaná privatizačná metóda *priamy predaj vopred určenému vlastníkovi* bola a je štandardnou privatizačnou metódou aj inde vo svete. Možno, že zákon nezvolil práve najšťastnejší názov, ale pokiaľ sa táto metóda uplatňovala transparentne a pod kontrolou verejnosti, tak jej ťažko možno čokoľvek vyčítať. Keď som privatizačný proces riadil ja, tak úmysel privatizovať konkrétny podnik bol vždy oznámený v obchodnom vestníku a v dennej tlači a bol určený termín na prijímanie ponúk. Ponuky od záujemcov o privatizovaný majetok boli na ministerstvo predkladané v zapečatených obálkach. Tie otvárala komisia, ktorá predložila návrh na výber konkrétneho záujemcu. O tomto návrhu potom rozhodovala vláda a vždy po rokovaní vlády predstúpil minister, prípadne jeho štátny tajomník pred novinárov, oboznámil ich so schválenými privatizačnými rozhodnutiami a odpovedal na ich otázky. Pre mňa bola rozhodujúcim kritériom kúpna cena. Všetko ostatné som považoval za druhoradé. Sám som totiž nejaký čas, ako komerčný právnik na voľnej nohe, vypracúval privatizačné projekty a vedel som, že v čase keď sa právne, ale aj ekonomické podnikateľské prostredie mení často aj niekoľkokrát do roka, je spravidla nemožné dodržať všetky záväzky vyplývajúce

z privatizačného projektu, prípadne z privatizačného podnetu. Ak si však záujemca zobral úver (a najmä úver od zahraničnej banky) tak si ho banka dôkladne preverila. Navyše v tom čase na ministerstve pôsobil už vyššie spomenutý transakčný tím, ktorý nemal problém, aby jeho človek odcestoval do Nemecka, Francúzska prípadne inde do zahraničia a preveril si záujemcov goodwill priamo na mieste.

Ortodoxní komunisti a ich agenti vplyvu čoraz hlasnejšie vykrikujú, že do zahraničia sa vypredáva to čo oni vlastnými rukami vybudovali a že všetci, čo kedykoľvek pracovali v privatizačnom procese, sa podieľali na ožobračovaní národa.. Najhlasnejšie sa však často ozývajú práve tí, čo v živote nepreložili krížom slamy, nič nevybudovali a neukradli len to, čo bolo dobre prilepené, priklincované a priskrutkované. Sem tam sa taký pokrik využíva na „*vybavovanie osobných účtov*“ a až príliš často z hlúposti. Ak sme sa však rozhodli odvrhnúť komunistický direktívny systém a prijať kapitalizmus, tak sme sa privatizácii vyhnúť nemohli a zahraničným investorom sa neubránime. Taká je pravda. Naše záujmy sme mohli a ešte stále môžeme, chrániť v privatizačných zmluvách. Fond národného majetku bol však koncom roka 1994 celkom vyňatý spod kurately ministerstva privatizácie a nadobudol takú samostatnosť, že mu už nikto (ani vláda) nemohol nič priamo prikázať a jeho privatizačné zmluvy zďaleka slovenské záujmy spoľahlivo nechránia. Toto sa nedá nijako napraviť ani z pozície poradcu prezidenta fondu, ani v rámci nejakého metodického riadenia.

Myšlienka vytvorenia slovenskej kapitálotvornej vrstvy je v podstate dobrá a správna. Nesmie sa však realizovať spôsobom, ako keď istý štátny tajomník na rokovaní vlády uviedol návrh na privatizáciu nemenovaného podniku takto: „*Záujemca je hnutiu blízky a všetko, čo s tým súvisí. Preto navrhujem schváliť.*“. Slovenská kapitálotvorná vrstva mohla vzniknúť napríklad aj z úspešných manažérov privatizovaných podnikov, ktorí by boli na privatizácii osobne zainteresovaní. Nie však z (hnutiu, či strane blízkych) bielych koní.

Kupónová privatizácia je možno najviac kritizovaná privatizačná metóda. Každý (teda aj ja) máme právo na svoj vlastný názor a je dobre ako svoj vlastný názor vôbec máme. Kupónovú privatizáciu som vždy považoval a dodnes považujem za metódu privatizácie, v tom čase, veľmi vhodnú pre Slovensko. Po prvé preto, lebo *táto metóda umožnila v krátkom čase sprivatizovať, alebo aspoň odštátniť obrovské množstvo majetku vo vlastníctve štátu*, po druhé preto, lebo *nevyžadovala hotový finančný kapitál a šetrila úverové zdroje, ktoré tak bolo možné využiť na rozvojové účely*, po tretie preto, lebo *to bola najtransparentnejšia privatizačná metóda* (stranícke centrály totiž nerozhodovali, komu privatizovaný majetok pridelia), po štvrté preto, lebo *umožnila vznik kapitálového trhu, takpovediac z ničoho* a po piate preto, lebo *to bola metóda umožňujúca skutočnú účasť radových občanov na privatizácii*. Chcelo to len doplniť slovenský právny poriadok o zákonnú úpravu riadnej kontroly kapitálového trhu a o zákonnú úpravu ochrany minoritných akcionárov – to však patrilo do pôsobnosti rezortu financií. Odporcovia kupónovej privatizácie argumentujú neustále tými istými nezmyselnými argumentmi. Po zhodnotení ich argumentov nenachádzam ani dnes jediný, skutočne hodnotný argument proti kupónovej privatizácii. Škody, ktoré vznikli neskôr z dôvodu nedostatočnej kontroly kapitálového trhu nespôsobila kupónová privatizácia, ale orgány štátu, ktoré zanedbali svoju povinnosť vytvárať legislatívne prostredie chrániace záujmy tých, čo rešpektujú zákon. Odporcov tejto metódy možno rozdeliť na dve skupiny. Do prvej skupiny patria tí, ktorí boli proti kupónke preto, lebo nerozumeli jej (treba povedať,

že dost' zložitému) mechanizmu a sú presvedčení, že všetko, čomu oni nerozumejú je zlé, prípadne zbytočné. Do druhej skupiny patria tí, ktorí síce veľmi dobre rozumejú celému mechanizmu kupónovej privatizácie, avšak na jej uskutočnení nemali záujem preto, lebo chceli ovládnuť privatizovaný majetok buď priamo sami, prípadne mali záujem na tom, aby tento majetok získali ich biele kone. Odporcovia kupónky „do nemoty“, ešte aj dnes, opakujú ten istý nezmysel o rozdrobenosti vlastníctva privatizovaného majetku ako dôsledku uplatnenia tejto privatizačnej metódy. Bolo to však inak. Privatizácia veľkých štátnych podnikov prebiehala zásadne v dvoch etapách. V prvej etape bol privatizovaný podnik zrušený bez likvidácie a jeho majetok prešiel na fond národného majetku, ktorý ho následne vložil do novej akciovej spoločnosti. V niektorých prípadoch boli časti majetku privatizovaného štátneho podniku prevedené na obce. V absolútnej väčšine prípadov sa jediným vlastníkom privatizovaného majetku stala nová akciová spoločnosť, prípadne obec – tak akéže rozdrobenie privatizovaného majetku? V druhej etape sa privatizovali akcie takto vzniknutých akciových spoločností. Musím dôrazne poukázať na skutočnosť, že **akcionári nie sú spoluvlastníkmi akciových spoločností**, ako to často tvrdia odporcovia kupónky. Akcionári vlastnia len akcie a vlastníkom majetku, ktorý do akciovej spoločnosti vložil fond národného majetku je v celku, teda na 100%, táto akciová spoločnosť. Bolo skutočne chybou štátu, že dlho nebol schopný uzákoníť účinný dozor nad kapitálovým trhom a účinnú ochranu drobných akcionárov. Investičné privatizačné fondy by sa tak boli správali ináč a drobní akcionári by neboli tak ošklbaní, ako sa to v mnohých prípadoch stalo. To však bola úloha ministerstva financií a tam sa s riešením vôbec neponáhľali, bez ohľadu na to ktorá vláda bola pri moci a ako sa volal minister financií.

Nahradenie 2. vlny kupónovej privatizácie dlhopismi fondu národného majetku bolo rozhodnutím vlády, ktorá nastúpila po voľbách v roku 1994 a ak by neboli v tom čase prijaté aj dva zákony z oblasti privatizácie, ktoré ústavný súd vyhlásil za protiústavné a ak by boli prijaté opatrenia na kontrolu kapitálového dlhu a na ochranu minoritných akcionárov a najmä ak by sa privatizácia nerealizovala v duchu „obchodných záujmov“ hnutia, tak by som ani nič nenamietal. Do druhej vlny som pripravil majetok v celkovej hodnote 60,8 miliárd slovenských korún, pričom v čase nástupu tretej Mečiarovej vlády už začínalo predkolo druhej vlny. Som presvedčený, že ak by to nebolo už takto rozbehnuté, tak by občania nedostali nič, ani len tie dlhopisy fondu národného majetku. Mečiarova vláda síce pre občanov určila menej ako pôvodne plánovaných 60,8 miliárd slovenských korún, ale ľudia predsa len dostali aspoň niečo.

Pred voľbami v roku 1998, vtedajšia opozícia tvrdo kritizovala privatizačnú prax tretej Mečiarovej vlády. Doslova masívny útok viedli (okrem denníka Slovenská Republika) aj slovenské mienkotvorné denníky. Tesne pred voľbami sa u vtedajšieho predsedu KDĽ uskutočnila porada, na ktorej sa politici, ktorí po voľbách zaujali rozhodujúce posty, dohodli konať „pragmaticky“ a žiadnu nápravu privatizácie neuskutočniť. Vraj to už nejde, v konečnom dôsledku by sa tým vraj poškodila slovenská ekonomika a preto bude lepšie nechať veci tak, ako sú. Nuž aj z ukradnutých tehál možno postaviť dom a ak má niekto dostatočne silný žalúdok, tak v takom dome môže bez problémov žiť. Myslím si však, že nie je v poriadku, ak je na takomto chápaní etiky postavená rozhodujúca časť národnej ekonomiky. Ale ako hovoria židovskí obchodníci „*kšeft je kšeft*“ a „*lepší malý kšeft, ako veľká lopata*“.

Masívna privatizácia mala zmysel v 90. rokoch minulého storočia. Desiat rokov však malo stačiť na to, aby sme vytvorili súkromný sektor, ktorý bude najsilnejším hráčom v hospodárskej súťaži. Od roku 2000 už nebolo potrebné privatizovať všetko. Štát predsa na plnenie svojich úloh potrebuje aj nejaký majetok. Najmä bolo treba opatrne postupovať pri privatizácii elektrární, SPP, Transpetrolu, železníc, letísk, prístavov a podobne. To, že vlády stále potrebovali peniaze z privatizácie na upchatie nejakých dier, ich neospravedlňuje. Napríklad oddĺženie bánk bolo síce potrebné, ale následné nakladanie s klasifikovanými pohľadávkami zo strany špecializovaných štátnych inštitúcií už tak celkom v poriadku nebolo. Nebola tam snaha o čo najlepšie speňaženie pohľadávok (prípadne o ich kapitalizáciu), ale opäť sa robili „obchody“. Obdobne to bolo aj s oddlžovaním zdravotníctva. Akciovka *Veritel* bola záhadným subjektom, ktorého činnosť môže byť ešte raz predmetom vyšetrovania. Na všetky tieto špázy boli použité výnosy z privatizácie. Takže na rozvojové projekty sa opäť nedostalo.

S prihliadnutím na všetko, čo sa v privatizácii stalo, ideálne by bolo, aby sa všetky politické subjekty postavili k veci otvorene a chlapsky si priznali svoj podiel na chybách a omyloch. Pokiaľ totiž išlo len o chyby a omyly tak musím opakovať, že tie nerobí len ten, kto nerobí nič. A keďže neverím tomu, že všetci členovia ktoréhokolvek politického subjektu chceli v privatizácii apriori kradnúť a keďže som tiež presvedčený, že vždy išlo len o jednotlivcov a záujmové skupiny, ktoré nereprezentovali celú členskú základňu, mali by sa politické strany od týchto ľudí dištancovať. Veď predsa neexistujú dobrí a zlí zlodeji. Existujú len a len zlodeji. Slovo zlodej tu prirodzene používam ako expresívny výraz pre ľudí, ktorí sa v privatizácii „nabalili“ v rozpore so zákonom. Síce neverím, že k takejto sebareflexii niekedy dôjde, ale bolo by to pekné, no nie?

Nie som si istý, či sa v dohľadnej dobe podarí urobiť serióznu a objektívnu analýzu slovenskej privatizácie. Každý ju totiž vidí a chápe zo svojho zorného uhla, teda inak. Zrejme si budeme musieť ešte nejaký čas počkať. Existuje však jedna spoľahlivá metóda, ako si overiť, kto sa na transformácii spoločnosti „nabalil“. Táto metóda sa volá *verifikácia*. Stačí si porovnať to, čo sa hovorí so skutočnosťou. Ak sa niekto nekalým spôsobom obohatil, tak skôr, či neskôr to vidno na jeho životnej úrovni. Jedna vec je totiž istá – pokiaľ politik, či štátny úradník, alebo funkcionár fondu národného majetku svoju prácu robil poctivo a výlučne len za svoj plat, tak nemohol zbohatnúť takým závažným spôsobom, aby si mohol dovoliť kúpiť, či vybudovať ranč, vilu v cene niekoľkých desiatok miliónov slovenských korún, ani lietadlo, či niekoľko miliónové super auto a podobne. Ale nemali by sme tolerovať ani také prípady, ak niekto peniaze, ktoré obdržal na presadzovanie národných záujmov, použije na svoj osobný prospech, napríklad na vybudovanie súkromného ateliéru. Toto si všimajme a hneď uvidíme, kto tu má na hlave maslo a komu by sme nemali veriť.

JUDr. Milan Janičina, predseda Panslovenskej únie

+++++

Najväčším problémom Eurozóny je, že nedodríava svoje vlastné pravidlá. **Euroval rieši dlhovu krízu dalsimi dlhmi.** Všetky naše argumenty a informácie k situácii v koalícii najdete tu: <http://richardsulik.blog.sme.sk/c/275255/Euroval-cesta-do-socializmu.html>

Richard Sulík

+++++

Privatizácia je mocná čarodejka

Richard Sulík oznámil “novinu”, že z vlády SaS pre euroval neodíde. Je jasné, že sa

nikam z kabinetu Ivety Radičovej nebudú ponáhľať, lebo ako upozornil Vladimír Mečiar, kým ich sponzori budú mať naďalej záujem zotrvať v tomto čudnom zväzku, dovtedy bude vláda fungovať a predčasných volieb sa nedočkáme. Čudný je tento zväzok preto, lebo v ňom každý chce niečo iné.

Béla Bugár a jeho Most-Híd by chceli, aby si ich všimli v Budapešti namiesto mimoparlamentnej SMK. A urobia preto čokoľvek. V KDĽH túžia po raste preferencií, ale pre to, že dokážu ich lídri s prehľadom uspať aj najťažšie chorých na nespavosť, im ostáva len pokukovanie po opozícii. V SDKÚ by boli najradšej, ak by sa im podarilo prenajať ich sponzormi čo najviac budov štátnej správe. A v SaS? Tí sú šťastní, ak sa hovorí o Sulíkovi už aj vo svete, veď sa zviditeľňuje v jednom kuse.

Zaujímavé však je, že z tohto mediálneho narcizmu predseda NR SR obviňuje práve Igora Matoviča. Ten jediný dodržal aspoň nejaké slovo a zverejnil koalíčných nominantov. Ak by už aj Matovič naozaj nedokončil svoje kroky a naďalej udržiaval pri živote nešťastnú Radičovej vládu, je zjavné, že ho z nej vyštvú všetci svorne, lebo koalícii jednoducho škodí. A to aj keď je na jej strane.

A potom je tu ešte skupinka OKS, ktorá najnovšie chce zachraňovať odvodové systémy zavedené ešte za Mečiara. Čudná to iniciatíva, keď proti ĽS-HZDS bojovali doteraz na všetkých frontoch. Čiže zhrnuté a zrátané, rozvrat vnútri vlády je priam neudržateľný. A aj tak existuje ďalej. Uvidíme, či rozhodnutie Ficovho Smeru odvolávať Radičovú bude dostatočným lepom, aby sa koalícia opäť stmelila. Vidina je jasná, čaká ich ešte nádejná privatizácia. A tak hoci aj so škripajúcimi zubami, budú za Radičovú hlasovať. Veď privatizácia je mocná čarodejka. Možno sa onedlho dočkáme vyhlásenia od Sulíka, že z vlády nevystúpia, ani keby sa zvýšili dane, voči ktorým budú jednotne proti tak, ako sú doteraz v prípade eurovalu. Ale čo tam po sľuboch občanom, kým je čo privatizovať?
Stanislav Háber

+++++

Romové I. časť

Článok ve Zvedavci

(<http://www.zvedavec.org>)

URL adresa článku: <http://www.zvedavec.org/komentare/2011/09/4579-romove-i-cast.htm> Gerd (6.9.2011)

Kde se Romové vůbec vzali? A jak je to s možnostmi jejich soužití s majoritní populací? Úvodní část o historii Romů jsem převzal ze starších článků (2002) p. Jiřího Rouse. Rom romsky = označení etnické příslušnosti nebo označení pro ženatého muže romského původu. Cigáni z řeckého *atsingani* je původně název frýgijské manichejské sekty *athinganoi*, které se zřejmě Romové podobali některými magickými praktikami.

Název cigán (cikán) asi polovinu z Romů těžce uráží, název Rom nikoho. Proto dále budu užívat výhradně označení Rom. Na všechno, co souvisí s etnicitou jsou Romové velmi citliví. Jazyková podoba Rom, resp. Róm není v češtině ustálená, správnější je krátké Rom.

Pravlastí Romů je území stredoindického Rádžasthánu. Patrně arabské vpády od 7. století a později kruté vpády Mongolů vedly k vlnovité migraci. Mezi příčiny stěhování celých rodových skupin patřily také hladomory. Masová migrace postihla všechny vrstvy obyvatelstva, ačkoli podle toho, co víme o profesní struktuře těchto emigrantů se zdá, že

šlo převážně o příslušníky nižších džátí (kast) a tím i nižších sociálních vrstev. O indickém původu svědčí: jazyk (až 40% slov podobných či stejných jako v současných jazycích jejich pravlasti); „neevropské“ krevní faktory –vyšší výskyt sk.B, Rh+; velká genetická odlišnost od evropských národů, ale i mezi skupinami Romů (vliv genet. driftu a efektu zakladatele); odlišné morfologické a dermatologické charakteristiky.

Nejstarší zprávy:

Gruzínský mnich v klášteře na Athosu 1068:

„athinganoi“ jsou čarodějníci.

Ne zcela zaručené zprávy na našem území:

- Dalimilova kronika – zpráva o roce 1242
- popravčí kniha pánů z Rožmberka 1399
- zpráva starého českého letopisce 1416 Nejstarší bezpečně doložené zprávy:
- v SR okolí Spišské Nové Vsi 1322
- v ČR kronika pražského písaře Prokopa 1417 Nejstarší písemný záznam romštiny je z roku 1597. Romové mají kastovní společnost a v kastovní společnosti nesmí každá kasta vykonávat každé zaměstnání. hudebníci: nástroje přejali od místních usedlíků většina skupin mimo např. balkánských Romů neužívala bubny -> výrazné rytmy; tance jsou sólové (ne párové) kováři: nejrozšířenější zaměstnání, vyspělejší neradili zaostalejším, obvykle prováděli méně náročné práce. Byli ale mezi nimi i praví mistři ve zpracování kovů (vyráběli kvalitní ocel, lili zvony), zřejmě přinesli do Evropy techniku kování za studena. pálení uhlí. proutěné výrobky: převzali od usedlíků proutěné výrobky: převzali od usedlíků výroba syrových cihel (sláma, jíl) provazy, lana, háčkování koňští handlíři: krádež Neromovi je vynikající čin; bohatí, konzervativní překupníci zemědělských produktů korytáři, práce se dřevem (v Rumunsku měli dobrou pověst) magie, karty, léčení žebrota, krádeže: jen zřídka výhradní zdroj obživy Každá skupina konala jen tu práci, která patřila k její dharmě (kastovnímu úvazku). Proto dodnes např. věštění provádějí jen olášské Romky. Skupina, která byla situací donucena konat nižší práce, než měla v kastovním úvazku, si přivodila pokles sociálního statutu. Tak např. fyzická práce má nižší status než obživa hudbou a dodnes je u některých rodů a u všech olášských Romů nepřijatelná.

K neuvěřitelně zaneřáděným společným prostranstvím je třeba poznamenat, že jde o pozůstatek kastovnictví. Pro Roma platí podvědomé tabu vůči dotýkání se cizích odpadků. Problém se stupňuje dalším tradičním tabu: není dovoleno později dojídat zbytky z předchozího jídla. Tak jsou mezi běžným odpadem i potraviny, což nahrává výskytu hlodavců a s ním spojeným chorobám. Vůdčí osobou skupiny (komunity více rodů) byl *čhibalo*: bohatý a silný muž znalý jazyka místních obyvatel. Funkce byla doživotní nebo dědičná. Velká skupina měla horší možnosti obživy -> rozdělili se (vůdce podskupin zvaný *phuro*), živé kontakty zůstaly.

Čhibalo (od „čhib“ = jazyk) zastupoval skupinu před místními orgány, za ni byl i trestán (provinilce zradit nesměl – což platí u Romů obecně). Určoval směr cesty, zastávky. Nejtěžším trestem byla exkomunikace. Vyloučeného obvykle neprovázela ani žena, byl prokletý. Trest smrti se užíval výjimečně.

Phuri daj: zkušená, inteligentní žena. Jejím úkolem bylo udržovat staré zvyky, vykonávat obřadní a léčebné úkony.

Děti, mladí: cílevědomá záměrná výchova neexistovala. Brzy se zapojovaly do shánění obživy (kejkle, krádeže). Úplná volnost ve většině skupin i v sexuální oblasti -> pohlavní styky začínaly s pubertou. Manželství jen uvnitř skupiny -> endogamie. Dívky se kupovaly a bylo větší ctí dostat za nevěstu co nejvíc (až do současnosti u olášských Romů). Nevěrná žena byla bita a nucena přísahat před oltářem. U mužů se považuje nevěra za normální. Nepřípustné bylo, aby děti před rodiči mluvily sprostě. Rodina, kde se mluvilo sprostě, byla v pohrdání. I zde dnes nastal určitý posun k horšímu zapříčiněný asimilačním tlakem. Křest: magická funkce vody a ohně. V kostele křtili i vícekrát s jiným jménem kvůli daru kmotrů. Vlastní romský křest prováděl čhibalo. Chránil před strigou (čarodějnicí).

Jméno: vždy měli dvě – dodnes mezi sebou užívají zpravidla přezdívky, které jsou někdy vulgární. Proto je třeba vědět, co přezdívka znamená, než ji např. duchovní osoba začne používat. Úmyslně si dávali stejná jména kvůli matení vrchnosti. Původnějším smyslem druhého jména bylo ukrýt svou identitu před světem nečistých sil, do kterého patřily i nemoci. Ty nemohly napadnout člověka, pokud neznaly jeho pravé jméno. Věřili na sny (padající stěna -> smrt).

Rodiče opatroval a dědil po nich nejmladší syn. Náboženství: Věřili v posmrtný život podobný pozemskému. Představy o Bohu měli mlhavé, znali řadu různých démonů.

Strava pasivní konzumenti odkázaní na domácí obyvatele nejoblíbenější bylo maso: darování zdechlin, nemocných zvířat, krádež drůbeže úzký sortiment nádobí -> jednoduchá vařená jídla někteří jedli koně a psy polévky málo hodně vnitřnosti – goja (těsto vařené ve střevě) pacale (bachor vařený či pečený)

placky bokoli matky kojily děti do 2-3 let snaha zvyšovat energetickou hodnotu potravy (tuk) pili pouze vodu kouřit začínali kolem 8 až 10 let vařilo se max. 1x denně, každý jedl, kdy chtěl alkohol

Odívání liší se podle skupin: oděvem se dávala a dodnes dává najevo úroveň rodiny vždy pestré, hlavně u kočovných (převaha červené, černé, ale i modrá, žlutá, zelená), oblíbené vzory květinové a tzv. turecké.

Červené barvě se přisuzovala ochranná Červené barvě se přisuzovala ochranná funkce. Je dodnes nejoblíbenější barvou spolu s fialovou, černou a bílou. snaha přizpůsobit se svým vzorům ženy dlouhé vlasy a sukně (jinak upravená žena byla v některých skupinách považována za lubňi – prostitutku) touha po cenných ozdobách – znak bohatství vytožená mužská oděvní součástka: červená košile děti do 8 let nahé dodnes přetrvává nedostatečná nebo žádná údržba šatstva a prádla a neznalost funkční specializace oděvu (často se nepřevlékají do jiných šatů doma, na spaní, někdy ani do práce).

Romština nese stopy všech zemí, kde se déle zdrželi, prý se i dnes Romové v Pandžábu dorozumí. Ze současných indických jazyků je romštině zřejmě nejpodobnější hindština. Řada regionálních variant -> obtížná kodifikace spisovné romštiny.

Má 8 významových pádů + nepřímý pád. Přízvuk bývá obvykle na předposlední slabice. Mnoho slov proniká ze slovenštiny a češtiny. Původní a přejatá slovesa se časují jinak.

Podle statistického průzkumu v SR považuje jen 6% Romů za nutné pro další rozvoj národa užít romského jazyka a etnických zvláštností. V ČR už mnozí rodiče přestali na své děti mluvit romsky, odhaduje se, že 60% Romů neumí romsky. Menší děti neumějí dobře ani česky ani slovensky ani rómsky. V českých podmínkách zřejmě nejčastěji slyší a používají romskou modifikaci češtiny (odborně etnolekt). Ten ale není přiměřený k pochopení výkladu ve škole a znesnadňuje ovládnutí vyučovacího jazyka. Podle zahraničních zkušeností dosahují děti ve školách se spoluvyučovacím romským jazykem lepších výsledků a později vyššího vzdělání. Pro Romy je mnohem významnější než pro Neromy mimojazyková komunikace. (Rom, který neovládá romštinu: „Rozumím, ale spíš podle výrazu tváře, než že bych znal slova.“) Staletí Romů naučila nikdy neodporovat, uniknout. Domluví se gestem, intonací, držením těla. Slova někdy slouží jen k odvedení pozornosti a ukrytí významu. Rom dá najevo, že udělá něco jiného než řekl, ale ta zpráva je mimoverbální, někdy mimosmyslová.

Rozdělení Romů v ČR:

slovenští asi 85% olaští asi 10%, bohatí, sebevědomí, světlejší pleť (někdy i vlasy), zachovalá sociální struktura, členové klanů, přišli po roce 1945 z Rumunska. Navázat s nimi kontakt bývá obtížné. Jsou aktivnější a asi mají v průměru vyšší přirozenou inteligenci.

maďarští
Sinti (hrstka)

Všechny skupiny se vzájemně liší jazykem. Odedávna se vyhýbají sčítání, protože po něm pravidelně následovaly represe. Při sčítání 1989 schovávali ledničky, pračky...

Rok 1927 1947 1968 1989 1994

SR 62

000 84 700 215

000

254

000

480-520

000

ČR 16 700 61 000 146

000

220-300

000

celkem 101

400

276

000

400

000 800 000?

Reálné odhady počítají necelá 3% obyvatel ČR. Obývají asi 21% všech obcí a měst ČR. Nejvíce Romů žije v severních Čechách – asi 25% a na severní Moravě – asi 21% z celkového počtu. Přírůstek romského obyvatelstva byl v letech 1970-Přírůstek romského obyvatelstva byl v letech 1970-1980 v ČSSR 30%, tedy 5x vyšší než průměrný

přírůstek všech obyvatel. Přitom v ČR byl 9,6x vyšší v důsledku imigrace, na Slovensku 2,5x. Ottův slovník naučný: „O budoucnost se nestarají, o povinnostech nemají pojmu. Čest je jim cizí, zásadám nerozumějí. Cit jejich je hluboký, žádost neukojitelná.“ Předem třeba říci: u Romů byla a zčásti je dvojitá morálka, což plyne z uspořádání kastovní společnosti a ze staletých dějin pronásledování.

Jsou tři oblasti výměny: genetická (partneři) informační ekonomická (u Romů jediná zasahovala mimo vlastní skupinu)

Okrást gádža je hrdinství, okrást Roma je zločin. Blízkým a známým se podrazy nedělají. Mají „jánošíkovský pocit“, že berou bohatým a dávají chudým. „Cigánom sám Pán Boh dovolil kradnúť.“ Gádžové Romům zničili a zpochybnili jejich systém hodnot a oni teď z našeho přijímají to nejhorší.

Nejvyšší uznávané hodnoty: láska v rodině:

- děti k matce x 60% děti v dětských domovech jsou děti romské
- rodičů k dětem

soudržnost a velikost velkorodiny (rodu) zdraví úcta: Rom by šel na konec světa, aby ji získal (praktická poznámka: úctou neplýtvat, hrozí totiž zneužití). Mají rádi, když se jim vyká. peníze: 1. otázka „Kolik vyděláváš?“ fyzická síla: nekritický obdiv, který se dá využít (přitáhnout chlapce na vyučování bojových sportů), je patrný i v pohádkách. Dítě, které někoho zbije, je doma chváleno. držet slovo: platí jen uvnitř skupiny, zatímco podvést gádža je mistrovství a čím je učenější, tím lepší výkon. Na smrtelné posteli varoval starý Rom kněze: „Rómom neverte!“ hmotná úroveň: neuspořádaná snaha vyrovnat se majoritní populaci -> kombinace bídy a přepychu bezhlavá touha vyniknout: malý vzrůst vlastní úrovně je důvodem pohrdat ostatními pohostinnost: je povinností bez ptaní přinést jídlo. Host nesmí odmítnout (znamenalo by to, že považuje hostitele za rituálně nečisté a štítí se jich). Nejvyšší projevy pohostinnosti: maso a alkohol. Laskavost prokazuje ten, kdo si bere, ne ten, kdo dává. Rozdělit se o to, co mám, se považuje za samozřejmé. televize, video: hlavně brutalita, horory, méně porno. hudba, tanec: silný motivátor, který je třeba při výchově využít. Pubescenti se často na nic jiného nedají přilákat. Hlavní druhy písní: čardáš, halgató, pop, novoromské písně.

Rocková hudba je Romům cizí, hodnotí ji např.: „Nemôžem pochopiť ako gadžovia môžu počúvať metal.“

- text bývá bez logiky a podřízen rytmu: „Velmi tě miluji / umírám za tebou / proč za mnou chodíš / když já tě nechci.“
- hlavní témata: smutek, láska
- za romskou hymnu byla přijata píseň Jarko Jovanoviče-Jagdina „Gjelem gjelem“ sexuální život: začíná s nástupem puberty. Pohlavní styk se požaduje denně a za případné odmítnutí je žena bítá. Tradiční přísná cudnost romských rodin vylučovala jakékoli projevy sexuality rodičů před dětmi. Některé skupiny se dodnes stydí objevit se před lidmi v plavkách. Zakořeněný názor, že Romové žijí pohlavní život před dětmi nebo že incest je u nich běžným jevem, je nesprávný. Je ale pravdou, že s asimilačním tlakem dostal i smysl pro cudnost mezery. romský jazyk: ZŠ: nepoužívat a nevyučovat ho chce 80% Romů. Používat a vyučovat ho chce 8% Romů. psané slovo: nemají k němu vztah (velká část romských tiskovin se vyhazuje)

„aby lidé neřekli“ je moc nezajímá; kdo neví, co bude zítra, potřebuje udělat především první dojem, ne mít dobrou pověst vzdělání Málo uznávané hodnoty:

Povědomí národnostní soudržnosti Romové nemají a nikdy neměli – byli vždy izolovaní do konkurujících skupin. Meziskupinové vztahy stojí za zvláštní pozornost. Obecně lepší vztah mají Romové ke *gádžům* než k Romům jiné skupiny. Hlavní rozlišující znaky skupiny: řeč, způsob života, barva pleti, způsob obživy. Základní zásady meziskupinového kontaktu: Nezasahovat do záležitostí jiné skupiny; pomoci i členovi jiné skupiny hlavně v konfliktu s Neromy a se zákonem. Vůči jiným romským skupinám jsou velmi kritičtí. Nejčastější důvod k odsouzení: „*Jsou černí a celí špinaví.*“ Pravidla meziskupinové pohostinnosti:

Rom příbuzné skupiny může zůstat neomezeně dlouho a zadarmo; gádžo několik dní; cizí Rom jednu noc. Finanční pomoc se poskytuje jen uvnitř skupiny, často je jednostranná a nenávratná. Členství ve skupině nelze získat. Silnější religiozita je důvodem k vyššímu sebehodnocení skupiny. Za poslední éry stáli v čele skupin dosazovaní funkcionáři tzv. vajdové bez přirozené autority. V současnost slovenští Romové neuznávají žádnou autoritu, ať skupinovou, státní či politickou. Džada jako kolektivní příležitostný soudní orgán zanikla. Na Romy působí obrovský sociální a psychický tlak. Ten je do určité míry jednotící, ale jak překročí jistou úroveň, stává se každý každému vlkem, padají tradiční hodnoty. Proto se snaží zalíbit skupině, která jim může poskytnout výhody, napodobují, co jim imponuje. Naprostá nejednota vládne ve smýšlení politickém (soupeření stran a straneček, vzájemné osočování v masmédiích). Mnozí pocítují nejednotu svého národa jako největší chybu Romů. Romové u nás nikdy neměli krále (na rozdíl např. od Polska) a ani ho mít nechtějí. Věková struktura je vysoce progresivní (předznačuje další početní nárůst):

dětí do 15 let 47%

starobních důchodců 7%

V důsledku nemocí, úmrtí na banální choroby atp. je průměrný věk: je průměrný věk:

- žen 59,5 roků (u gádžů 75,4)
- mužů 55,3 roků (u gádžů 67,8).

Sestupme na úroveň rodiny:

Tradiční romská rodina (rod) je odlišného demografického typu: Obvykle má jednoho mužského předka a jedno příjmení. Je tří a vícegenerační, značně sociálně závislá na příbuzenstvu. Vysoký je i počet závislých dětí.

Neexistuje jiný národ s tak silnými rodovými vazbami. Obvyklý je nízký věk při svatbě, prvním porodu i při úmrtí. Děti jsou největším bohatstvím *rodiny*: „*Žena je ako strom, ktorý musí rodiť každý rok.*“ Děti a často ani dospělí nerozlišují stupeň příbuznosti s jinými (např. bratra od bratrance). Svět dětí splývá se světem dospělých, takže generační spory prakticky neexistují.

1. Hierarchie: vlastně nejdůležitějším principem je fyzická síla. Obecně platí: muž > žena; starší > mladší. Z dospělých osob má nejnižší postavení snacha bydlící u rodičů manžela. Její vážnost roste s věkem a s počtem dětí. Přesto není výjimkou, že muž jde bez zavazadel před ženou, zatímco ona nese dítě a tašky. Také věnce při pohřbech nosí ženy. Je běžné a nepovažuje se za neslušnost ptát se ženy na její věk. Zcela

zvláštní postavení a důstojnost má matka ženatých synů. Muž bydlící u rodičů manželky je tzv. přistáší, jeho postavení je velmi potupné.

2. Láska k dětem: bývala pro ně příslovečná. Je v ní ale velká složka čistě pudová, zatímco sebekázeň a obětavost jsou nižší. Milují své děti takovou láskou, že jsou obvykle k nim i k sobě zcela nekritičtí. Přistupuje psychická nezralost matek (diskotéka má přednost před nemocným dítětem). Romských dětí je v dětských domovech asi 60%, z nichž téměř polovina jsou děti svobodných matek. U dětí je častá mentální i fyzická retardace: v raném věku chybí kvalitativní i kvantitativní složka potravy, hygiena je slabá, často žijí ve špatně vytápěných místnostech. V šesti letech často bývají hmotnostně hluboko pod normou umožňující přijetí do školy (dívky 17 kg, chlapci 19 kg). Romské děti v dětských domovech trpí deprivací a postižením v oblasti řeči. Více než jiné potřebují alespoň napodobeninu rodiny. S adoptivními je ovšem poměrně mnoho varujících zkušeností. Děti v rodinách nemají žádné povinnosti (kromě péče o vlastní sourozence), mohou si všechno dovolit, nejsou vychovávány v našem smyslu slova.

Jedí, když mají hlad, vstávají, až se samy probudí, jdou spát, až se jim chce, třeba o půlnoci. Učí se tím, že vnímají, co dělají druzí. Nikdo jim neporoučí, učí se samočinně. Lpí na matce. „Když neporoučí, učí se samočinně. Lpí na matce. „*Když umře dětem otec, umře jim chleba. Když umře matka, umře všechno.*“

Manželství: 6% rodiček je mezi 14-16 roky (3x více než u neromských matek) asi 19% žen rodí poprvé v 16-ti letech duševní a tělesná nedospělost romských rodičů znesnadňuje výchovné působení na romské komunity těhotná žena je svatá, přináší štěstí. Po porodu je nečistá. Těhotná se nemá dívat na ošklivé věci (nová aplikace: nemá se dívat na televizi) věrnost závisí na intenzitě vztahu k manželovi, uvědomělá věrnost chybí (silnější vyhrává) v době puberty je mnozí považují za nezvládnutelné, nebo alespoň značnou část z nich častá jsou manželství příbuzných U olašských místy až 30% manželství příbuzných, což je nejvyšší naměřená hodnota v Evropě -> glukom (zelený zákal), pokles zdatnosti organismu, nemoci (i mentální). U slovenských Romů je místy až 15% manželství příbuzných.

Zvláštnosti psychiky:

1. slabá vůle – mnozí nejsou schopni získat řidičský průkaz. „Neumějí chtít.“ V návalu citů to myslí opravdově a jsou schopni i velkých jednorázových obětí. Překážce se raději vyhnou, vzdají se. Schopnost vyhnout se, neodporovat, je základní komunikační dovedností.
2. malá vytrvalost a trpělivost – nejsou schopni vytrvat u jedné činnosti ve škole a v práci. Do najaté tělocvičny jich přijde první den padesát, druhý den deset, třetí den nikdo. Problémy řeší emotivně, a tak se při překážkách vzdávají. Neustálá změna je pravidlem přežití. Stačí položit stéblo přes cestu a odstěhují se na druhý konec republiky.
3. nespolehlivost – slova zasvěcených: „Keď desať raz Róm urobí dobre, po jedenásty raz určite nie.“ „Taková léta už spolu žijeme, a mě ani nenapadlo, že by mě mohl zklamat.“
4. strach – je podmíněn mnogeneračními zkušenostmi i osobními zážitky. Tuto přesně nedefinovatelnou emoci prožívají Romové skupinově a je významným činitelem působícím jejich soudržnost. I mlhavě definovaný nepřítel vytváří pocit sounáležitosti, vědomí „my a ti druzí“. Bezpečný je Rom jen ve vlastní skupině. Už pouhé Bezpečný

- je Rom jen ve vlastní skupině. Už pouhé „být sám“ pro něj znamená „být v nebezpečí“. Mnohost je podmínkou štěstí a bezpečí. Proto např. nikdy necestují sami. Jako jednotlivci jsou často zbabělí, stačí jim ukázat odvahu, neustoupit. Strašně se bojí v noci a to lidí, zvířat i duchů. Typy „ať jsem bit, jen když se peru“ jsou řídké. Obvyklou reakcí na emoci strachu jsou různé formy únikového jednání nebo agrese. Mají značný strach z bolesti a smrti -> u lékaře mohou být skutečně v šoku. Práce s Romy musí opakovaně obsahovat ujištění o ochraně a bezpečí.
5. nesamostatnost – u dětí i u dospělých – sami nikam nejdou, sami si nic nezorganizují, nic si nedovedou řídit, neumějí vyplňovat úřední listiny. Kdo chce v romském společenství rozhodovat něco sám, je považován za sobce. „Nemohl jsem, rodina rozhodla.“ Každé rozhodování je společné a jen společné je správné. Když pak má dítě ve škole pracovat samostatně bez napovídání, je zmatené. Je trestáno za něco, zač je doma chválili, a chváleno za něco, co by se doma nelíbilo. Je to jeden ze zdrojů napětí a nervozity romských dětí ve škole.
 6. mají slabou schopnost zobecňovat a abstraktně myslet, nemají pro to ani pojmy -> problémy ve škole – matematika; chybí teologické pojmy (např. ctnosti).
 7. obrovský komplex méněcennosti: „Neznám Roma, který by neměl pocit méněcennosti.“ Z tohoto pocitu a z nepřijetí plyne jejich nejistota, kterou odraťují nadutostí, vychloubáním, lží, primitivní brutalitou, předváděním, strháváním pozornosti (u některých dětí až chorobné). S pocitem méněcennosti souvisí, že se stydí na něco se gádžů ptát, nebo žádat pomoc, obávají se, že něco udělají nebo řeknou špatně. Pokud je prosí o pomoc Nerom, imponuje jim to.
 8. spontánnost, živý temperament, někdy až na hranici psychické lability.
 9. jsou velmi urážliví, ale ani v tom nemají vytrvalost
 10. jinak chápou svou nervozitu či vztek. Ten, kdo „*má nervy*“, je jaksi omluven za to, co dělá, jako by byl pro tu chvíli téměř nesvéprávný. Ostatní ho většinou nechávají, až se vyřádí. „*Nervy*“ mohou mít dospělí i děti.
 11. jejich život uznává jen „dnes a teď“, žádné „zítra“. „Zítra“ vzbuzuje úzkost, proto se na ně nemyslí. Problém Romů vždy zněl „jak dnes přežít“, proto není možné čekat jejich zájem o kulturu, vzdělání a budoucnost. „Zítra“ je něco mlhavého a neurčitého, takže dohodnout se na zítra znamená „od zítřka do někdy“.
 12. jsou mimořádně citliví vůči každé nespravedlnosti, i zdánlivé.
 13. mají tendenci silně přeceňovat své výkony.
Těžko si přiznávají chybu.
 14. za svou nejlepší vlastnost obvykle považují dobrosrdečnost a soucit.
 15. často jednájí pro nás nepochopitelně, nelogicky.
Z příkladů by mohla vzniknout celá kniha.
 16. Vstávání: jejich život je posunutý do noci. Děti o víkendech spí často až do 11 h, dospělí rovněž vstávají pozdě. Při jakékoli aktivitě není vhodné nic domlouvát před 9:00.
 17. Velmi špatně se orientují podle hodin. Čas pro ně nehraje roli, hodinky nemají, děti dlouho neznají čas. „*Čas poroučí jen bílým...*“ Smluvit s nimi něco podle času je spolehnout se na štěstí. Potíže vznikají např. při léčbě antibiotiky, která vyžaduje pravidelné dávkování, nebo také při liturgii, která začíná v přesnou dobu. Před bohoslužbou je tedy třeba zvonit, jinak nepřijdou.

18. Jídlo: vaří se většinou 1x denně, každý jí, kdy chce. Děti konzumují kvanta sladkostí. Některá chce. Děti konzumují kvanta sladkostí. Některá jídla úplně odmítají, někteří pijí jen vodu. Po výplatě se do noci pije, šunka se kupuje po kilogramech. Nespotřebované jídlo se neohřívá, ale vyhazuje, což sice logicky vyplývá z historických kořenů (nic nezbyvalo, a když, nebylo to kde uchovat), ale stejně logicky to vede k ekonomickému propadu v současnosti. Podle statistického průzkumu utrácejí v den výplaty 60-70% peněz. Před výplatou si půjčují peníze a nosí věci do zastavárny. Důvod je zřejmý: po dlouhá staletí byla pro Romy pravidelná mzda zcela nezvyklou vymožeností a dosud si s ní mnozí nevědí rady. Umožňuje, ale i vyžaduje plánování a spoření, na což je třeba dlouhodobě přivykat.
19. Někteří si dosud nevědí rady s pro nás běžnými vymoženostmi civilizace. Pro bývalé obyvatele chatrčí či kočovníky představuje zacházení s klikou, s vodovodním kohoutkem, s vypínačem, s plynem, s nábytkem, se splachovadlem nebo s parketami příval nových úkonů, z nichž každý sám o sobě nevyžaduje obzvláštní dovednost či inteligenci. Avšak všechny dohromady znamenají nepředstavitelný problém a jejich význam uživateli dokonale uniká.
20. Mají rádi humor, ale ironii obvykle nechápu.
21. Děti napoprvé v jiném prostředí kradou. Doma
21. Děti napoprvé v jiném prostředí kradou. Doma nemají nic, a tak touží po všem, co vidí. Myslí, že to je jejich poslední možnost. V rámci jejich „krátkodobé logiky“ a dvojí morálky to není divné. Později už to nedělají, ale je třeba počítat s velkou nespolehlivostí. Zde se dělá mnoho chyb.
22. Lžou často, nejčastěji se něčím chlubí, získávají výhody („celý den jsem nejedl“) nebo chtějí přechytračit gádža. Často jim jedině lež umožňovala přežít, uplatnit se. A tak lžou bez uzardění. Jindy lžou proto, že nechtějí odporovat a zas jindy pro jejich jiné pojetí pravdy. Pro Roma není pravda shoda výpovědi se skutečností, ale to, za co by dal ruku do ohně.
23. Dovedou se dělat hloupí a nevinní. Kněz: „*Proč jsi nebyl v neděli na mši?*“ „*A ona byla?*“ Lest a přetvářka jsou zřejmě tradičními zbraněmi slabých.
24. Strašně obtížně se tvoří jednotná skupina z těch, kteří se neznali nebo sebou pohrdali. Spíš to končí rvačkou. Je to takřka nepřekonatelný problém, i když jsou často téměř sousedé. Kořeny: kastovníctví, způsob obživy. Z tohoto hlediska se jeví problematické, aby vedoucím skupiny romských dětí byl Rom. Pokud ho totiž rodiče neuznávají, nedovolí dětem účast na setkáních skupiny.
25. Peníze obvykle nevracejí. Kdo s nimi chce pracovat, ať nepůjčuje a v opravdové nouzi ať raději dává. Vracejí jen ti nejspolehlivější a ani tito ne vždy. Pak mají nečisté svědomí a bojí se jednat s tím, komu dluží. Jindy mají tendenci takovou dobrotu zneužít. Jiná možnost: stanovit pro půjčování přesná pravidla, např. znovu půjčím jen tomu, kdo už peníze vrátil.
26. Půjčené věci většinou brzy rozbijí, nevrátí či poškodí. Darované věci brzy rozbijí. Zvláště knihy u nich mají velmi nízkou životnost.
27. Dar dívce se považuje za závazek a za vyznání lásky.
28. Rituálně nečisté zvíře je kočka. Jako dar je tedy nevhodná.
29. Nepřípustné je požívání masa koní a psů, příp. koček (ne ve všech skupinách). Skupiny, které takové maso jedí, jsou ostatními označovány jako „dupki“ nebo „degeši“.

30. Mají jiné estetické vnímání. Nápadné barvy.
 31. Dospělí i děti se velmi stydí za nedostatky ve stavu domácnosti, hygieně, oblékání apod. Proto se někteří neúčastní akcí, kde by se museli vyzout (nemají ponožky), převlékat do cvičebního úboru (nemají ponožky), převlékat do cvičebního úboru (nevlastní ho), nepřijdou do školy (nemají svačinu) nepozvou gádža do bytu (mají tam nepořádek). Na pozvání je třeba čekat.
 32. Nejsou zvyklí děkovat a prosit. Rom, který vyžaduje, aby ho druzí prosili, je považován za lakomého. Ani za jídlo se neděkuje. Zdá se ale, že kde není prostředek, není ani cíl, a tak lze pozorovat jistý nedostatek vděčnosti.
 33. Romové se nezdraví podáváním rukou, nebo jen velmi zřídka. Pokud podá ruku žena muži, považuje se to za erotickou výzvu. Mnozí se ovšem přizpůsobili zvykům gádžů.
 34. Nepřípustné je konzumovat potraviny, které upadly na zem. Když do jídla padne vlas, má se vyhodit. Je neslušné, aby host snědl jídlo beze zbytku.
 35. V některých skupinách jsou vysoce citliví vůči jakémukoli trestání dětí (zejména fyzickému) cizí osobou.
 36. Ve své rodině nemá Rom prakticky žádné soukromí. Touha po něm se považuje za gádžovskou.
 37. Není neobvyklé, ani zahanbující, že muž pláče.
- Pokračování*

Článek vyšel na blogu *Faustův svět ticha*

© 2011-1999 Vladimír Stwora Článek je možno dále šířit, pokud bude uveden odkaz na původní zdroj a autor.

+++++

Spomienky na tvorbu slovenskej ústavy

12. septembra 2011

(Príspevok do Stálej konferencie Panslovanskej únie

www.pansu.sk

Ľudská pamäť dokáže vyvádzať zaujímavé kúsky. Človek si často nepamätá to čo sa v skutočnosti naozaj stalo a naopak niekedy si „*veľmi dobre pamätá*“ to, čo sa nikdy nestalo. Preto ak chce ktokoľvek s odstupom času písať o udalostiach, ktoré sa stali v minulosti, mal by mať k dispozícii vlastné poznámky a iné dobové materiály, ako aj dobové novinové články. Na moje šťastie mám poznámok, materiálov a iných podkladov dosť. Svedectvo človeka o konkrétnom príbehu je vždy subjektívne, pretože každý vidíme tú istú udalosť zo svojho pohľadu. Úvahy, články a podobne napísané autorom, ktorý sa sám veci priamo nezúčastnil však nemôžu byť prameňom, pretože už ide len o interpretáciu. A za spoľahlivé nemožno často považovať ani komentáre, či vysvetľovania oficiálnych úradných dokumentov. Napríklad, explikácia uznesenia Predsedníctva SNR 18. júna 1991 dostupná na internete je taká, že Predsedníctvo SNR vo svojom uznesení uvádza ako autorov návrhov slovenskej ústavy tých poslancov, ktorí sa pod tieto návrhy podpísali ako predkladatelia v zmysle rokovacieho poriadku. Absolútna väčšina predkladateľov však v skutočnosti na príprave predmetných návrhov neurobila ani čiarku. Medzi predkladateľmi návrhu a autormi, či spoluautormi je totiž (vo väčšine prípadov) rozdiel. Musí to tak byť. Veď si len uvedomme, že by bolo doslova tragédiou,

ak by autormi, či spoluautormi slovenskej ústavy boli zverolekári, či stavební inžinieri, ktorí sú ako predkladatelia pod návrhom podpísaní.

Prijatie slovenskej ústavy bolo štátoprávnym predpokladom obnovenia slovenskej štátnosti. Je to teda udalosť hodná maximálnej pozornosti. Všetci, ktorí sa sami aktívne prípravy a schvaľovania textu našej ústavy zúčastnili by mali vydať svoje svedectvo – a bolo by priam ideálne, ak by niekto vydal zborník týchto svedectiev. Bolo by to pre slovenskú históriu a podporu vlastenectva určite užitočnejšie, ako zapalovanie vatier v Devíne. Pamätníci totiž starnú a pomaly začnú vymierať a ak nezanechajú žiadne svedectvá, tak našim potomkom zostanú len školometské „diela“ a iné výklady histórie, ktoré síce často skutočnú historickú hodnotu nemajú, ale o to viac sú prispôbené subjektívnym názorom ich autorov, ktorí sa na udalosti dívali z diaľky avšak často sa pasujú do role „vykladačov Písma“, či cenzorov – najmä ak ide o kozmopolitne, či čechoslovácky zamerané osoby. Odporcovia našej štátnosti totiž v neďalekej minulosti postavili slovenskú štátnosť ako problém kvadratury kruhu. Podľa tohto chápania musel byť každý slovenský štát nevyhnutne fašistický, alebo prinajmenšom totalitný. Nevedeli, či nechceli si ani len predstaviť, že by Slováci mohli ustanoviť svoj vlastný štát, v ktorom by riadne platili štandardné pravidlá demokracie a slobody. Bývalá šéfkla americkej diplomacie Madeleine Albrightová svojho času vyhlásila, že Slovensko je čiernou dierou v srdci Európy. A bývalá česko-slovenská veľvyslankyňa v USA, ex komunistka Rita Klímová, sa (ešte predtým) dokonca o Slovákoch vyjadrila, ako o „endemických antisemitoch“. Ak k tomu pridáme ešte fakt, že náš národ bol objektom takmer dvesto ročného vymývania mozgov, tak sa nemôžeme čudovať, že naši maloverní pri svojom strachu zo slovenskej samostatnosti mali z čoho vychádzať.

Dnes v roku 2011 sa mnohí pasujú za autorov slovenskej ústavy. Pomôžem si tu vyhlásením Panslovenskej únie č. 9/2011 z 1. septembra 2011: „*Slovenská ústava je kolektívnym dielom. Nesvedčí preto žiadnemu skutočnému vlastencovi privlastňovať si autorstvo, a to bez ohľadu na to, na akom poste v rozhodujúcom období pôsobil. Ak sa niekto skutočne cíti byť vlastencom, tak pracuje na prospech Slovenska a slovenského národa a nie pre svoju slávu.*“. Je to naozaj tak. Slovenská ústava je kolektívnym dielom v každom ohľade. Vzišla z (často konfliktných) rokovaní a stretov záujmov a je kompromisom, ktorý bol vtedy prijateľný pre dostatočný počet poslancov Slovenskej národnej rady (ďalej len „SNR“), ktorí ju napokon schválili. Na príprave jej textu pracovalo viacero jednotlivcov, pracovných skupín a stranických komisií.

Vznik slovenskej ústavy, podľa mňa, možno rozdeliť do štyroch etáp, ktoré sa však niekedy časovo prekrývali. Prvou etapou bola práca dvoch komisií po vedením Prof. JUDr. Karola Planka Dr.Sc.. Druhou etapou bolo vypracúvanie návrhov v slovenských parlamentných stranách. Treťou etapou bolo vypracovanie spoločného návrhu (uvádzam podľa abecedy) Hnutia za demokratické Slovensko (ďalej len „HZDS“), Strany demokratickej ľavice (ďalej len „SDL“) a Slovenskej národnej strany (ďalej len „SNS“). Poslednou, štvrtou etapou bolo oficiálne prerokovanie a schválenie ústavy v Slovenskej národnej rade (ďalej len „SNR“).

Samotnému procesu tvorby slovenskej ústavy však predchádzala istá predohra. V rokoch 1986-87, pod tlakom sovietskej perestrojky, sa Jakešovo komunistické vedenie rozhodlo, že vtedajšia ČSSR bude mať novú ústavu. V tom čase sa však pôvodne o ústavách národných republík vôbec neuvažovalo. Napokon však, aby uspokojili nespokojnosť a odpor Slovákov, rozhodli sa v Prahe, že budú prijaté aj ústavy republík,

avšak budú zahrnuté v jednom ústavnom dokumente. Odtiaľ názov „trojediná ústava“. Suverenitu a z nej vyplývajúce rozdelenie kompetencií si predstavovali tak, že originálnym suverénom bude federácia, ktorá milostivo odovzdá (malú) časť svojej suverenity národným republikám. Asi nie náhodou to pripomína stredoveké lénne právo, keď suverén-kráľ udeľoval léna svojim poddaným, členom šľachty. Navyše to v skutočnosti popiera medzinárodným právom garantované právo na samourčenie národov (*Pozri napríklad Čl. 1 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a ľudských právach*), podľa ktorého má každý národ právo na to, aby si sám určil v akom štáte chce žiť. Tento model presadzoval „federálny“ Slováč Marián Čalfa (ktorý bol v tom čase ministrom federálnej vlády, pre legislatívu) a preto sa tomuto návrhu hovorilo aj „Čalfova ústava“. Federálne zhromaždenie (ďalej len „FZ“) po prevrate ustanovilo komisiu, ktorá mala vypracovať návrh novej, nekomunistickej česko-slovenskej ústavy. Podľa záverečnej správy z 21. apríla 1992 o činnosti tejto komisie, ktorú predniesol predseda FZ Alexander Dubček: „Základná príčina, ktorá viedla k tomu, že nebol naplnený zámer schváliť novú Ústavu ČSFR do konca volebného obdobia nášho zákonodarného zboru, spočíva v tom, že nebola dosiahnutá dohoda o zásadách štátoprávneho usporiadania.“. Treba ale pripomenúť, že práca komisie FZ nebola celkom márna a výsledkom jej práce je *Listina základných práv a slobôd*. Návrh ústavy ČSFR predložil začiatkom roka 1991 verejnosti aj vtedajší prezident Václav Havel. Tento návrh však v zásade vychádzal, z vývojom prekonaného čechoslovakistického centralistického modelu riešenia štátových vzťahov medzi Slovenskou republikou a Českou republikou. Predpokladal vznik tzv. „funkčnej“ federácie, čo v podstate znamenalo unitárny štát maskujúci sa ako federácia. Slováci preto tento paškvil nazvali „unitárnou“ federáciou a odmietli ho.

Už krátko po prevrate sa vo *Verejnosti proti násiliu* (VPN) sformovalo pronárodne orientované krídlo, ktoré si síce ešte nevedelo predstaviť slovenskú samostatnosť, ale snažilo sa v rokovaníach s vtedajším *Občianskym fórom* (OF) v Prahe, presadiť väčšie kompetencie pre národné republiky. O samostatnom Slovensku sa prvý raz začalo uvažovať na pôde *Štúrovej spoločnosti* a na verejnosti to zaznelo na ich mítingoch na Hviezdoslavom námestí v Bratislave. Čechoslovácki novinári spustili v tejto súvislosti v niektorých denníkoch poplach a strašili občanov ľudáckymi pohrobkami.

Predseda SNR uznesením z 8. februára 1990 schválilo členov komisie na prípravu ústavy. Išlo o prvú komisiu, ktorá sa zaoberala prípravou návrhu slovenskej ústavy (jej členom som bol aj ja). Pod vedením profesora JUDr. Karola Planka, DrSc. vypracovala táto komisia prvý variant návrhu ústavy, ktorý koncom júna 1990 odovzdala Predsedníctvu SNR. Takto sa začala prvá etapa prípravy slovenskej ústavy. Návrh sa, po skončení práce komisie, stal predmetom politických a odborných právnicko-legislatívnych diskusií, ktoré prebiehali až do júna 1991. Prof. Plank nás na poslednom rokovaní komisie vyzval, aby sme k pracovnej verzii materiálu poslali svoje návrhy a podnety, ak ešte nejaké máme. Na základe tejto výzvy som poslal všeobecnú pripomienku, že ak má ísť skutočne o ústavu a nie o štát nesvojprávnej gubernie, tak to musí byť ústava suverénneho štátu, ktorý svoj vzťah s Českou republikou upraví v štátnej zmluve. O obsahu pojmu „suverénny štát“ som ja (na rozdiel od mnohých iných) nemal ani najmenšiu pochybnosť. Zároveň som priložil návrh štátnej zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou – SNS, krátko na to prijala koncepciu samostatného

Slovenska a preto potom návrh štátnej zmluvy vôbec nepoužila. V prvej Plankovej komisii pracoval aj Ing. Marián Tkáč, ktorý mi povedal, že môj návrh štátnej zmluvy, s mojím súhlasom, predloží Kresťansko demokratickému hnutiu (ďalej len „KDH“) s tým, že ak si to aj oni osvoja, tak to bude mať väčšiu váhu. Samozrejme, že som súhlasil. KDH si môj návrh štátnej zmluvy natoľko osvojilo, že si ho až prisvojilo. SNR prijala 19. júna 1991 uznesenie, aby sa zo zástupcov poslaneckých klubov zriadila nová komisia na prípravu spoločného návrhu slovenskej ústavy. Takto spracovaný spoločný návrh bol podľa uznesenia Predsedníctva SNR zo 17. decembra 1991 predložený na novú verejnú diskusiu. Aj túto komisiu viedol profesor Plank a výsledkom je práve bol návrh, ktorý bol v skutočnosti dopracovaným návrhom prvej Plankovej skupiny. Tento materiál bol síce údajne odovzdaný na verejnú diskusiu, avšak skutočná verejná diskusia sa v podstate neuskutočnila. Teda napriek tomu, že bola vypracovaná aj oficiálna správa o výsledku verejnej diskusie k návrhu ústavy, slovenská ústava už do volieb v júni 1992 nebola prijatá, pretože pozornosť celej spoločnosti sa sústreďovala na predvolebnú kampaň.

Druhá etapa začala krízou v SNS. SNS bola pôvodne stranou aristokracie ducha, o tom niet pochyb. Veď nebolo snád' jedného slovenského spisovateľa z konca 19. a začiatku 20. storočia, ktorý by nebol jej členom. A dnes? Do SNS hromadne vstupovali začiatkom 90. rokov minulého storočia ultraradikáli, ktorí sem priniesli maniere, ktoré sa s politikou pôvodnej SNS nezlučovali. Naopak, zo strany zasa hromadne vystupovali mnohí veľmi schopní a inteligentní ľudia, ktorí neboli ochotní znášať spôsoby ultraradikálov. Strana takto strácala cenný intelektuálny potenciál. V parlamentných voľbách uskutočnených 8. a 9. júna 1990 získala SNS síce 13,94%, avšak veľmi rýchlo upadala do vnútrostraníckej krízy (ktorá túto stranu trápi v opakujúcich sa intervaloch dodnes). Z tohto dôvodu na pôde SNS vznikla 16. októbra 1990 skupina s názvom *Demokratická platforma SNS*, ktorej cieľom bol návrat k hodnotám a spôsobom pôvodnej SNS. Spolu s niektorými členmi SNS, ktorí síce do *Demokratickej platformy SNS* nevstúpili, ale náš cieľ považovali za správny, sme napokon dosiahli zmenu vo vedení strany, na viac sme však už nemali síl. Následne sa táto skupina sama rozpustila. Keďže v dôsledku krízy preferencie SNS stále klesali, až sa priblížili k nule, bolo treba niečo urobiť. Ja som pracoval v prvej Plankovej komisii na prípravu slovenskej ústavy a Anton Hrnko pracoval v druhej Plankovej komisii a tak som navrhol, aby na pôde *Demokratickej platformy SNS* bol vypracovaný návrh ústavy samostatného Slovenska, ktorý po zverejnení zvýši záujem o SNS a tým aj jej preferencie. Tak sa aj stalo a vo februári 1991 bol návrh hotový. Pri vypracovaní návrhu neboli použité žiadne cudzie vzory, ale len ústavné dokumenty z nášho priestoru, a to z dôvodu zachovania kontinuity právnej kultúry. K dispozícii boli: Ústava Československej (sic) republiky, Ústava (prvej) Slovenskej republiky, Ústava ČSSR v znení zákona o česko-slovenskej federácii, Listina základných práv a slobôd a obidva návrhy Plankových komisií. Nový predseda SNS Jozef Prokeš bol poverený, aby v mene SNS predložil do SNR návrh ústavy, ako iniciatívny návrh poslancov za SNS. V tom čase bol podpredsedom SNR Ivan Čarnogurský, ktorý Prokeša presvedčil, aby SNS s návrhom počkala, že KDH sa pridá a ak potom podáme spoločný návrh, bude to mať väčšiu váhu. Kádéháci nás však podviedli vykradli náš návrh a rýchlo predložili vlastný, ktorý obsahuje celé pasáže od slova, do slova opísané z návrhu SNS a navyše aj návrh štátnej zmluvy, ktorý sa až nápadne ponáša na môj návrh. SNS napokon predložila do SNR svoj návrh 7. marca

1991. Po tom ako stranický týždenník *Slovenský národ* začal 12. apríla 1991 uverejňovať desaťdielny seriál o návrhu slovenskej ústavy z našej dielne, vyleteli preferencie SNS prudko hore. Akýsi čechoslovácky novinár na adresu *Demokratickej platformy SNS* napísal, že chceme „*Slovenský štát s ľudskou tvárou*“. Podľa názoru toho chudáka zrejme žiadny *slovenský štát nemôže mať ľudskú tvár* a preto sme, podľa neho, chceli nemožné.

V danej súvislosti musím spomenúť aspoň dva moje zážitky z Prahy – bolo ich viac ale dva stačia. V tom čase som pracoval na slovenskom ministerstve privatizácie ako zástupca riaditeľa legislatívno-právneho odboru. Keď sa návrh ústavy SNS stal verejne známym a raz som prišiel na poradu na sesterské české ministerstvo, tak zástupy zamestnancov tohto ministerstva sa chodili pozerieť na mňa, ako na atrakciu (slovenského nacionalistu) a nevedeli pochopiť, že SNS to so slovenskou samostatnosťou myslí naozaj vážne. Spomeniem ešte jeden zážitok, tentoraz z FZ. Bol som tam služobne na rokovaní o príprave právnej úpravy veľkej privatizácie. V „*kuloároch*“ medzi poslancami FZ sme debatovali o jednotlivých variantoch niektorých pripravovaných ustanovení zákona a ja som na jeden návrh českého poslanca poznamenal, že s tým my, Slováci nemôžeme súhlasiť. Na to som dostal takúto odpoveď: „*Tak si v těch Uhrách dělejte co chcete!*“. Na to som reagoval rovnakou mincou a odpovedal som mu: „*A Vy tady v tom Protektorátě taky.*“ – povedal som to po česky, aby mi všetci prítomní Česi dobre rozumeli. Tak teda takto sa zostrovali vzťahy medzi Čechmi a Slovákmi a aj to bol jasný signál, že spoločný štát speje k svojmu koncu.

Návrh SNS bol síce účelovo vytvoreným kompilátom, to nikdy nebudem popierať, ale dôležité je to, že (okrem zvýšenia preferencií strany) opätovne a zásadným spôsobom oživil záujem o prípravu slovenskej ústavy a spôsobil doslova závod o to a kto aký návrh predloží. Dôležité je tiež vedieť, že práve tento návrh sa stal predobrazom schválenej slovenskej ústavy z hľadiska jej systematiky a členenia. A bol to prvý návrh, ktorý otvorene a bez akýchkoľvek vytáčok počítal so slovenskou samostatnosťou. Predsedníctvo SNR 18. júna 1991 mohlo na základe zvýšenia záujmu o slovenskú ústavu konštatovať, že okrem oficiálneho návrhu druhej Plankovej komisie má k dispozícii ďalších šesť iniciatívne podaných návrhov ústavy. Uvediem ich podľa abecedného poradia strán, ktoré tieto návrhy predložili, boli to: HZDS, KDĽ, SNS, Verejná skupina proti násiliu-Občianska demokratická únia (ďalej len „VPN-ODÚ“), ďalej to bol návrh poslanca Brňáka a návrh, ktorý predložila skupina poslancov: Pavol Boroň, Gabriela Kaliská, Vladimír Miškovský, Jozef Moravčík, Jozef Pokorný, Jozef Prokeš a Milan Sečánsky (išlo o návrh pracovnej skupiny HZDS, SNS a Strany zelených). Treba ešte povedať, že len návrh SNS a návrh poslanca Brňáka dôsledne vychádzali z predpokladu, že Slovensko bude samostatným štátom. Všetky ostatné počítali s nejakou formou súšťaťia s Českou republikou. Návrh VPN-ODÚ vlastne ani za návrh ústavy považovať nemožno. Bol to totiž návrh typického štatútu nesvojprávnej administratívnej súčasti unitárneho štátu.

Vo vile na bratislavskom Bôriku sa pred voľbami v roku 1992 stretla pracovná skupina zložená zo zástupcov HZDS, SNS a Strany zelených, ktorej vytvorenie iniciovalo HZDS. V komisii pracovali: za HZDS (Jozef Moravčík a Milan Sečánsky), za SNS (Milan Janičina) a za Stranu zelených (Gabriela Kaliská). Ako pracovný materiál poslúžil návrh SNS a návrh HZDS. Materiál, ktorý vzišiel z rokovania tejto skupiny bol potom predložený do slovenského parlamentu ako iniciatíva poslancov (Pavol Boroň, Gabriela Kaliská, Vladimír Miškovský, Jozef Moravčík, Jozef Pokorný, Jozef Prokeš a

Milan Sečánsky), ako to je uvedené vyššie. Do tohto návrhu som, z návrhu SNS, presadil inštitút referenda a princíp hierarchie právnych predpisov. Tento materiál bol vlastne, akýmsi prechodným mostíkom medzi druhou a treťou etapou. Takmer okamžite po voľbách v roku 1992 totiž iniciovalo HZDS vytvorenie druhej medzistraníckej komisie, ktorá sa stretla v Trenčianskych tepliciach a ktorá vypracovala druhý medzistranícky návrh slovenskej ústavy. Za HZDS v komisii pracovali Milan Čič, Ivan Gašparovič a Milan Sečánsky, Za SDE Ľubomír Fogaš a za SNS Milan Janičina. Do tohto návrhu som tiež, z návrhu SNS, presadil inštitút referenda a tiež ústavné zakotvenie zásady hierarchického usporiadania právnych predpisov, čo znamená, že právny predpis nižšej právnej sily nesmie odporovať právnomu predpisu vyššej právnej sily a všetky zákony musia byť vykladané a uplatňované v súlade s ústavou. Vypracovaním spoločného návrhu HZDS, SDE a SNS sa skončila tretia etapa prípravy slovenskej ústavy.

Konečná štvrtá etapa začala verejným vyhlásením predsedu slovenskej vlády Vladimíra Mečiara, že od 1. januára 1993 vzniknú Česká republika a Slovenská republika ako dva samostatné štáty. O niekoľko dní, to jest 1. septembra 1992 SNR slovenskú ústavu schválila. Námietky teoretických puristov, že prijatie slovenskej ústavy bolo na hrane s ústavnosťou celého procesu, neobstojí. A neobstojí ani to, že o niekoľko rokov aj samotný Ústavný súd v jednom svojom uznesení tvrdil, že vzniku samostatného Slovenska malo predchádzať referendum. Slovenský ústavný súd nie je v tejto oblasti kompetentný rozhodovať a tak je to len názor dotýčajúcich sudcov, bez akejkoľvek právnej sily a právneho významu. Nič viac. Uvedomme si, že právo ako veda, nie je exaktnou vedou, je to veda empirická a vždy platilo, platí a bude platiť, že právo je podriadené politike. Toto niektorí teoretickí puristi veľmi neradi počujú, aj keď je to svätá pravda. Ak by sme ustupovali teoretickým požiadavkám právnych puristov, tak by sme asi ani nemohli zrušiť vedúcu úlohu komunistov v spoločnosti, pretože v tom čase to nebolo skutočne slobodné rozhodnutie FZ, a federálny parlament konal jednoznačne pod politickým tlakom. Dôležité je len to, že sa to podarilo. Napokon marxisti na to majú dokonca pojem a nazývajú to „*revolučnou zákonnosťou*“. Opäť si pomôžem vyhlásením Panslovenskej únie č. 9/2011 z 1. septembra 2011: „*Pred 19. rokmi neuspelo kádehácke farizejstvo ani nenávisť maďarskej iredenty a nepomýlili nás ani kivičie hlasy čechoslovakistov a slovjackých pohrobkov z východného Slovenska, ani ich strašenie, že Európa samostatné Slovensko neprijme. Hlasy poslancov HZDS, SDE a SNS na schválenie základného dokumentu suverénneho Slovenska stačili – a to je dobre. Možno povedať, že my Slováci sme využili jedinečnú šancu, ktorú nám poskytla politická realita a prijatím ústavy zvrchovaného Slovenska sme pripravili obnovenie slovenskej štátnosti.*“. Dnes už nie sú dôležité vtedajšie spory ani úvahy teoretikov o legalite vzniku slovenskej ústavy. Pripomeňme si ale, kto za slovenskú ústavu nehlasoval. Bolo to KDH a vtedajšie strany maďarskej iredenty, to jest Együtelés a Maďarské kresťansko demokratické hnutie. A pripomeňme si tiež, že dnes, t.j. v čase 19. výročia schválenia slovenskej ústavy je predsedníčkou slovenskej vlády Iveta Radičová, ktorá svojho času zbierala podpisy proti slovenskej samostatnosti a členmi jej vlády sú viacerí ministri, ktorí proti slovenskej zvrchovanosti ostro a aktívne vystupovali. Títo ľudia sa ani trochu nehanbia sedieť vo vláde štátu, ktorý si neželali a proti vzniku ktorého aktívne bojovali a nehanbia sa ani brať za to slušné platy. Chyby slovenskej ústavy boli v priebehu času vychytané. Za nesprávne však, ja osobne, považujem to, že na základe tzv. Šimkovej novely (ústavný zákon č. 90/2001 Z.z.) originálne právne normy (príkazy, zákazy

a povolenia) môžu byť do právneho poriadku zakotvené aj nariadením vlády. Takto totiž môže vláda vládnuť fakticky aj bez parlamentu. To ale z demokraciou nemá nič spoločné, to je tyrania (v zmysle starogréckeho chápania vlády) ako vyšitá. Podľa pôvodného znenia slovenskej ústavy mohli byť originálne právne normy zavádzané výlučne len zákonom. Bola to poistka pred tým, aby štátni byrokrati ľubovoľne „prepašovali“ do slovenského právneho poriadku zákazy, príkazy a povolenia a tak zneužívali svoju moc. Kritici, ktorí údajne „videli aj za roh“ napokon vo svojich katastrofických prognózach zlyhali a Slovensko sa vyvíja, ako životaschopný demokratický štát. Na margo slovenskej ústavy sa kladne vyjadril významný právnik – sudca Európskeho súdu pre ľudské práva profesor Pettiti, ktorý v súvislosti so vstupom Slovenskej republiky do Rady Európy okrem iného povedal: „*Vaša ústava je naozaj dobrá, mal som úlohu študovať a posúdiť ju pred prijatím Slovenskej republiky do Rady Európy*“. Ďalej pripomínam vysoko pozitívne hodnotenie Ústavy Slovenskej republiky, ktoré vyjadril prezident Európskej komisie pre ľudské práva prof. Stefan Trechsel, ktorý sa zúčastnil na slávnostnom zhromaždení Matice slovenskej v Diviakoch z príležitosti piateho výročia slovenskej ústavy, a ktorý okrem iného na margo našej ústavy povedal: „*Ústava Slovenskej republiky spĺňa všetky predpoklady demokratickej ústavy a má všetky princípy demokratických a humanistických zásad*“.

Príprava textu slovenskej ústavy a jej schvaľovanie sa realizovalo v zložitom prostredí. Dokázali sme však využiť priaznivú medzinárodnú politickú situáciu a napokon sme zvládli aj situáciu vnútropolitickú. Vnútropolitické pomery boli dokonca zložitejšie než tie medzinárodné. A v tomto prostredí sa museli orientovať politici a osobitne poslanci. Ihneď po schválení slovenskej ústavy si vtedajší predseda SNR pozval veľvyslancov pôsobiacich na území vtedajšieho Česko-Slovenska, pričom niektorí z nich prejavili dojemné „obavy o demokratickosť“ slovenskej ústavy. Položme si ale otázku, odkiaľ sa tie „obavy“ vzali? No ak česko-slovenská veľvyslankyňa v USA označila Slovákov ako „endemických antisemitov“, tak sa predsa excelencie museli skutočne domnievať, že „endemickí antisemiti“ nie sú schopní prijať demokratickú ústavu. A teda ak nejaký teoretik túto ich údajnú „obavu“ používa ako argument, či ako akési memento, tak ho pokojne označím za hlupáka. Ak však nie je hlupák a je si veľmi dobre vedomý „sily“ svojich argumentov, tak je to potom plateným agentom vplyvu zoskupenia, ktorého programom sú „Protokoly Sionských mudrcov“. Spoločenská atmosféra sa vyvíja a vyvíjala sa aj v čase prípravy a schvaľovania slovenskej ústavy. Aj keď sa tento proces realizoval najmä na pôde politických strán a SNR a FZ, tak názory sa vytvárali a brúsili a čistili aj v prostredí občianskych iniciatív vlasteneckých Slovákov, ako napríklad prostredníctvom výzvy „61 krokov k slovenskej identite“ z 23. októbra 1990, či iniciatívy „Za zvrchované Slovensko“ z 11. septembra 1991. Nie bez významu boli aj manifestácie v blízkosti slovenského parlamentu, kde sa bežne skandovalo „Dost' bolo Prahy“ a opätovne pripomínam mítingy *Štúrovej spoločnosti*, na ktorých po prvý krát zaznel skandovanie hesla: „*Samostatné Slovensko*“. Aj toto dotváralo spoločenskú atmosféru a pôsobilo na vážavých poslancov. Povedzme si tiež otvorene, že nám dosť pomohla aj nadutosť českých nacionalistov, ktorí postavili vec na ostrie a boli ochotní prijať len riešenie „*bud' alebo*“. Teda buď Slováci prijmú ich návrh „*funkčnej*“, rozumej „*unitárnej*“, federácie a budú naďalej poslúchať, alebo „*at' si jdou*“ Pritom tvrdili „*Co ti Slováci pořád chtějí, my jim nerozumíme*“. Svoje urobil aj génius priemernosti Václav Havel, ktorý bol vždy ochotný „*prilíat' olej do ohňa*“ a ak náhodou niekde nehorelo, tak

bol vždy pripravený tam nejaký ten „ohník založiť“. Svoje určite spravilo aj jeho nezvolenie za česko-slovenského prezidenta na ďalšie funkčné obdobie a určite aj takzvaná pomlčková vojna zo začiatku roka 1990. Toto všetko nepochybne prispelo k spoločenskej atmosfére, ktorá sa napokon ukázala byť pre prijatie slovenskej ústavy v celku priaznivá. Na definitívne a bezkonfliktné obnovenie slovenskej štátnosti bolo treba ešte dohodnúť s českou politickou reprezentáciou skončenie existencie skrachovaného česko-slovenského štátu. Stalo sa tak ústavným zákonom FZ č. 542/1992 Zb. o zániku Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky.

Českí nacionalisti z *Občianskej demokratickej strany* (ODS) a ultranacionalisti z *Občianskej demokratickej aliancie* (ODA) sa vo svojej nadutosti domnievali, že po „odpojení“ Slovenska sa Česko rýchlejšie integruje do Európskej únie a že tam bude ekonomicky a hospodársky expandovať. Keď im však Nemci „klepli po prstoch“ a ukázali im kde je ich pravé miesto, tak opäť obracajú svoj zrak tam, kde sa realizovali ich otcovia a dedovia, teda na Slovensko. Tam teda pramení „nostalgia“ za Česko-Slovenskom, či skôr za Československom. Mladým Čechom je to jedno a starší pomaly vymierajú. Tak bolo potrebné niečo vymyslieť. Tam teda vznikla myšlienka podprahovej čechoslovakistickej propagandy a tak vznikli akcie ako „ČESKOSLOVENSKO MÁ TALEN“, či „ČESKOSLOVENSKÁ SUPESTRAR“ a podobne. Na Slovensku ešte stále žije dosť čechoslovakistov, ktorí nevedia čo činia a kolaborujú a tiež takých ktorí to dobre vedia a síce sú pôvodom Slovákmi ale mentálne sú už Čechmi, tí pracujú pre české záujmy celkom vedome a najmä tu si musíme dávať pozor. To je však už iná téma. JUDr. Milan Janičina, predseda Panslovanskej únie

+++++

Jimmy Carter: «Nikdy jsme neshodili jedinou bombu. Nevystřelili jsme jediný výstřel. Nikdy jsme nešli do války.»

Jeho Carter Center, nadace, kterou s manželkou Rosalyn založili na podporu lidských práv (nedávno oslavili 65. výročí svatby!) tiše a efektivně likviduje nebezpečné nemoci, postihující lidi ve třetím světě. Guinejský červ, ochromující parazit, ničil život 3,5 milionům lidí na světě, když se ho středisko Carter Center rozhodlo zlikvidovat. Loni už na světě existovalo pouze 1797 případů tohoto onemocnění, především v Jižním Súdánu, a zdá se, že se guinejský červ stane druhou nemocí (po neštovicích), která bude globálně zlikvidována. Carter Center zasahuje také proti říční slepotě, proti trachomatu, proti lymfatické filariáze, monitoruje volby v nejproblematictějších částech světa. Carter spolupracuje s tzv. «radou Starších», v jejichž čele stojí Nelson Mandela. Cestuje po světě a snaží se řešit nejúpornější problémy. Letos na jaře byl Carter znovu v Severní Koreji a snažil se vyjednat dohodu o severokorejském jaderném programu - jako v roce 1994? kdy se mu podařilo přesvědčit Kim Il-Sunga, aby souhlasil se zmrazením jaderných zbraní. Jimmy Carter je nesmírně hrdý na to, že za jeho prezidentství nevystřelily Spojené státy jediný výstřel. Neusmrtily jediného člověka. Carter nezavedl svou zemi do války - legální či ilegální. «Udrželi jsme svou zemi v míru. Nešli jsme nikdy do žádné války. Nikdy jsme na nikoho neshodili jedinou bombu. Nikdy jsme nevystřelili jedinou kulku. Přesto jsme dosáhli svých mezinárodních cílů. Přinesli jsme mír jiným zemím, včetně Egypta a Izraele. Normalizovali jsme styky s Čínou. Uzavřeli jsme mír mezi Spojenými státy a většinou zemí v Jižní Americe v důsledku dohody o Panamském průplavu. Vytvořili jsme si konstruktivní vztah se Sovětským svazem.» Za posledních 50 let je to, že za Carterovy vlády USA nevedly žádnou válku, «naprosto

jedinečným úspechom». Carter se ostře stavěl proti oběma válkám proti Iráku. «Irák byl strašlivou chybou. Nejen Irák 1, ale i Irák 2.» Krvavé ruce nemá podle něho jen George W. Bush, ale taky Tony Blair: «Nevím, co se dělo při těch jejich soukromých schůzkách, když s tím Tony Blair souhlasil. Ale kdyby Bush nedostal tu podporu od Blaira, mohla být historie jiná.» Peníze podle Cartera znetvořily americkou politiku.

V den, kdy Carter odešel z prezidentského úřadu, se zapřísáhl, že nebude vydělávat na tom, že byl prezidentem. «Inspirací pro mě byl můj oblíbený prezident Harry Truman. Když Truman odešel z prezidentského úřadu, zaujal také tento postoj. Nejezdil přednášet po světě za spoustu peněz.»

«Na rozdíl od Blaira,» řekl britský reportér. «Co si o tom myslíte?»

«K tomu se nebudu vyjadřovat.»

Celý rozhovor s Jimmym Carterem v angličtině ZDE

+++++

http://zdravie.pravda.sk/tlac.asp?r=sk-zvyziva&c=A110907_164733_sk-zvyziva_p31

Olej z tekvicových jadier - vylicí močový mechúr a zníži cholesterol

Dana Zavadová, pre Pravda.sk | 8. septembra 2011

Tekvicu objavili a pestovali dávno pradávno Mexičania. Až v strednej Európe, kam sa dostala koncom stredoveku, však prišli na to, že olej z jej jadierok má liečivé účinky.

V tej dobe niektorí lekári a vedci protestovali proti tomu, aby sa týmto vzácnym olejom plytvalo v kuchyni. Jeho kvapky treba šetriť pre chorých na mastičky a balzamy!

Stopercentný olej lisovaný z tekvicových jadierok vďaka za svoje účinky fytosterínom, ktoré obsahuje. V prvom rade sa odjakživa spája s liečbou a prevenciou močového mechúra, pomáha však aj pri zvýšených hodnotách "zlého" cholesterolu v krvi (zároveň podporuje tvorbu tzv. "dobrého"), artérioskleróze a brzdí rakovinu čriev.

Ďalšou nezanedbateľnou zložkou, ktorú olej z tekvicových jadierok obsahuje, je kyselina linolová. Tlmí bolesti a tiež znižuje cholesterol. Obsahuje aj citrulín, ktorý pôsobí odvodňujúco, drahocenný vitamín E, ktorý chráni cievy a okrem toho aj rad iných stopových prvkov: draslík, fosfor, vápnik, železo, meď, zinok či selén.

Horčík, ktorý sa tiež nachádza v jadierkach, zabezpečí pokoj. Poobzerajte by sa po ňom mali tí, čo trpia depresiami a úzkostnými stavmi. Rovnako má dar znížiť stres. Spí sa po ňom zdravo. Hlava, ktorá bolela, prestane a uvoľní sa aj kľče.

Zaujímavosť

V ničom, čo má rastlinný pôvod, nie je toľko selénu, ako práve v tekvicových jadierkach. Selén posilňuje srdce, ale aj pamäť. So selénom sa informácie ľahšie dostávajú do mozgu, zvyšuje totiž koncentráciu. Po užití tekvicového oleja by mali zmiznúť aj tzv.

starecké škvrny, ktoré sú vlastne signálom, že selénu v tele je nedostatok. Nielen škvrny, málo selénu v tele môže zapríčiniť problémy s obličkami, pečeňou, srdcom a mozgom.

Keďže olej pomáha takmer na všetko, je vzácny a tým pádom aj drahý. Ten pravý, hustý, možno skontrolovať podľa toho, že kvapka na tanieri ostane "tuhá" - neroztečie sa a jeho farba je tmavozelená až gaštanová. Hoci v minulosti lekári a vedci zaplakali nad "stratenými" kvapkami v studených šalátoch, vy si ich tam pokojne pridajte.

Liečia rovnako, ako priložené na telo či obsiahnuté v mastičke alebo kapsuli. Odporúča sa mať tento olej v kuchyni, nachystaný na každú príležitosť, hneď vedľa olivového oleja. Viac ako do teplej, hodí sa do studenej kuchyne. Jeho chuť možno zvýrazniť octom.

Olejom ešte možno liečiť:

- srdcové ťažkosti
- problémy s krvným obehom a dýchaním
- rakovinu

+++++

recept napečivo z Tesca

Chutný recept na pečivo z Tesca:*

>

> Keďže som tam brigádoval, tak viem:

>

> 1. Každý veľký obchod má vlastnú pekáreň. Múka, tvaroh, margarín, maslo...

> pred expiráciou alebo s poškodeným obalom, vďaka ktorému je tovar

> nepredajný, šup do pekárne a za chvíľu rozvoníava v obchode čerstvo upečený koláč

Ø

> 2. "Celozrnné" alebo "grahamové" pečivo alá Tesco: pripravíte cesto z

> klasickej bielej múky, ako by ste šli piecť biele pečivo. Do cesta

> primiešate čierne farbivo, čím cesto efektne zafarbíte, prípadne primiešate

> nejaké tie semienká a predávate za dvojnásobnú cenu ako celozrnné a

> mimoriadne "zdravé" pečivo. Nafiľnené paničky na opätkoch, s nalakovanými

> nechtami sa idú za týmto pečivom potrať v domnení, ako zdravo sa stravujú.

> (Neviem, ako sa ten čierny prášok presne nazýva, la pripomínalo mi to kávu

> meltu, akurát to nebolo ochutené čakankou. Keď ste do vreca strčili ruku,

> tri dni vám ostala čierna)

> 3. Poviete si, budem kupovať v Tescu pečivo len dovážané z pekárni, nie

> pečené v Tescu. Dobré, tak poďme na to: ráno pekár dovezie pečivo do Tesca

v

> prepravkách, voňavé rožky a chleba sa vyloží na predajňu a s prepravkami

šup

- > von. Zatiaľ čo na predajni ľudia nakupujú, vonku sa na zvyškoch v
- > prepravkách hostia vtáci, ktoré si na nich vykonávajú aj biologické potreby
- > (áno, prepravky by sa mali skladovať v uzavretých priestoroch, prečo tomu
- > tak nie, sa ma nepýtajte). Popoludní príde pre prázdne prepravky pekár a
- > druhý deň sa celý proces opakuje.
- >
- >
- > P.S. a nemyslíte si že v inom obchodnom reťazci je to lepsie.....

+++++

Unos vlaku na Zapad

http://zpravy.idnes.cz/pred-sedesati-lety-unesl-strojvedouci-svuj-vlak-a-zamiril-za-svobodou-1zm-/domaci.aspx?c=A110911_170106_vary-zpravy_abr

Korupcia vo Francuzsku

http://zpravy.idnes.cz/tiskni.asp?r=zahranicni&c=A110911_161826_zahranicni_abr

<http://www.halonoviny.cz/articles/prints/226573>

Penzijní reforma je podvod

Koalice protlačila sněmovnou důchodové změny, které nahrávají bohatým

Filip: Vláda není schopná odpovědět, jestli je nebo není možné, aby majitelé soukromých fondů nejen zkrachovali, ale zároveň odešli z ČR s penězi a nikdy je sem nevrátili

PRAHA - Všechny tři zákony vládní penzijní reformy, které počítají se zavedením tzv. druhého pilíře důchodového systému, si včera ve sněmovně odklepla koalice. Levice zůstala v požadavku na zamítnutí reformy, což navrhl Stanislav Grospič (KSČM), sama.

Zákon o důchodovém spoření umožňuje převod části peněz z průběžného penzijního systému na spoření v důchodových fondech, které mají spravovat soukromé penzijní společnosti. Druhý upravuje doplňkové penzijní spoření. Poslední je souborem 24 navazujících novel. Lidé se budou moci rozhodnout, zda z pojistného odváděného státu vyvedou tři procentní body z průběžného státem garantovaného systému do penzijních fondů a k nim přidají ještě dva procentní body ze svého. Bude to sice dobrovolné, ale pokud se už někdo na to dá, jeho rozhodnutí bude nevratné. Spořit bude muset až do penze. Výpadek peněz v průběžném systému chce vláda zacelit zvýšením spodní sazby DPH.

»KSČM nemusí mít velký plakát na to, aby bylo jasné, že jsme zásadně proti tomu, aby se z jiných prostředků hradila penzijní reforma ve prospěch privátních fondů. Ministr financí, ale ani celá česká vláda není schopná odpovědět na otázku, jestli je nebo není možné, aby majitelé těchto soukromých fondů nejen zkrachovali, ale zároveň odešli z ČR s penězi a nikdy je sem nevrátili,« zdůraznil předseda ÚV KSČM Vojtěch Filip. Tato reforma je podle něj podvodem na občany ČR!

Podle předsedy ČSSD Bohuslava Sobotky dochází k tunelování penzí! »Poprvé se vyvádí peníze do soukromých fondů! Poprvé se privatizují peníze ze státního důchodového systému a tím se destabilizuje státní rozpočet,« prohlásil.

Připojistí se bohatí, chudší je budou dotovat

Svěřené příspěvky a majetek společností mají být odděleny tak, aby lidé o své úspory při případném bankrotu společnosti nepřišli. O tom, že se to nemůže stát, však opozice silně pochybuje. Kdo zaručí, že vlastník privátního fondu nevyvede naspořené peníze kamsi na Kajmany? ČSSD a KSČM vadí i to, že připojištění si budou moci dovolit jen lidé s vyššími příjmy, které však budou ti chudší podporovat. Jde tak o solidaritu naruby.

Pojišťovny mají mít povinnost nejméně 90 % výnosů z investování aktiv každoročně použít k navýšení vyplácených důchodů. Správní poplatky za vedení účtů mají být odstupňované podle náročnosti investičních strategií – od 0,3 %, až po 0,6 %. Lidé si budou moci fondy měnit podle toho, zda jim bude vyhovovat buď větší míra rizika s vidinou větší míry zisku, nebo menší riziko s větší jistotou. Budou moci také měnit penzijní společnosti. Po dosažení důchodového věku si budou moci vybrat, jak dlouho jim společnosti budou důchod z druhého pilíře vyplácet. Mohou se rozhodnout pro vyplácení renty po dobu 20 let (když půjde člověk do důchodu v 70 a možná i více letech, kolik si onoho připojištění, na které strádal celý život, užije?) nebo jim fond vypočítá z naspořených peněz částku podle průměrné délky dožití. Ta jim bude vyplácena až do smrti. Nevyčerpané peníze se budou moci dědit. Systém má začít fungovat od roku 2013.

Maximální výše státního příspěvku na penzijní připojištění se má zvýšit až na 2760 Kč ročně. Nyní je to 1800 Kč za rok. Zvýšit se má i hranice pro jeho poskytování. Nárok na příspěvek státu budou mít jen ti, kteří si budou měsíčně ukládat nejméně 300 Kč, dnes stačí 100 Kč.

Návrhy nyní putují do Senátu.

—
<http://www.vasevec.cz/clanky/proc-se-nezucastnim-pripravovaneho-%E2%80%9Eopt-outu%E2%80%9C-v%C2%A0ramci-duchodove-pseudoreformy>

Proč se nezúčastním připravovaného „opt-outu“ v rámci důchodové pseudoreformy...

Spoření na penzi je pro mne spojeno s přirozenou vnitřní nejistotou, co a jak bude, až budu muset do té penze odejít. Jelikož se ale považuji za řádnou občanku, která řádně platí daně a chová se vůči státu slušně, jsem přesvědčená, že mám nárok mít recipročně od státu k dispozici takový systém pro ukládání mých prostředků na stáří, který mi jako záplatu na mou vnitřní nejistotu nabídne vlídnost, transparentnost, jistotu a také slušnost. Stát však nabízí jen jakýsi "opt-out"...

Z dostupných informací o navrhované legislativní úpravě důchodové reformy, resp. její podstatné části – vytvoření tzv. druhého pilíře - lze vyčíst však jen jedno: já - stát - se

chci aspoň částečně vyvinít z toho, že pro vás, své občany nebudu mít na penzi a tak vám nabízím jakýsi „opt-out“...

Tento „opt-out“ mi sice garantuje dvě jistoty, pokud do něj vstoupím, ale bohužel jistoty, o které zrovna moc nestojím:

1/ budu mít až o 20% nižší státní penzi

2/ nikdy nebudu moci ze systému vystoupit...

Tím veškeré garance a jistoty ze strany státu končí...

Co je to vlastně „opt-out“? Zjednodušeně řečeno - stát mi umožní vyvést tři procenta z mého sociálního pojištění na soukromý účet v nějakém speciálním investičním penzijním fondu, pokud k nim přidám další dvě procenta ze svého příjmu, za účelem dosažení možného vyššího zhodnocení alespoň části mých peněz určených na stáří. A jelikož je obecně známo, že stát sám o sobě je mizerný hospodář, zdá se to být ne až zase tak zcestnou alternativou.

Ale...

Asi stejně jako řada naivních občanů i já naivně očekávám, že tyto penzijní fondy mi zajistí bezpečné uložení peněz s vysokým výnosem...

Nové penzijní fondy mají být účelově založené investiční společnosti, kterým stát předepíše povinnou nabídku čtyř jasně definovaných typů podílových fondů. Ale proč se, probůh, kvůli investování do podílových fondů budou zakládat nějaké nové instituce na zelené louce s náklady na systémy, management, zaměstnance a podobně?

V této souvislosti mne nenapadá nic jiného než kacířská myšlenka, že na efektivním řešení situace by přece nikdo nevydělal. Tedy jen kromě klientů...

A další věc, nad čím mi nezbývá než kroutit hlavou:

Jak mohl stát rozhodnout za mne (beze mne a milionů dalších), že spoření na penzi rovná se jen a pouze investování do podílových fondů? Já přece chci spořit na stáří s nějakou jistotou a ne hrát o své peníze vabank na burze. Pokud budu mít víc peněz, investovat můžu přece sama jak chci a kde chci! Jsem přesvědčená, že když stát nabízí svým občanům nějaký „masový“ způsob spoření na stáří se státní podporou, tak se musí jednat o nanejvýš konzervativní záležitost a ne o investiční programy! **Chci mít alternativu!**

Jeden státem zplozený průšvih ve formě potácejících se penzijních fondů (prezentovaný ale jako skvělý způsob spoření na penzi) tu již máme sedmnáct let a za tu dobu polapil do svých sítí slibů a polopravd naprostou většinu aktivně pracujících...

Ale... Čtvrtina penzijních fondů v mezidobí zkrachovala, legislativa je slabá, smlouva je jen jednostranným závazkem mne vůči státu a fondu a zpětně? Nemám žádné garance, vklady nemám nijak pojištěny ani zajištěny.

A co mne v penzijním připojištění nejvíc šokovalo? Teprve po patnácti letech fungování systému se v novele zákona objevily formulace, že se jak fondy, tak i jejich prodejci musejí ke mně jako ke klientovi chovat s náležitou odbornou péčí, že mi nesmějí lhát a že už nemůžou podplácet velké zaměstnavatele, aby přispívali svým pracovníkům jen do jednoho určeného fondu... **Kdo umí číst mezi řádky tak se mu z toho musí orosit minimálně čelo. Na tenhle chlívek chce stát navázat „opt-outem“ ?**

Čím dál více si proto myslím, že se okolo důchodové reformy vytvářejí očekávání, která prostě nemohou být pravdivá, stát ale asi spoléhá na to, že to jak mně, tak i většině občanů ještě řadu let nedojde.

Proč si to myslím? Obávám se, že celý návrh systému důchodové reformy – přeléváním peněz do dalších soukromých investičních penzijních fondů - je pouze výsledkem lobbistických tlaků vlivné kliky finančníků, kteří již dnes na úkor více jak 4,5 milionu střadatelů vydělávají na tom, že svým klientům nemusí garantovat vůbec nic a ještě na to mají požehnání od státu a příspěvek. **„Tunel made in CZ“...**

Pokud bych v tomto nově navrhovaném systému chtěla zvolit pseudojistotu, tj. investici do státních dluhopisů, tak s jistotou prodělám (sice ne moc) – a z výnosů se sotva uhradí režie penzijního fondu. A navíc - investor do státních dluhopisů není v kontextu současné rozkolísané politicko-hospodářské situace v EU ničím jiným než jen rukojmím politických rozhodnutí.

Podíváme-li se po Evropě tak uvidíme že všude, kde nějaký podobný experiment s penzijními fondy byl zaveden, je tento systém dnes oslabován, nebo dokonce rušen. Tato cesta je spíše opouštěna, než aby byla považována za perspektivní řešení.

A „maďarská cesta“ řešení důchodové reformy z prosince 2010 znárodněním vkladů v penzijních fondech? Vůbec není od věci brát v úvahu i fakt, že nějaká příští vláda v ČR může kdykoli opt-out zrušit. A pak se budou muset účastníci – i s prodělkem – vrátit do státního průběžného systému.

A ještě zpět k základní koncepci - mám dojem, že stát ignoruje vlastní drahou lekci, kterou si udělil vybudováním exkluzivní skupiny stavebních spořitelén. Dnes již sice chápe (a legislativně chce zakotvit), že konkurenci prospěje, když je zákonem definován pouze produkt, nikoliv jeho poskytovatelé...

Zdá se, že stejnou chybu chce stát zopakovat znovu tím, že miliardy penzijních úspor nechá téci jen do několika málo speciálně vybudovaných institucí.

Je jednoduché a srozumitelné definovat přece to, aby prostředky klientů byly v soukromém systému spořeny na penzi(ať se příslušný finanční produkt jmenuje jakkoli)

buď pojištěny, nebo odpovídajícím způsobem zajištěny, je jednoduché, srozumitelné a legitimní požadovat po produktu spoření na penzi garanci závěrečné výplaty a garanci výše výplaty doživotní penze a nejlépe již při uzavírání smlouvy...

Ale bohužel ony potřebné jistoty se v rámci navrhované reformy staly pouhým sci - fi snem...

A na závěr ?

Nepochopitelné (a v Evropském měřítku unikátní) je m.j. i to, že stát chce vytvořit vzájemnou konkurenci tzv. druhého a třetího pilíře.

Není nutno být ani odborníkem a zjistíme, že v čistě finančním vyjádření se opt-out vyplatí jen těm, kdo jsou ochotni na penzi odkládat měsíčně částku vyšší, než bude limit pro poskytování státních příspěvků a daňových zvýhodnění ve třetím pilíři. Zároveň musí dotyčný volit takovou investiční strategii, aby zhodnocení jeho prostředků po odečtení nákladů na správu penzijního fondu mohlo realisticky přesáhnout míru očekávané valorizace státních penzí (ve výpočtech MPSV uváděné jako 2% ročně).

Existují odborné odhady, že za navržených podmínek paralelního fungování druhého a třetího pilíře dosáhne počet zájemců o druhý pilíř jen několika set tisíc...

A u tohoto opakovaného státního omylu na můj účet a na mé náklady nechci asistovat. Jsem sice moc ráda občankou státu, kde žil Jára Cimrman, ale i absurdita a černý humor mají své meze...

Naštěstí na trhu existují mimo zprofanované penzijní fondy také již takové finanční produkty, které mi ony požadované jistoty při spoření na penzi garantují. Bohužel se ale vyskytují mimo zájmy lobbistických skupin finančníků, číhajících na slibné prebendy důchodové pseudoreformy.

Ale třeba se tento negativní stav brzy změní? Třeba se již brzy povede veřejná a konstruktivní diskuze na téma jak si spořit na stáří ve srozumitelné formě, kterou pochopí i miliony stávajících účastníků penzijního připojištění a kdy pak třeba i oni začnou po fondové lobby požadovat své legitimní garance?

Je ale opravdu nezbytně nutné absolvovat nepříjemnou generační zkušenost s experimenty typu penzijní připojištění, s nově navrhovanými penzijními společnostmi a podobně? Nebylo by vzhledem k základním funkcím státu morálnější opustit tuto nevyzkoušenou strategii a hledat příklady a vzory konzervativního zajištění na stáří ve zkušenostech pěti generací sousedních států ČR směrem na západ?

+++++

Největším zdrojem korupce politiků jsou posty v Bruselu

11.09.2011 Ivana Haslingerová

Neustále se u nás "bojuje s korupcí". Téměř to vypadá, že kromě osobních hádek nemají politici nic jiného na starosti než slibovat voličům, jak s ní zatočí, jak mají to jediné správné řešení a jak budeme žít v bohatém a šťastném státě, pokud zvolíme právě je. A občané na tyto řeči nadšeně a bezmyšlenkovitě slyší aniž si uvědomují, že i tito politici se po zvolení zařadí do funkce čekatelů na místo v Bruselu. Nedochozí jim totiž, že největším zdrojem korupce jsou právě slibované posty v Bruselu, za něž nakonec téměř každý z politiků změni své názory a patolízalsky se zařadí do fronty a jedná kvůli tomu dokonce i proti vlasnímu národu. Stačí připomenout, jak změnil po schůzce s kancléřkou Merkelovou premiér Topolánek postoj na Evropskou ústavu pokrytecky nazývanou Lisabonská smlouva.

Ruku na srdce, vy byste nesnili o místě, kde se vydělá 362 284 Kč měsíčně? A to hovořím pouze o platu běžného europoslance. Diety činí 7 339 € (180 539 Kč), nedaněný paušál 3 980 € (97 908 Kč) a za každý zasedací den bere poslanec ještě 284 € (6 986 Kč).

Evropský parlament zasedá 12× za měsíc, tedy celkem to činí 3 408 € (84 837 Kč). Dohromady tedy europoslanec bere 14 727 € (362 284 Kč). (Přepočet na Kč brán 10.9.2011, kdy € činilo 24,6 Kč) A to se ještě podařilo reportérovi z televize RTL Thomasi Meierovi natočit, jak se snaží někteří tito ubozí poslanci zapisovat ještě v pátek ráno před odjezdem domů. Před presenční listinou se v pátek ráno vytvoří fronta europoslanců s kufry, zapíší se a běží na vlak. Získají tak navíc 284 € za zasedání.

A to se ještě cítili velmi dotčeně, když se jich reportér zeptal kam odchází s kufrem, když se právě zapsali, že půjdou do zasedací místnosti. Kather Sinnottová mu dokonce s výsměchem pohrozila, aby si dal pozor, co o ní odvysílá, protože ona již do sedmi ráno sedm hodin odpracovala a odchází proto právem. Hiltrud Breyer ze Zelených se zase rozhořčila, že je reportér nestoudný a práskla mu dveřmi výtahu před nosem. Poslankyně Gebhardtová mu zase s úsměvem vysvětlila, jak těžká je její práce, že se v noci připravovala na hlasování a musela proto přenocovat dokonce v Parlamentu. Námitka, že za přípravu na hlasování bere plat, nebyla schopna zodpovědět a vyběhla ven. Ale to jen na ilustraci, co udělají z politiků peníze.

Zde jsem chtěla jen poukázat na to, že platy v Bruselu jsou nejhorší zdroj korupce politiků napříč stranami. Hitler musel povraždit 10 milionů lidí a stejně se mu Velkoněmecká říše rozpadla, Merklové stačí k jejímu vybudování hubička a tyto platy a naši politici jí klečí u nohou.

Ivana Haslingerová

Publikováno na serveru blog.idnes.cz.

Rozdělení zdravotní péče na standardní a nadstandardní bude prozatím jen prázdným pojmem. Zdravotnickou reformu, která s tímto rozdělením počítá a měla platit od ledna příštího roku, přitom už minulý týden schválil parlament.

Odborné společnosti budou na přípravu zdravotnických nadstandardů však potřebovat další tři měsíce.

Sepsat seznam do poloviny září, jak chtěl ministr zdravotnictví Leoš Heger, nestíhají.

"Právě jsme si stanovili nový termín na přelom listopadu a prosince. Chtěla to tak většina společností. Spustit změny od příštího roku se tak zřejmě nestihne," řekl HN po jednání předsednictva České lékařské společnosti Petr Arenberger, šéf dermatologů.

Na ministerstvo zdravotnictví ještě zpráva o tom, že jeden z nejsledovanějších bodů celé reformy vážne, oficiálně nedorazila. "S odbornými společnostmi budeme jednat v tomto týdnu. Pokud ale budou 12. 9. 2011 | poslední aktualizace: 12. 9. 2011 10:00

Nadstandard začne platit o rok později. Experti nestíhají určit, za co se má platit

Michaela Mužíková

redaktor

Odborné zdravotnické společnosti nestíhají vypracovat seznam věcí, za které se bude připlácet. Proto nadstandard začne naplno fungovat až v roce 2013. S tímto termínem pracují i pojišťovny, které chtějí nabídnout připojištění na dražší péči rovněž až za rok.

Autoři: **Michaela Mužíková**

mít důvodné argumenty pro prodloužení termínu, budeme je muset akceptovat," připustil Jan Růžička, šéf kabinetu ministra.

Příští rok jen test na pár úkonech

Ministerstvo zdravotnictví prý ale v příštím roce nadstandardy rozhodně alespoň otestuje - lidé by si mohli začít připlácet za tři nebo čtyři věci.

[První sazebník nadstandardů nebude příliš rozsáhlý, připouští Heger - čtěte ZDE](#)

[Sádra za 400, kyčel za 20 tisíc. Podívejte se, kolik si v nemocnici připlatíte za luxus - čtěte ZDE](#)

"Řekli jsme si, že do sazebníku výkonů pro příští rok zapracujeme to, co jako nadstandard už reálně existuje dnes. Třeba měkkou oční čočku, kde není o čem debatovat. Tím si prošlápneme cestu," popsal HN Hegerův poradce Pavel Vepřek.

Komplexní seznam nadstandardů ale podle něj začne platit až o rok později.

"V polovině příštího roku seznam vydáme tak, aby se na to mohli všichni připravit, a platit začne od ledna roku 2013," dodává Vepřek.

[Za co by si lidé neváhali připlatit? Za kvalitní umělý kloub, ale i výběr operátora - čtěte ZDE](#)

[Dražší čočky i kyčle? Kolem lékařů už krouží lobbisté, cítí šanci na skvělý byznys - čtěte ZDE](#)

Reagovat na právě schválený nadstandard se zatím nechystají ani zdravotní pojišťovny. Připojištění na dražší péči chtějí nabídnout rovněž až za rok.

"Zatím se na to chystáme a zvažujeme varianty. Nabídku ale nastartujeme až s novým zákonem o zdravotních pojišťovnách v roce 2013," vysvětluje Jaromír Gajdáček, prezident Svazu zdravotních pojišťoven a ředitel Zdravotní pojišťovny ministerstva vnitra.

Copyright © 1996-2011 Economia, a.s., Hospodářské noviny IHNEED ISSN 1213 - 7693

Informace o inzerci, inzertní kontakt inzerce@ihned.cz, redakční kontakt redakce@ihned.cz. Další kontakty [zde](#).

+++++

http://ekonomika.idnes.cz/tiskni.asp?r=ekonomika&c=A110909_073511_ekonomika_kop

Poslanci schválili penzijní reformu. Spořte ve fondech, přeje si vláda

9. září 2011 10:56

Penzijní reforma, která umožní lidem, aby si částečně snížili současné odvody státu na sociální pojištění a převedli je do soukromých penzijních fondů, je tu. Nespoléhejte jen na současné důchody od státu, spořte si i sami, vzkazuje tím vláda Petra Nečase lidem. Reformu schválili vládní poslanci.

Lidé se budou moci rozhodnout, jestli místo současných 28 procent budou státu na sociální pojištění od roku 2013 odvádět o 3 procenta méně. Místo toho je budou moci poslat do soukromých penzijních fondů. Podmínkou bude, že k tomu přidají 2 procenta ze svého.

Reformy on-line

Schvalování reformy jsme sledovali minutu po minutě.

Klíčové je, že toto spoření bude dobrovolné. Proti tomu, aby bylo povinné, protestovaly nejen levicová opozice a odbory, ale ve vládní koalici jednoznačně Věci veřejné. Dobrovolné vyvedení části odvodů do penzijních fondů, takzvaný opt-out, preferoval také premiér Nečas.

Spoření se vyplatí spíš mladším lidem a [zejména lidem s vyššími příjmy](#). Záležet ovšem bude na tom, jak dokážou fondy peníze zhodnotit. Lidem s podprůměrným příjmem (pod 25 tisíc měsíčně) se snížení odvodu státu a přesměrování těchto peněz do fondů nevyplatí.

ČSSD protestovala proti reformě obří plachtou s protestem proti tunelování penzí
ČSSD proti penzijní reformě ve Sněmovně protestovala obří plachtou s nápisem Stop vládě, která tuneluje lidem peníze!

"To, co vláda připravila, žádná penzijní reforma není. Návrh vlády je výhodný jen pro lidi s nadprůměrnými příjmy, kteří omezí solidaritu s lidmi s nižšími příjmy. Reforma pomáhá jen deseti procentům lidí. Ti ostatní jim to budou muset zaplatit," řekl ve Sněmovně předseda opoziční ČSSD Bohuslav Sobotka.

Odkládat si dvě procenta z platu na to, aby si mohly převádět 3 procenta ze současných sociálních odvodů do penzijních fondů, je pro rodiny s dětmi nedostupné, rozčiloval se ve Sněmovně Sobotka. "Sociální demokracie si vyhrazuje právo po volbách reformu korigovat," zdůraznil.

Ministr financí Miroslav Kalousek si z protestu levicové opozice utahoval slovy, že mu sociální demokraté přidělali vnitrostranický problém. "Na kolegu Drábka jste vytáhli jenom nějaké papírky, na mě velkou plachtu," řekl Kalousek.

Budou čtyři různé typy fondů

Budou existovat čtyři různé typy fondů podle toho, jak moc budou lidé ochotni riskovat a očekávat v budoucnu vyšší výnosy z fondu. Penzijní společnosti ke správě peněz využijí fondy - od zcela konzervativního, který bude moci investovat jen do státních dluhopisů, až po dynamický. Peníze klientů v nich budou odděleny od majetku akcionářů.

Každý, komu teprve bude 35 let, se bude muset rozhodnout, zda do fondu půjde, nebo ne. Pak už to však nebude moci změnit. Rozhodnutí bude dobrovolné, ale nevratné.

Šanci přesměrovat část současných sociálních odvodů do penzijních fondů dostanou i starší lidé. A až půjde člověk do důchodu, bude se moci rozhodnout, zda mu peníze z fondů budou vypláceny 20 let, nebo rozloženy tak, aby dostával peníze do konce života.

Penzijní reformu doprovází [zvýšení daně z přidané hodnoty](#), které už od příštího roku zdraží i potraviny či léky. A to už se, jak zdůrazňují sociální demokraté, dotkne i těch, kteří žádné peníze do soukromých fondů chtít posílat nebudou. Vyšší DPH, která má pomoci kompenzovat nižší příjmy státu, když si lidé sníží odvody, už poslanci schválili minulý týden.

Ministerstvo financí ještě řeší, jak přesně by mělo fungovat to, aby každý, kdo odvádí státu důchodové pojištění, mohl od roku 2013 svým rodičům – důchodcům posílat jedno procento ze své hrubé mzdy. Podmínku mezigenerační solidarity, která by měla v důchodové reformě být, si daly Věci veřejné.

Důchodové spoření se státním příspěvkem zůstane

Lidé, kteří si už nyní spoří se státním příspěvkem, o tuto možnost nepřijdou. Změní se ale pravidla podpory.

Zatímco nyní vám stát k pětistovce, kterou si ukládáte, přidává 150 korun a další tisícovku (tedy celkem 12 tisíc korun ročně) si můžete odečíst od daňového základu, nově vám stát přidá 230 korun měsíčně (2 760 korun ročně), pokud budete ukládat alespoň tisícovku měsíčně. Odečíst od daňového základu budete moci druhou tisícovku (respektive 12 tisíc za rok), kterou vložíte do již nyní existujícího systému důchodového spoření se státním příspěvkem.

Nejvýhodnější tedy bude vložit 2 tisíce korun měsíčně místo současných 1 500 korun. Stát vám přidá za rok 2 760 korun a ještě si 12 tisíc odečtete od daňového základu. "Chceme tak motivovat lidi k vyšším úsporám," vysvětlil dříve Kalousek.

++++
<http://hampl.blog.ihned.cz/c1-52783080-osvetimska-lez-jana-fischera>

Osvětimská lež Jana Fischera

Čeští vlastenci v Osvětimi skutečně byli, ale neprovozovali koncentrační tábor. Umírali v plynových komorách, pane expremiéře.

[Petr Hampl](#) sociolog

Kam až může klesnout účelová manipulace s historickými fakty, předvedl v nedávném rozhovoru pro Euro expremiér Jan Fischer, když prohlásil, že národovci (a z kontextu je jasné, že čeští národovci) se podíleli na vyvražďování v koncentračních táborech. „Ze svědomitých národovců mi běhá mráz po zádech,“ uvedl doslova. „Víte, svědomití národovci připravili v minulém století o život miliony lidí,“ a připojil zmínku o Osvětimi.

Čeští národovci (tehdy se říkalo vlastenci) v Osvětimi a jinde skutečně byli. Byli tam ti z nich, kdo přežili zatýkání, výslechy a nebyli popraveni hned v první věznicí Gestapa. Tvrdit o nich, že stáli u zrodu koncentračních táborů, je víc než jen hnusná lež. Je to plivnutí do tváře lidem, kteří v odboji riskovali životy své i svých rodin.

Mimochodem, minimálně od dob, kdy židovská intelektuálka Hannah Arendtová vydala svou brilantní analýzu Eichmann v Jeruzalémě, víme docela přesně, jaké typy lidí stály za plynovými komorami. Nebyli to vlastenci (v rasovém myšlení Hitlerovy Třetí říše neměly národy místo, pouze rasy), nebyli to ani žádní sadističtí fanatici, ale obyčejní mírní úředníci (skoro by se mohlo říci, slušní lidé), kteří vstoupili do služeb tehdejšího projektu evropského sjednocení a kteří vyhlazování milionů lidí prováděli se stejnou svědomitou pečlivostí jako vyplňování statistických výkazů nebo plnění jakékoliv jiné direktivy z Berlína.

A nejen to. Když se podíváme, kteří lidé „konečné řešení“ vymysleli, zjistíme, že nadpoloviční většinu z nich tvořili tajemníci a ředitelé odborů z různých úradů. Představitelé SS a Gestapa byli na poradě ve Wannsee v menšině! Právě to je na Osvětimi možná nejděsivější. Že dnes víme, jak snadno se z obyčejných slušných úředníků mohou stát vyvražďovací stroje.

Jenže pravdu si dnešní euroúředníci neradi připomínají. Stejně jako si neradi připomínají, jak mnoho bylo mezi zakladateli EU lidí s nacistickou minulostí (doporučuji knihu britského historika Johna Laughlanda Znečištěný pramen).

Chyba je nejspíš v tom, že se redaktor Eura na něco takového vůbec ptal. Jsou přece zajímavější otázky! Třeba jak to bylo s pokusem zrušit akademii věd a „ušetřené“ peníze přihrát partě lidí, mezi nimiž je – jaká náhoda! – premiérův syn Jakub. Nebo proč se během Fischerova premiérování zadávalo na ministerstvech tolik státních zakázek bez výběrového řízení.

Reakce na diskuzi:

- 1) Opakuje se názor, že Jan Fischer nemohl myslet české vlastence/nacionalisty/národovce, ale německé či maďarské. Ne, měl na mysli české vlastence, tedy tradici lemovanou Legiemi, sokolským hnutím a protinacistickým odbojem, protože požadoval zákrok právě proti nim. Nikoliv zákrok proti německým či maďarským nacionalistům.
- 2) Je zajímavé, že pana Fischera neděsí názory lidí, kteří otevřeně požadují vyhlazení Židů a obhajují to „právy palestinského lidu“. A že mu nijak nevadí, když na podporu takových aktivit proudí evropské peníze.
- 3) Pokud někdo tvrdí, že Třetí říše a EU k sobě nemají blízko, tak je to jen neznalost. Ve svém blogu jsem odkázal na tlustou historickou publikaci. Ale stačí zabrouzdat na internetu a najdete takových zdrojů desítky. Tím neříkám, že obě organizace postupují se srovnatelnou brutalitou.

+++++

Hyena Havel

Seděl jako Havel. Nemůže ho ani cítit. Parta

kolem Havla byly hyeny

9.6.2011 10:17 - JINÝMA OČIMA Za režimu si žil exprezident Václav Havel nad poměry a jiní disidenti chápali hlady. Jeho klika vrátila moc komunistům. Taková obvinění chrlí politický vězeň a antikomunista Jiří Wolf, který si po komunistických žalářích užil své. Přestože je chartista, bez skrupulí kritizuje takzvanou chartistickou šlechtu. Nesmlouvavý antikomunista Jiří Wolf toho má za sebou opravdu hodně. Do vězení ho komunistický režim poslal celkem dvakrát. Avšak při druhém trestu se jeho zdravotní stav tak zhoršil, že na případ musela upozornit Amnesty International, aby to vůbec přežil. V roce 1989 ho prý pustili z kriminálu ve stejný den, jako Václava Havla. Právě exprezidenta však Wolf kritizuje nejvíce. Nenažraná šlechta Prominentní disidenty označuje za chartistickou šlechtu. Tedy Václava Havla, Václava Bendu a několik dalších. „Okrádali nás. Havel a celá ta šlechta byly hyeny, co to dělaly pro peníze. Přes Nadaci Charty 77 dostávali prachy ze zahraničí, ale k většině vězňů a jejich rodinám se nic nedostalo. Ty prachy šly na opravy jejich chat, různé žranice a chlást. Navíc se o ně podělili s

estébákama. Lidi, kteří se vraceli domů z kriminálu, pak často umírali hladu. Takových případů bylo poměrně hodně," rozčiluje se pro ParlamentníListy.cz Wolf. Ostatně o vztahu Václava Havla k alkoholu už několikrát napsal, že mu musel v roce 1983 přímo z nemocničního lůžka ve špitále Pod Petřínem vyklízet kvůli přání jeho ženy Olgy láhve plné chlastu.

Sledovali jsme téma **Havlův film** Jeho obvinění zní jako z jiného světa, ale za vším si pevně stojí. Podle něj se Václav Havel dostal k moci poté, co při tajné návštěvě v Moskvě slíbil, že nepřipustí vliv radikálních antikomunistů.

„Asi si myslíte, že jsem blázen. Nicméně po roce 1989 ze sovětských archivů vyplula na povrch spousta nečekaných věcí. Takže uvidíte, co se z ruských archivů vyvalí za dalších dvacet let.

No, nebude to nic příjemného, ale lidi mi dají za pravdu," podotýká s tím, že mezi chartisty bylo velké procento agentů státní bezpečnosti, takže jsou komunisté u moci stále. V parlamentu je prý většina bývalých nositelů stranické knížky a na soudech je to podobné.

Bordel pro chamtívce

V roce 1990 byl Wolf pozván do USA, kde vyprávěl o svém životě za mřížemi. „V tamním Kongresu nabídli, že nám pomohou opět vybudovat spravedlivý právní systém. Havel to pak odmítl, protože věděl, že v tomhle bordelu se bude žít dobře i jemu. Báł se, že někdo bude vrtat do toho, proč by mu měl být vrácen palác Lucerna. Vždyť jeho strýc byl s Němci jedna ruka a táta kolaborant, takže nebyl důvod," vysvětluje devětapadesátiletý důchodce Wolf. Z důchodu se však nedá moc žít, takže si musí přivydělávat po různých brigádách.

I na snahy o zákaz komunistické strany má sveřepý názor. „Když jsem chtěl po roce 1989, aby zakázali komunisty podle dokumentu Valného shromáždění OSN, kde se píše, že každý totalitní režim je nelegitimní, nikdo mě neposlouchal. Ještě s dalšími lidmi nám dokonce zakázali vstup na jednání Občanského fóra, abychom se jako antikomunisté nemohli zúčastnit údajných demokratických změn v Československu. Dnes je to na prd. Komunisti se etablovali jako rádo by demokratická strana a ti, co je chtějí zakázat, jsou směšný. Bývalý komunist Jaromír Štětina a

bývalý svazák Martin Mejstřík si na tom jen dělají jméno," hodnotí současné snahy o zákaz

KSČM.

Rebelský vězeň

Poprvé byl Jiří Wolf zatčen v roce 1978, když u něj policie při domovní prohlídce našla protistranické a protisocialistické dokumenty. Byl odsouzen za podvracení republiky ke třem

letům vězení. Následně prohlásil, že byl k přiznání donucen fyzickým i psychickým nátlakem,

takže byl stíhán ještě za falešné obvinění a trest mu byl zvýšen o dalších šest měsíců.

Více než

půl roku seděl v Minkovicích na izolaci ve zvláštním oddělení, kde velmi zhubl.

Část trestu kvůli neplnění pracovní normy strávil v drsném žaláři ve Valdicích. Podle svědectví

jeho bývalého spoluvězně byl vždy zatvrzelým obráncem svobody a ani nejtvrďší z bachařů ho

nepřiměli donášet.

Nicméně při druhém trestu málem zemřel. Byl zatčen roku 1983 za to, že rakouskému velvyslanectví v Praze údajně předal informace o podmínkách věznění v

Československu,

konkrétně v Minkovicích. Za podvracení republiky byl odsouzen k šesti letům vězení. Ve Valdicích se jeho zdraví dost zhoršilo. Trpěl například bolestmi hrudníku a zhoršením zraku.

Když v roce 1984 na jeho případ upozornila Amnesty International, zdravotní péče a podmínky

se zlepšily. Dosud prý trpí chronickým únavovým syndromem. Ještě dnes vypadá v porovnání s

ostatními vězni bývalého režimu velmi zbědovaně.

„Když se Havel nechal pustit na podmínku z kriminálu, vyčítal jsem mu, že tím vlastně z části

přiznal vinu. Třeba Nelson Mandela by tohle nikdy neudělal. Kvůli tomu nedostal Nobelovu cenu

míru," tvrdí Jiří Wolf, jenž si prý vzpomíná, jak exprezident Václav Havel jednou v Hovorech z

Lán prohlásil, že čestní lidé nikdy nic mít nebudou.

„Pak stoupla kriminalita, všude se začalo krást, protože lidi si jeho slova uvědomili. A tahle

situace, určovaná touhou po majetku, trvá dodnes. Totalita přetrvává. Degenerace národa stále

pokračuje a jak to skončí, to je ve hvězdách," zakončuje Wolf skepticky s tím, že opravdoví

bojovníci proti komunismu a disidenti jsou stále v sociálních potížích, kdežto jejich žaláři,

bývalý komunisté a chartistická šlechta si žijí nad poměry.

+++++

Je Dr.Nona strážny anjel

-Zaoberám sa angeologiou.Je to náuka o anjeloch.

-Ja sa hlavne zaoberám aj výtvarnou angelologiou.To je menej známa náuka o výtvarnom stvárnení anjelov.

-Anjeli sú duchovné bytosti.Sú to sprostredkovatelia medzi Bohom a človekom

-Pomocou výtvarnej angeologie si môžete spoznať Vášho jedinečného anjela strážneho,ktorého podobu Vám pomôže nájsť Vaše podvedomie, ktorého čistota a dôverihodnosť skrýva Váš vzťah k určitým farbám,tvarom a obrazom.Táto angeologia vychádza dôsledne len z biblie kde sa anjeli spomínajú viac ako tristokrát.Žiadných iných anjelov nemožno uznávať.

-Ktosi múdry povedal,že ak by sme nechceli veriť v duchovné bytosti anjelov potom by sme museli z biblie vytrhnúť každú druhú stránu.

-Anjeli dostávajú podobu aj v ľuďoch, ktorí chodia pozemi.Sú to takí,ktorí nám pomáhajú

napríklad v zdravotných problémoch alebo strážia našu prevenciu.

Za takého anjela strážneho anjela možno považovať Dr.Nonu.Objaviteľku pomoci formou produktu,ktorý nám daroval stvoriteľ priamo na území svätej zemi v Mrtvom mori do ktorého vteká voda z posvätného Jordánu.

+++++

Sulík drží násilím Grécko v eurozóne

"Uvidíme, ako to celé dopadne, potom," maľoval si krajšie zajtrajšky predseda SaS Richard Sulík po dlhodennom rokovaní koalície. Predseda nášho parlamentu sa tešil, že každý deň prichádzajú zo zahraničia nové správy, ktoré môžu znamenať vyriešenie aj slovenského problému, ak naozaj lídri eurozóny nechajú Grécko padnúť na kolená. To sa, samozrejme, môže stať, lebo Gréci stále nevedia garantovať, že dokážu vrátiť, čo si požičajú.

Všetko je však úplne inak, než si myslí Sulík. Ak by aj Grécko padlo, lídri eurozóny neustále čakajú na podporu eurovalu ako trvalého mechanizmu, ktorý v prípade pádu Grécka bude musieť čeliť útokom na spoločnú európsku menu. Inými slovami povedané, dnes Sulík v skutočnosti drží, paradoxne, celé Grécko v šachu! Je to neuveriteľné, ale tak to je. Ak by bol totiž euroval schválený, Nemci a ďalší rozhodujúci činitelia, by mohli nechať Helénsku republiku vystúpiť zo spoločného menového spolku.

Euroval by totiž začal pôsobiť silou vlastného imania, aby sa špekulanti nevrhli na menu ako vyhladované hyeny. Čiže Grécko môže začať pykať za svoje prejedanie budúcnosti až vtedy, ak bude euroval hotový. Euroval hotový nebude, kým ho neschvália všetky štáty. Včera bolo neskoro. Ak ho neschvália všetci, nemôže fungovať. Tým, že ho Sulík odmieta, Slovensko ho prijať nemôže. Čiže podškrtnuté, zrátané, Sulík dnes drží násilím Grécko v eurozóne. Kto tomu ešte nerozumie?

Iste, Sulík ustúpiť nemôže. Veď sa v odmietaní eurovalu riadne zakopal. Viac ako inokedy vystupujú do popredia slová Vladimíra Mečiar, že voliči musia svoju politickú reprezentáciu voliť zodpovedne. Také je poučenie z experimentu v politike, ktorý sa volá SaS. Predseda ĽS-HZDS tak dostal situáciou v spoločnosti najlepšiu odpoveď na jeho otázku, či je politika vec profesionálov, alebo skutočne len reklamných agentúr, ktoré vyrábajú politické strany a ponúkajú ich voličom ako konzumentom predajca cez reklamu konzervy?

Východiskom sa tak zdajú byť len predčasné voľby. Je jasné, že koalíčné strany iba pre zaťatosť Sulíka neprenehávajú vládu Ficovmu Smeru. A do predčasných volieb môžu ísť z vládnej pozície s tým, že vinníkom za ne je SaS a Sulík. Ak sa poponáhľajú, predčasné voľby môžu do Vianoc stihnúť a s nimi celé Slovensko splniť záväzok voči európskym partnerom, aby spoločná mena nemala viac problémov ako každý Európan potrebuje v čase nástupu druhej vlny krízy. Len tak môže Iveta Radičová vyjsť z vnútropolitického pretláčania so cťou pred zahraničím. Inak bude Slovensko zodpovedné za neodôvodnené držanie Grécka v menovej únii a škody s tým spôsobené.
Stanislav Háber

Lepšie je vládu zrušiť, ako pokračovať v ceste na slepú koľaj O reštrukturalizácii verejných financií hovorili pred voľbami v minulom roku viacerí. Medzi nimi aj Vladimír Mečiar, keď ĽS-HZDS bola vo vláde. Bolo jasné, že je nutné hľadať nové a lepšie možnosti, ako konštruovať štátny rozpočet. Vladimír Mečiar zdôrazňuje aj dnes, že presun štátnych prostriedkov do súkromných rúk je nerozum. Minister financií Ivan Mikloš predsedovi ĽS-HZDS pred voľbami v televíznej diskusii tvrdil, že SDKÚ privatizáciu nemá v programe. Takže ak prídu

do vlády, privatizovať nebudú. Mečiar však prorokoval v diskusii Miklošovi, že sa naopak, znížia sociálne istoty ľudí a dôjde k privatizácii.

Prešlo 14 mesiacov od vzniku vlády a štátny rozpočet na budúci rok sa stavia aj na možných príjmoch z privatizácie, ktoré začať majú teplárne. Opäť sa bude prejedat' budúcnosť občanov Slovenska. Je teda zjavné, že vládna koalícia zložená zo súčasných politických strán nedokáže konať inak, ako predpovedal Mečiar už pred vyše rokom. Ako sa dokáže vysporiadať s podporou eurovalu, od ktorého zasa záleží naša budúcnosť? Každý, kto prorokuje koniec eura a návrat ku korune je zjavne úplne vedľa. A ak taký istý hlas dvíha proti eurovalu, sám sa vyčleňuje z radov zodpovedných politikov.

Ako vieme, nositeľom týchto myšlienok je Richard Sulík. Ak sa koalícia chce s falošnými myšlienkami zo SaS naozaj vysporiadať, musí tento politický subjekt poslať do zabudnutia. Nepatrí totiž vôbec do skladačky zodpovedných strán, ktoré vedia, že trebárs jeden z rozhodujúcich svetových ekonomických lídrov Čína investovala do eura až štvrtinu svojich rezerv, čo predstavuje 3,2 bilióna amerických dolárov.

Euro teda ako mena neskončí. Naopak, európske krajiny sa musia naučiť mať spoločnú zodpovednosť za vlastnú menu. Každý politik, kto tvrdí opak, sa sám vyčleňuje spomedzi partnerov, ktorí vedia, kam sa uberá svet a starý kontinent s ním. Zodpovednosť vládnej koalície a najmä strán, ktoré chápu tento vývoj je v tom, že radšej zrušia takéto vládne pakty, ako by mali vládnuť ďalej s populistami typu Sulíka, ktorí ťahajú Slovensko na slepú koľaj. O tom už hovoria otvorene sami vládni politici. Béla Bugár rovnako, ako pragmatisti z KDĽ, ktorí odmietajú aj ďalšie pokusy SaS v podobe daňovo - odvodovej reformy, akú nemá žiaden štát na svete.

Stanislav Háber

Plne podporujeme protesty učiteľov

Ľudová strana - Hnutie za demokratické Slovensko podporuje protest učiteľov, ktorí zajtra 13. septembra prídu do Bratislavy vyjadriť svoj nesúhlas s krokmi súčasnej vlády v oblasti vzdelávania. Tohto protestného pochodu sa zúčastní množstvo členov a sympatizantov ĽS-HZDS, keďže sociálna situácia v našom štáte vďaka rozhádanej a nesúrodnej vládnej koalícii dosahuje nové negatívne maximum.

Školstvo patrilo vždy k prioritám programu ĽS-HZDS, keďže z tohto spoločenského odboru vždy pochádzalo a pochádza množstvo osobností pôsobiacich v našich štruktúrach. Vzdelávanie je prvým predpokladom rozvoja spoločnosti a preto musí byť aj adekvátne vládou podporované. Inak sa v spoločnosti dostáva učiteľský stav pod hranicu únosnej akceptovanosti.

Vytváranie predpokladov na zvyšovanie vedomostnej úrovne v

spoločnosti je najistejšou investíciou do rozvoja spoločnosti pre budúcnosť. Slovensko nemôže ďalej existovať ako najväčšia montážna hala v Európe, ale musí sa orientovať na nové vedecké poznatky, čo neraz akcentuje náš líder Vladimír Mečiar. Za jeho vlád boli investície do vzdelania považované za dôležité rozvojové impulzy, ku ktorým je potrebné sa vrátiť.

Stanislav Háber,
raiditeľ Odboru verejnej mienky
ĽS-HZDS

+++++

Autorem nasledujúcich slov je údajne Dr. Emanuel Tanay, známý a vysoce uznávaný psychiater. Muž, jehož rodina patrila pred druhou svetovou vojnou k nemeckej aristokracii, vlastnil radu priemyslových podniků a nemovitostí.

Když byl tázán, kolik Němců bylo skutečnými nacisty, odpověděl způsobem, který může být určující pro náš postoj k fanatismu: "Velmi málo lidí bylo skutečnými nacisty, ale mnoho dalších se radovalo z návratu německé hrdosti a další byli příliš zaneprázdněni, než aby je to zajímalo.

Byl jsem jedním z těch, kdo pokládali nacisty za bandu bláznů. Takže většina se prostě stáhla a umožnila tím, aby se to vše stalo. Pak, dříve než jsme to zjistili, nás měli v hrsti, ztratili jsme kontrolu a nastal konec světa.

Má rodina ztratila všechno. Já sám jsem skončil v koncentračním táboře a Spojenci rozbili mé továrny.

Dnes nám znovu a znovu různí experti opakují, že Islám je náboženství pokoje a že velká většina muslimů si přece přeje jediné žít v míru. I když toto laické ujišťování může být pravdivé, nemá pražádný význam!!! Je to bezcenné šidítko, které nám má umožnit, abychom se cítili lépe a aby se poněkud zmenšil (psychický) účinek fanatického řádění ve světě ve jménu...Islámu...!!!!!!!!!!!!!!.

Je skutečností, že v současné fázi dějin vládnu Islámem fanatici. Jsou to fanatici, kdo vedou každou z 50 válek, které zuří ve světě. Jsou to fanatici, kdo systematicky masakrují křesťany či příslušníky domorodých kmenů v Africe a postupně utápějí kontinent v přívalu Islámu. Jsou to fanatici, kdo spouštějí exploze bomb, usekávají hlavy, vraždí nebo zabíjejí z důvodů cti. Jsou to fanatici, kdo přebírají mešitu po mešitě. Jsou to fanatici, kdo se zápalem šíří kamenování a věšení obětí, znásilňování, zabíjení, polévání žen kyselinou, likvidaci homosexuálů.....Jsou to fanatici, kdo učí mladé zabíjet a stát se sebevražednými bombovými.....zabijáky..... Obtížně měřitelnou skutečností je, mírumilovná většina, mlčící většina.....!!!!!!!!!!"je vyděšena a je vyřazena.

Komunistické Rusko sestávalo z Rusů, kteří chtěli pouze žít v míru, a přesto komunistické Rusko bylo odpovědno za vraždu asi 20 milionů lidí. Mírumilovná většina byla irelevantní a umlčena....

Ohromná populace Číny byla rovněž mírumilovná, ale čínským komunistům se podařilo zabít ohromujících 70 milionů lidí. Průměrný Japonec před druhou světovou válkou rozhodně nebyl sadistickým válečným štváčem. Přesto si Japonsko vražděním a krveprolitím razilo cestu Jihovýchodní Asii v orgii zabíjení, které zahrnovalo systematické vraždy 12 milionů čínských civilistů; většinou byli zabiti šavlí, lopatou a bajonetem.

Kdo by mohl zapomenout Rwandu, která se zhroutila v krvavém zabíjení. Není snad možno tvrdit, že většina Rwandánů byli mírumilovní lidé?

Poučení z historie jsou často neuvěřitelně jednoduchá a lapidární, ale přes vše, všechny naše schopnosti logického myšlení často přehlédneme nejjzákladnější a zcela nekomplikované závěry: svým mlčením se mírumilovní muslimové stali zcela irelevantními.

Mírumilovní muslimové se stanou našimi nepřáteli, jestliže nepozvednou svůj hlas, protože se stejně jako Dr. Tanay jednoho dne probudí a zjistí, že se dostali do područí fanatiků a že "nastal konec světa". Mírumilovní Němci, Japonci, Číňané, Rusové, Rwandané, Srbové, Afgánci, Iráčané, Palestinci, Somálci, Nigerijci, Alžířané a mnozí další zemřeli, protože mírumilovná většina nepromluvila, až pak bylo pozdě.

Pro nás, kteří to vše sledujeme, aniž bychom se angažovali, platí, že musíme dávat pozor na jedinou skupinu, která se počítá: na fanatiky, kteří nás...!!!!...ohrožují...!!!!!!!... náš způsob života..!!!!. Žádná mešita ani minaret v Evropě..!!!!, pokud nebude stejné množství katolických kostelů v arabském světě a také stejné množství katolíků..!!!!

Pedofily civilizovaný svět trestá...a co muslimové, kteří souloží 8 leté dívky a mají s nimi děti, co Mohamed, jejich bůh, také měl 8 letou., také byl pedofil.!!!!

Přeje si někdo z Vás, aby za dvě desítky..!!!! let souložil nějaký muslimský stařec Vaše vnučky a pravnučky, aby je kamenovali, zabíjeli, polévali kyselinou, prováděli ženskou obřízku..?!!!!

A konečně: každý, kdo pochybuje, že se jedná o závažnou záležitost a vymaže tento mail, aniž by ho poslal dál, ten se podílí na pasivitě, která dovoluje, aby problémy narůstaly.

Proto se trochu rozmáchněte a pošlete to dál a dál, a ještě dalším. Doufejme, že tento mail čtou tisíce lidí na světě, přemýšlejí o něm.

Pošlete jej dále - než bude příliš pozdě! Evropská unie nás nezachrání..... to musíme udělat sami...!!!! Přeji hezký den!

+++++

<http://www.blisty.cz/art/60195.html>

+++++

treba vedieť

<http://www.youtube.com/watch?v=2FrrzmOumEQ&NR=1>

<http://www.youtube.com/watch?v=XFLLfod-ufo&feature=related>

<http://www.youtube.com/watch?v=7SkYWrX4uY&feature=related>

bývalý minister informácií hovorí na tlačovej konferencii, čo sa dialo od r. 1989, ako Jeľcin prikázal zabiť generálov (a vykonával to Putin), ako v Moskve už v tom roku otvorili lóžu BnaiBrith, ako zaldžil žid Gajdar (syn boševického spisovateľa Arkadija Gajdara) ZSSR, keď oklamal Jeľcina a miesto 30 miliárd dolárov priznal ZSSR neexistujúci dlh 110 miliárd dolárov, začal ho USA splácať, no na to si zobral pôžičku v MMF (ktorý podľa jeho slov patrí BnaiBrith)... Atd'. Obviňuje tandem Medvedev-Putin, že sú úplne riadení touto lóžou a že plánovito vidú Rusko k rozpadu...

<http://www.youtube.com/watch?v=w69wqbnfc60&feature=related>

+++++

Precitajte si odmietnutie sochy MT:

Petra Hanáková: Mária Terézia, formát Masaryk Pravda, So 10.9.2011, s. 47

Odporucam do pozornosti clanok "Hrušovský: Volebné právo pre zahraničných Maďarov je európsky precedens" zo SME: <http://www.sme.sk/c/6049819/hrusovsky-volebne-pravo-pre-zahranicnych-madarov-je-europsky-precedens>.

tipny text mladej no renomovanej kunsthistoricky

http://kultura.pravda.sk/stlpcek-maria-terezia-format-masaryk-dsy-/sk-kcitanie.asp?c=A110912_132326_sk-kcitanie_p46

Osadenie sochy M.Terézie (Autor: jojo Dátum: 8.9.2011, 16:17:30 IP: 92.60.57.234) Osadenie sochy Márie Terézie na námestí Ľ. Štúra namiesto súsošia štúrovcov je len ďalším krokom maďarizácie Bratislavy. A prečo? 1. Na námestí má byť osadená kópia Fadruszovho súsošia aj s maďarskými drábmami. Nie v podobe, ako je prezentovaný model. 2. Námestie Ľ. Štúra má byť premenované na Korunovačné námestie. Ide o snahu vymazať z mapy Bratislavy názov námestie Ľ. Štúra. 3. Ak už má byť postavená socha Márie Terézie, tak prečo by nemohla stáť na mieste (na nábreží) kde je momentálne postavený model. A nevidím ani dôvod premenovávanie námestia Ľ. Štúra. 4. Že ide o postupné kroky maďarizácie Bratislavy, svedčí aj pripravované nahradenie sochy P.O.Hviezdoslava sochou Sandora Petofiho. A námestie P.O.Hviezdoslava má byť premenované na námestie Petofi Sandora.

Socha Márie Terézie je opäť v Bratislave - Bratislavské noviny

Ak chcete osadiť sochu MT v Bratislave, dajte ju na pravy breh Dunaja, ved tam často chodila na výlety a dajte jej do ruky veľký bratislavský rozok....

26. októbra 1920 poslanci vtedajšieho Národného zhromaždenia Igor Hrušovský a Václav Sladký v rezolúcii č. 637 vyzvali vládu, „aby v čo najkrajšom čase odstránila všetky tzv. millénárne, 1000 ročnú nadvládu Maďarov na území bývalého Uhorska hlásajúce pomníky, postavené na rozličných miestach Slovenska a Podkarpatskej Rusi. Vláda sa vyzýva, aby z verejných miest odstránila a na príhodné miesta ako sú múzeá umiestnila všetky také pomníky a sochy, postavené v dobe Habsburskej monarchie na území terajšej ČSR, ktoré by živili ducha iredenty u istých vrstiev tohto štátu...Aj iného druhu pamätníky alebo sochy postavené maďarskou alebo rakúskou vládou na území Československej republiky sú nezrovnateľné s dnešným štátoprávnym stavom, obzvlášte tie, ktoré glorifikujú Habsburskú dynastiu alebo niekdajšiu

hegemóniu nemeckú potažne maďarskú. Tak na príklad socha Márie Terezie na periferii republiky v Bratislave na dunajskom nábreží, hladiaca na územie maďarské, oslavujúca princíp uhorského kráľovstva a cnosti šľachty maďarskej, provokuje česko-slovenské národné cítenie.“ Na tejto soche koňa cisárovnej držia dvaja maďarskí husári, je oslavou Uhorského kráľovstva, preto to pre vznikajúcu demokratickú Československú republiku bola PROVOKÁCIA. Štefan Holčík sa fanaticky angažuje za to, aby odstránili súsošie Štúrovcov a vrátili na ich miesto iredentistickú podobu sochy cisárovnej Márie Terézie, ktorej podoba sa už v dielni bratislavského sochára pripravuje! Teda zase HOLČÍKOVSKÉ OBRAZOBORECTVO! Proti osadeniu novej sochy cisárovnej Márie Terézie napr. na Župnom námestí nemáme výhrady.

Vlastné vyhľadávanie

Výsledky 1 - 10 for **Mária Terézia je** , zapnuté **Bezpečné vyhľadávanie**. (0,00 sekúnd)

1. Socha Márie Terézie je opäť v Bratislave - Bratislavské noviny

Pred 6 dňami ... Bratislavský okrášľovaci spolok v sobotu slávnostne odhalil na nábreží jazdeckú sochu rakúskej cisárovnej a uhorskej kráľovnej **Márie Terézie**.
www.bratislavskenoviny.sk/.../socha-marie-terezie-je-opat-vbratislave.html?...

2. Mária Terézia má k mestu silnú väzbu - Bratislavské noviny

Pred 6 dňami ... O tom, prečo Bratislavský okrášľovaci spolok prišiel s návrhom na znovupostavenie súsošia **Márie Terézie** na dnešnom Námestí Ľ. Štúra a ...
www.bratislavskenoviny.sk/.../maria-terezia-ma-k-mestu-silnu-vazbu.html?...

3. Diskusia k článku: Mária Terézia má k mestu silnú väzbu ...

Pred 6 dňami ... Osadenie sochy **Márie Terézie** na námestí Ľ. Štúra namiesto súsošia štúrovcov je len ďalším krokom maďarizácie Bratislavy. A prečo? ...
www.bratislavskenoviny.sk/.../diskusia-k-clanku.html?...

4. Diskusia k článku: Socha Márie Terézie sa vrátila do Bratislavy ...

3. sep. 2011 ... so záujmom sledujem snahu o prinavrátenie sochy **Márie Terézie** na jej pôvodné miesto v Bratislave. Plne podporujem toto snaženie, veď, ...
www.bratislavskenoviny.sk/.../diskusia-k-clanku.html?...

5. Diskusia k článku: Na nábreží predstavia sochu Márie Terézie ...

31. aug. 2011 ... Jednoznačne treba premiestniť sochu Stúra prec (mohli ju dať miesto Masaryka Masaryka dať na ine miesto). Treba navrátiť **Mariu Tereziu** na ...
www.bratislavskenoviny.sk/.../diskusia-k-clanku.html?...

6. Socha Márie Terézie sa vrátila do Bratislavy - Bratislavské noviny

3. sep. 2011 ... Niekoľko desiatok Bratislavčanov sa dnes zišlo na nábreží v Bratislave pri príležitosti slávnostného odhalenia presnej repliky historickej sochy ...
www.bratislavskenoviny.sk/.../socha-marie-terezie-sa-vratila-do-bratislavy.html?..

7. Na nábreží predstavia sochu Márie Terézie - Bratislavské noviny

31. aug. 2011 ... Bratislavský okrásľovací spolok predstaví v sobotu 3. septembra 2011 o 17.00 h na nábrežnej časti Námestia Ľ. Štúra tretinový model kópie ...
www.bratislavskenoviny.sk/.../na-nabrezi-predstavia-sochu-marie-terezie.html?..

8. Starý nábytok je dobrý, aj tak ho však nechcú - Bratislavské noviny

Pred 4 dňami ... Socha **Márie Terézie** je opäť v Bratislave · Popri Horskom ... Osadenie sochy **Márie Terézie** na námestí Ľ. Štúra namiesto súsošia štúrovcov je ...
www.bratislavskenoviny.sk/.../stary-nabytok-je-dobry-aj-tak-ho-vsak-nechcu.html?..

9. Diskusia k článku: Socha Márie Terézie je opäť v Bratislave

...

Pred 6 dňami ... Socha **Márie Terézie** je opäť v Bratislave (DNES, 09:30) ... Socha **Márie Terézie** sa vrátila do Bratislavy (1) ...
www.bratislavskenoviny.sk/.../diskusia-k-clanku.html?..

+++++

Genocida Ruskeho naroda

<http://www.youtube.com/watch?v=aGi9yOR2gO0&NR=1>

+++++

Vážení priatelia - dobrý deň!

Mal som čas (8.9.2011, okolo 12,00 h), išiel som si pozrieť kníhkupectvo **PANTA RHEI** (adresa firmy - **Panta Rhei, s.r.o., Kúpeľná 2, 932 01 Veľký Meder, Slovenská republika**) umiestnenom na II. podlaží v obchodnom dome **MLYNY** v **Nitre**, že si niečo kúpim.

Je to nové kníhkupectvo v prenádherných a priestranných priestoroch s veľkým množstvom kníh a určite i s veľkým obratom, atď. Prešiel som k miestu kde je **najmenej 4 m dlhý regál a v najmenej v štyroch radách nad sebou sú ponôkané životopisy** (po jednom výtlačku)**rôznych osobností**. Takto je toto miesto aj označené tabuľkou "**ŽIVOTOPISY**".

Sú tam životopisy od "výmyslu sveta" Beneša, Háchu, Buscha, Pinocheta, Hitlera, Goldy Meirovej, Che Guevaru, Havla, Gotta, M. Kováča, ale **márne by ste tam hľadali životopisné profily takých slovenských osobností akou je náš prvý slovenský prezident Dr. Jozef Tiso 1887-1947 od Milana S. Ďuricu alebo knihu Andrej Hlinka 1864-1938 od Karola Sidora a Františka Vnuka, ktorú tam tiež nenájdete!!** Nuž 45 rokov sa za Československa nesmelo o nich nič dobré napísať a teraz ako keby to pokračovalo! Pre istotu som sa ešte informoval aj u predavačky za pultom a tá mi v počítači (to znamená, že ani na sklade) nenašla ani jednu z hore spomínaných kníh životopisov slovenských osobností.

Nuž, čo si o tom myslieť u nás podniká a v tomto prípade isto aj zarába už kde kto, aj napriek tomu, že **vo svojich predajňach podporuje všetko zahraničné a pritom veselo ignoruje** (alebo nemá záujem) **všetko čo je slovenské** a ani nemá strach z nejakej možnej ignorácie jeho predajne zo strany slovenských zákazníkov!??

Neviem si predstaviť takýchto podnikateľov v Česku, v Poľsku, v Maďarsku - tam by ich hnali, alebo nie asi nehnali, tam by si takúto drzosť ignorovať národné osobnosti ani nemohli dovoliť. Čo k tomu dodať, **treba týchto majiteľov a nie len majiteľov kníhkupectiev začať ignorovať** a k tomu je potrebné najskôr o nich vedieť!!!

S pozdravom L.

P.S.: Firme Panta Rhei to skôr posielam ako beznádejnú informáciu, vôbec si nesľubujem, že by to mohlo zmeniť pomery vo firme alebo zmeniť postoj (mne neznámeho?) majiteľa tejto firmy - lebo to nie je len môj postreh a nie je to ani v týchto predajniach nič nové ...

+++++

MÝTO preposlite ďalej nech to vedia všetci

#

To preto , že na Slovensku sú iba zloději (Jánošíkový podedenci) a ostatní

sme debili Držíme huby a politiku robíme v pohostinstvách...

Je to absurdné. Z printových médií sa dozvedáme, za akých cenových

podmienok je pripravená spoločnosť SkyToll ponúknuť výber mýta v Českej

republike. Tá istá spoločnosť SkyToll, ktorá ošklbala náš štát už o takmer

jednu miliardu EUR, vie ponúknuť výber mýta v Čechách o 92% lacnejšie!

Boli sme brutálne niekým okradnutí!! Nielen že to mýto nefunguje

(Únia autodopracov Slovenska pripravuje žalobu na SkyToll), ale o takom

cenovom rozdiel v susednej krajine sme ani nesnívali.

FICOVE MÝTO

Slovensko

#

Česko

Cena diela

#

852 mil. EUR (+dodatky k zmluve)

#

146 mil.EUR

Počet spoplatnených ciest

#

2.400 km

5.500 km
Cena mýta na 1 km

0,355 €/km

0,027 €/km
Mýto na Slovensku je v porovnaní na jeden kilometer ciest oproti
Čechám
drahšie 13,5 krát !
Ponuka na realizáciu výberu mýta v Českej republike Skytollom je
lacnejšia o
92% v porovnaní so super tendrom na Slovensku.
Kto je zodpovedný za tento stav a kedy bude potrestaný?
Kto financuje svoje aktivity z obrovských ziskov?

Pevne veríme, že nie je pravda, že táto vláda legalizuje podvody
Ficovej vlády.
Veríme, že zverejní, kto stojí za elektronickým mýtom a aké
sankcie sú
dohodnuté za vypovedanie zmluvy. Desať mesiacov sme robili
analytikov
cyperskej firme slovenských zbohatlíkov pod ochranným dohľadom
štátnej moci.
Tej štátnej moci, ktorá stála na strane dodávateľa systému,
ktorý nefungoval
a musel byť pozastavený bez nároku na náhradu škody.
Za pozastavenie výberu mýta v Nemecku musí dodávateľ systému
zaplatiť vláde viac ako 3 miliardy EUR!
Rozhodne sme pripravení za svoje práva bojovať ďalej, ak ani táto
vláda nezasiahne proti tak zle nastavenému mýtu. Čakáme na
rozhodné riešenie
tejto vlády a veríme, že očakávania naplní. Sme rozhodnutí
legitímnymi
spôsobmi bojovať za svoje požiadavky, poukazovať na
nespravodlivosť a
zločiny, ale i spolupodieľať sa na vytvorení funkčného a
spravodlivého
systému.

+++++

West Papua Have Continued To Be Hunted Like Animals

Dear All,

I have lived in Australia for the past five years and have visited the United States several times. Currently I am in America working to promote democracy and human rights in West Papua; a right that my people have been desperately struggling to win for almost fifty years.

Even in the recent past West Papuans have continued to be hunted like animals but our resolve has never diminished to win independence and become our own self-governing nation.

Since 2009, when the Australian government granted myself and thirty-nine West Papuan friends, political refugee status in 2006. Australia has given us protection, permanent residency and in some cases Australian citizenship.

On October 8 and 9 there will be a historic meeting of the West Papua National Authority Congress unlike any other in our past . It will take place in Port Numbay, the capital city of West Papua. The people of West Papua have known for seven years of the existence of the West Papua National Authority (WPNA). At the meeting we hope to break new ground on the soil of our beloved homeland and forge new and vital relationships with important international powers. Additionally we will be meeting at Cenderawasih on 16-19 of October. The floodgates of democracy will soon swing wide open and we West Papuans will finally realize our dream of merdeka and the international community shall be by our side.

My hope is that for at least the next couple of weeks, the American government will continue to hear the voices of West Papuans through our presence here in Washington, D.C.

My question to Indonesia is, “Why do the Australians value the lives of West Papuans and allow us to enjoy our freedom while at the same time the majority of West Papuans do not even know what freedom feels like.

I would like to request that the international community hears our call for help and understands that our policy of peaceful protest is rooted in 50 years of repression and violence. Our continuing struggle for freedom is also endorsed and encouraged by President Barak Obama of the United States.

“It showed us that peaceful protest could shake the foundations of an empire, and expose the emptiness of an ideology. It showed us that small countries can play a pivotal role in world events, and that young people can lead the way in overcoming old conflicts.

(Applause.) And it proved that moral leadership is more powerful than any weapon.”

President Barak Obama, April 5, 2009

+++++